„Un thriller amețitor, un avertisment despre cele mai percutante emoții ale secolului XXI... *Furioșii* vă vor bântui gândurile multă vreme după ce ați închis cartea..."
– GUILLERMO DEL TORO

THRILLER
LEDA

FURIOȘII

THRILLER
LEDA

DAVID MOODY

Traducere din limba engleză de
CRISTINA GHIDOVEANU

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Marieva Ionescu
Tehnoredactare computerizată: Olimpia Bolozan

David Moody, *HATER*
Copyright © 2006 by David Moody
All rights reserved.

Aceasta este o lucrare de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi întâmplările fie sunt produsul imaginaţiei scriitorului, fie sunt utilizate cu valoare fictivă. Orice asemănare cu persoane reale, care trăiesc sau au murit, evenimente sau locuri este o coincidenţă.

Toate drepturile asupra acestei ediţii
sunt rezervate Editurii LEDA, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN 978-973-102-338-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MOODY, DAVID
Furioşii / David Moody; trad.: Cristina Ghidoveanu. –
Bucureşti: Leda, 2011
ISBN 978-973-102-338-0

I. Ghidoveanu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

PENTRU
Lisa, Emma, Katie,
Megan, Becca și Zoe

SIMMONS, DIRECTOR REGIONAL *al unui lanţ de magazine centrale cu preţuri reduse, îşi strecură mărunţişul în buzunar, apoi împături ordonat ziarul în două şi-l îndesă sub braţ. Aruncă o privire la ceas, apoi ieşi din magazin şi se alătură din nou masei anonime de cumpărători şi de funcţionari care forfoteau afară, pe trotuarele din centrul oraşului. Îşi verifică în minte, din mers, programul zilei. Şedinţa pentru vânzările săptămânale la zece, analiza afacerilor cu Jack Staynes la unsprezece, prânzul cu un furnizor la unu şi jumătate...*

Se opri din mers când o văzu. La început, se pierdu printre celelalte figuri de pe stradă, comună şi deloc atrăgătoare, la fel de lipsită de însemnătate pentru el ca şi celelalte. Dar femeia aceasta avea totuşi ceva diferit, ceva ce-l neliniştea. Într-o fracţiune de secundă, dispăruse iar, înghiţită de mulţime. O căută cu privirea, îngrijorat, disperat s-o găsească în masa

care se ţesea încontinuu în jurul lui din siluete grăbite şi preocupate. Iat-o! Printr-un spaţiu deschis temporar între corpuri, o zări apropiindu-se. Nu mai înaltă de un metru cincizeci şi ceva, adusă de spate, îmbrăcată cu un impermeabil roşu decolorat. Îşi strânsese părul sârmos, cărunt sub o glugă de ploaie din plastic transparent şi se uita drept înainte prin lentilele groase ale ochelarilor cu rame late. Dacă s-ar fi luat după ceea ce vedea uitându-se la faţa ei plină de riduri şi de pete hepatice, i-ar fi dat cel puţin optzeci de ani, aşa că... de ce să i se pară o ameninţare? Trebuia să acţioneze rapid, înainte ca femeia să dispară din nou. Nu putea să rişte s-o piardă şi a doua oară! O privi direct în ochi şi-şi dădu seama imediat că trebuia s-o facă. Nu avea de-ales. Trebuia s-o facă, şi trebuia s-o facă exact în clipa aceea!

Scăpând ziarul, servieta şi umbrela, Simmons îşi făcu loc cu coatele prin mulţime, apoi întinse mâna şi o apucă strâns pe bătrână de reverele late ale impermeabilului. Înainte ca ea să apuce să reacţioneze, o învârti, făcând-o să descrie o rotaţie aproape completă, şi o aruncă spre clădirea din care el tocmai ieşise. Trupul ei fragil era uşor şi, practic, zbură peste alee, cu picioarele abia atingând solul, apoi se zdrobi de vitrina din sticlă securizată şi ricoşă înapoi în stradă. Paralizată de durere şi de uimire, femeia rămase cu faţa în jos pe pavajul rece, udat de ploaie, prea şocată ca să se mai mişte. Simmons îşi croi drum până la ea, trecând cu greu printr-un mic grup de cumpărători îngrijoraţi care se opriseră să dea o mână de ajutor. Fără să bage în seamă protestele lor mânioase, o forţă să se ridice şi o trânti din nou de vitrină. Capul bătrânei se smuci violent spre spate, izbindu-se cu zgomot de sticlă, pentru a doua oară.

— Ce naiba faci, idiotule? strigă un spectator îngrozit, apucându-l pe Simmons de mâneca hainei şi trăgându-l înapoi.

Simmons se răsuci şi se zbătu, eliberându-se din strânsoarea bărbatului. Se împiedică şi ateriză în patru labe în rigolă.

Femeia era încă în picioare, chiar în faţa lui. O vedea printre picioarele celorlalţi oameni care se înghesuiau în jurul ei.

Indiferent la răcnetele şi ţipetele de protest care-i răsunau în urechi, Simmons se ridică repede, oprindu-se doar ca să-şi culeagă umbrela de pe marginea trotuarului şi să-şi împingă la loc pe nas ochelarii cu ramă de metal. Ţinând umbrela oblic în faţa lui ca pe o puşcă dotată cu baionetă, alergă din nou spre femeie.

— Te rog..., imploră ea în timp ce bărbatul îi înfipse adânc în măruntaie vârful metalic al umbrelei, trăgându-l apoi înapoi.

Femeia se rezemă cu spatele de vitrină, încleştându-şi mâna pe rană, în timp ce mulţimea năucită şi scandalizată îl înconjură imediat pe Simmons. În învălmăşeală, el privi cum picioarele bătrânei cedară şi cum aceasta se prăbuşi greoi la pământ, cu sângele prelingându-se în jurul ei din gaura adâncă.

— Maniacule! îi scuipă cineva în ureche.

Simmons se întoarse şi se uită fix la posesorul vocii. Doamne, încă unul! Arăta exact ca bătrâna. Şi iată încă unul, şi încă unul..., acum erau peste tot în jurul lui. Se uită neajutorat la marea de figuri furioase care-l încercuiau. Erau toate la fel. Fiecare, până la ultima, devenise brusc o ameninţare pentru el. Ştia că erau prea mulţi, dar trebuia să lupte. Cuprins de disperare, îşi strânse palma în formă de pumn şi o lansă spre cea mai apropiată faţă. În timp ce un adolescent ricoşă înapoi în urma impactului brusc şi căzu, o hoardă de siluete în uniformă se strecurară prin mulţime şi-l trântiră pe Simmons la pământ.

NEBUN DE LEGAT. LA NAIBA, AM MAI VĂZUT până acum câteva ceva petrecându-se în orăşelul ăsta, dar nici chiar aşa. A fost dezgustător. Chiar mi-a făcut greaţă. Doamne, tipul a apărut de nicăieri, iar ea n-a avut nici o şansă, biata bătrânică. Acum, e în mijlocul mulţimii. Depăşit cam cu cincizeci la unu, şi totuşi încearcă să lupte. Locul ăsta e plin de nebuni. Din fericire pentru femeia aia, e plin şi de agenţi de poliţie. Doi s-au dus lângă ea, încearcă să-i oprească sângerarea. Încă trei au ajuns la individul ăla şi-l trag după ei.

Fir-ar să fie, e nouă fără trei minute. O să întârzii iarăşi la slujbă, dar nu mă pot mişca. M-am blocat în gloata asta nenorocită. Oamenii se înghesuie peste tot în jurul meu, şi nu pot merge nici înainte, nici înapoi. O să trebuiască să aştept până când or să se risipească, oricât de mult ar dura. Acum sosesc şi

mai mulţi poliţişti, încercând să elibereze locul. E chiar patetic, ai fi crezut că or s-arate cât de cât respect, dar oamenii sunt toţi la fel. Un semn cât de mic de belele pe stradă, şi toată lumea se opreşte să se uite la spectacolul de bâlci.

În sfârşit, începem să ne mişcăm. Îl mai zăresc încă pe individ încătuşat, împins către o dubă a poliţiei de pe partea cealaltă a străzii. Dă din picioare, şi urlă, şi ţipă, ca un afurisit de bebeluş. Parcă şi-a ieşit complet din minţi. După cât tărăboi face, ai crede că el e cel care-a fost atacat.

Ştiu că sunt un ticălos leneş. Ştiu că ar trebui să mă străduiesc mai mult, dar pur şi simplu nu-mi dau osteneala. Nu sunt prost, dar uneori mi se pare prea greu să-mi pese de ceva chiar şi cât de-o ceapă degerată. Ar fi trebuit s-o iau la fugă şi să traversez piaţa Millennium, ca să ajung la birou, dar era un efort prea mare atât de dimineaţă. Am mers încet şi am ajuns în sfârşit aici puţin după nouă şi-un sfert. Am încercat să mă strecor neobservat, dar era inevitabil să mă vadă cineva. Totuşi, trebuia să fie chiar Tina Murray, nu-i aşa? Scorpia mea de supraveghetoare cu mutră acră, neiertătoare ca un vătaf de sclavi. Acum stă în spatele meu, urmărindu-mă cum muncesc. Crede că nu ştiu că-i acolo. Chiar nu pot s-o sufăr. De fapt, nu-mi vine în minte nici o persoană care să-mi placă mai puţin decât Tina. Nu sunt violent din fire — nu-mi plac conflictele şi găsesc jignitoare simpla idee de a lovi o femeie —, dar sunt momente când pe ea aş pocni-o bucuros peste gură.

— Îmi datorezi cincisprezece minute, mârâie cu o voce oribilă, plângăreaţă. Mă las pe spate în scaun şi mă întorc încet spre ea. Stă în picioare în faţa mea, cu braţele încrucişate, încruntată şi mestecând gumă.

— 'Neaţa, Tina, răspund, încercând să rămân calm şi să nu-i ofer satisfacţia de a-i arăta cât de mult mă sâcâie. Ce faci?

— Poţi fie să recuperezi timpul ăsta în pauza de prânz, fie să mai rămâi diseară peste program, se răsteşte ea. Te priveşte cum rezolvi!

Ştiu că nu fac decât să-mi înrăutăţesc situaţia, dar nu mă pot abţine. Ar trebui să-mi ţin gura şi să accept că am greşit, dar nu suport gândul ca femeia asta detestabilă să creadă că e şefa. Ştiu că nu-mi foloseşte la nimic, dar pur şi simplu nu mă pot stăpâni. Trebuie să spun ceva.

— Cum rămâne cu ieri-dimineaţă? întreb.

Fac un efort să-i privesc din nou faţa aspră, încruntată. Nu pare deloc încântată! Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi-şi mestecă şi mai nervos guma. Fălcile ei descriu o mişcare circulară frenetică. Arată ca o vacă rumegându-şi mâncarea. Viţică nenorocită!

— Ce-i cu ieri-dimineaţă? scuipă ea.

— Păi, îi explic, străduindu-mă să nu pară că o iau de sus, dacă-ţi aduci aminte, ieri am venit cu douăzeci de minute mai devreme şi-am început să lucrez imediat după ce-am ajuns. Dacă o să recuperez cele cincisprezece minute ale tale de azi, pot să cer înapoi cele douăzeci de minute de ieri? Sau zicem că suntem chit şi te scutesc de cele cinci minute?

— Nu fi tâmpit. Ştii că nu merge aşa.

— Poate că ar trebui...

La naiba, acum chiar că s-a enervat. S-a înroşit la faţă şi i se văd venele umflate de pe gât. A fost un comentariu prostesc şi fără rost, dar am dreptate, nu-i aşa? De ce-ar trebui să funcţioneze totul aşa cum vor cei din consiliul oraşului? Privirea cu care mă fixează Tina acum şi tăcerea ei mă fac să mă simt de-a dreptul stânjenit. Ar fi trebuit pur şi simplu să-mi ţin gura. O las să câştige înfruntarea şi mă întorc din nou cu spatele, ca să deschid computerul.

— Fie îţi iei timpul din pauza de prânz, fie lucrezi peste program, îmi aruncă ea peste umăr în timp ce se îndepărtează. Nu-mi pasă ce faci, ai grijă doar să recuperezi timpul pe care-l datorezi!

Şi pleacă. Discuţia s-a încheiat, iar eu nu apuc să răspund sau să încerc să am ultimul cuvânt. Scorpie!

Tina îmi dă fiori, dar mă trezesc uitându-mă lung după ea în loc să privesc ecranul computerului. S-a aşezat înapoi la masă, exact când Barry Penny, directorul biroului, a apărut brusc. Limbajul trupului Tinei s-a schimbat cu desăvârşire, acum că vorbeşte cu cineva care se află mai sus decât ea în ierarhia consiliului. Zâmbeşte şi râde la glumele lui patetice şi, în general, încearcă să vadă până unde poate merge cu linguşirile.

Îmi vine în minte din nou, fără să vreau, scena pe care tocmai am văzut-o afară. Dumnezeule, aş vrea să fi avut umbrela tipului ăluia. Ştiu exact unde-aş înfige-o.

Câteodată, faptul de a avea o slujbă atât de plictisitoare şi de monotonă e un avantaj. Chestia asta e mult mai prejos de posibilităţile mele, aşa că nu prea trebuie să mă gândesc la ceea ce fac. Treaba merge pe pilot automat, şi atunci timpul trece repede. Cam aşa s-a întâmplat până în dimineaţa asta. Satisfacţia slujbei este inexistentă, dar cel puţin ziua nu trece prea încet.

Lucrez aici deja de aproape opt luni (deşi mi pare că de fapt a trecut mai multă vreme), iar în ultimii trei ani şi jumătate am lucrat pentru consiliu. În acest timp, am trecut prin mai multe departamente decât reuşesc să parcurgă cei mai mulţi dintre membrii cu vechime ai consiliului în întreaga lor carieră. Sunt mereu transferat. Am lucrat o vreme la departamentele pentru controlul dăunătorilor, pentru colectarea deşeurilor şi pentru întreţinerea iluminatului stradal, înainte de a ajunge aici, la Biroul pentru Prelucrarea Amenzilor de Parcare sau PAP, aşa cum îi place consiliului să-l numească. Au un obicei enervant de a încerca să reducă la un şir de iniţiale cât mai multe nume de departamente şi titulaturi de funcţii. Înainte de a fi transferat, mi se spusese că PAP este o groapă de gunoi pentru angajaţii fără randament şi, de îndată ce-am ajuns aici, mi-am dat seama că era

adevărat. În majoritatea locurilor unde am lucrat, fie că mi-a plăcut slujba, dar nu şi oamenii, fie invers. Aici am probleme cu ambele aspecte. Locul ăsta e un teren fertil pentru necazuri. Aici vin şoferii care au fost destul de ghinionişti (sau de proşti) încât să se trezească cu roţile maşinii blocate, surprinşi pe camerele de luat vederi sau încasând un proces-verbal de contravenţie din partea unui paznic de parcare; vin ca să ţipe şi să urle şi să conteste amenzile. Obişnuiam să-i compătimesc şi să le cred poveştile. Dar cele opt luni petrecute aici m-au schimbat. Acum, nu mai cred nimic din ceea ce mi se spune.

— L-ai văzut pe individul ăla azi-dimineaţă? întreabă o voce din spatele computerului din stânga mea.

E Kieran Smyth. Îmi place Kieran. La fel ca cei mai mulţi dintre noi, se iroseşte în biroul ăsta. Are cap, şi ar putea face altceva în viaţă, dac-ar încerca. Studia dreptul la Universitate, dar şi-a luat o slujbă de vacanţă aici în vara trecută şi nu s-a mai întors la cursuri. Mi-a zis că s-a obişnuit cu banii în buzunar şi că nu s-ar descurca fără ei. Cumpără incredibil de multe lucruri. În fiecare zi pare să se întoarcă de la masa de prânz cu sacoşe de haine, cărţi, DVD-uri şi CD-uri. Sunt pur şi simplu invidios, pentru că eu mă lupt să încropesc doar atâţia bani cât să-mi cumpăr mâncare, ce să mai vorbim de orice altceva. Kieran îşi petrece cea mai mare parte a zilei vorbind cu amicul lui, Daryl Evans, care stă în dreapta mea. Vorbesc prin mine şi peste mine, dar rareori *cu* mine. Totuşi nu mă deranjează. Discuţiile lor sunt plicticoase ca naiba, şi singurul lucru pe care-l am în comun cu ei este că toţi trei lucrăm în aceeaşi mică secţiune a aceluiaşi mic birou. Ceea ce mă sâcâie, ca să fiu sincer, este faptul că amândoi par să reuşească să scape în mare parte a zilei de lucru fără să se spetească muncind. Poate pentru că sunt prieteni cu Tina în afara serviciului şi se duc să bea împreună. Doamne, eu nu trebuie decât să tuşesc, şi ea se şi ridică de pe scaun ca să vadă ce fac şi de ce m-am oprit din lucru.

— Care individ? strigă Daryl.

— De pe stradă, pe drum spre serviciu.

— Care stradă?

— Strada principală, chiar lângă Cartwrights.

— N-am văzut nimic.

— Trebuie să fi văzut.

— N-am văzut. N-am trecut pe lângă Cartwrights. Azi-dimineaţă am venit pe partea cealaltă.

— Era tipul ăsta, explică nepăsător Kieran, ar fi trebuit să-l vezi. A luat-o razna de-a binelea.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Pe bune, amice, era apucat! Întreabă-l pe Bob Rawlings, de la arhive. El a văzut. Crede că aproape a omorât-o.

— Pe cine să omoare?

— Nu ştiu, o femeie bătrână. Nu te mint, a tăbărât pur şi simplu pe ea, fără nici un motiv. A înjunghiat-o cu o nenorocită de umbrelă, aşa am auzit!

— Acum faci mişto...

— Vorbesc serios!

— Nu se poate!

— Du-te şi întreabă-l pe Bob...

De obicei nu bag în seamă aceste conversaţii în ritm de mitralieră (de cele mai multe ori habar n-am despre ce vorbesc), dar astăzi chiar pot să adaug ceva, pentru că am fost acolo. E patetic, ştiu, dar faptul că, pe cât se pare, ştiu mai multe despre incident decât Kieran şi Daryl mă face să mă umflu în pene şi să mă simt superior.

— Are dreptate, spun eu, ridicând ochii de pe ecran.

— Deci ai văzut şi tu? întreabă Kieran.

Mă las pe spate în scaun, mândru de mine.

— S-a întâmplat chiar în faţa mea. Poate-ar fi tăbărât pe mine dac-aş fi ajuns cu câteva secunde mai devreme.

— Dar care-a fost faza? întreabă Daryl. E aşa cum zice el?

Arunc repede o privire spre Tina. Stă cu capul îngropat într-un maldăr de hârtii. Pot vorbi în continuare în siguranţă.

— Am văzut-o mai întâi pe băbuţă, le povestesc. Aproape că m-am împiedicat de ea. A zburat pe lângă mine şi s-a izbit de vitrina de lângă uşa laterală de la Cartwrights. Am crezut c-o fi vreun puşti care încearcă să-i ia geanta sau aşa ceva. Nu mi-a venit să cred când l-am văzut. Arăta ca un ins absolut normal. Costum, cravată, ochelari...

— Atunci, de ce-a făcut-o? Ce-i făcuse femeia?

— Habar n-am. Pe toţi dracii, doar nu era să-l întreb, la ce dispoziţie avea.

— Şi s-a repezit pur şi simplu la ea? mormăie Daryl, părând să nu creadă o iotă din ce-i spun.

Eu dau din cap că da, uitându-mă ba la unul, ba la celălalt.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, continui. A alergat spre ea şi a împuns-o cu umbrela. A fost dezgustător. I-a intrat drept în burtă. Avea haina plină de sânge şi...

Tina ridică ochii. Eu mă uit în jos şi încep să tastez, încercând să-mi aduc aminte ce făceam.

— Şi-apoi ce s-a mai întâmplat? şuieră Kieran.

— Idiotului i-a căşunat pe oamenii care se strânseseră în jurul lui. A început să lovească în dreapta şi-n stânga. Apoi a apărut poliţia, explic, încă uitându-mă la ecran, dar fără să fac nimic de fapt. L-au scos de-acolo şi l-au băgat într-o dubă.

Discuţia se întrerupe din nou. Murray s-a ridicat în picioare. Pentru o clipă, singurul sunet care se mai aude e ţăcănitul a trei tastaturi de computer, în timp ce toţi ne prefacem că lucrăm. După ce-şi roteşte ochii prin încăpere şi se uită în special la mine, iese din birou, iar Kieran şi Daryl se opresc imediat din introducerea de date.

— Deci era ceva în neregulă cu el? întreabă, inutil, Daryl.

— Sigur că era ceva în neregulă cu el, răspund.

Doamne, tipu-i chiar idiot câteodată!

— Crezi că dac-ar fi fost totul în regulă cu el ar mai fi-njunghiat cu umbrela o doamnă în vârstă?

— Dar n-a zis nimic? Urla sau striga sau...?

Mă-ntreb dacă merită măcar să răspund la întrebarea pusă pe jumătate.

— Şi una, şi alta, bombăn.

— Era beat sau drogat sau...?

— Nu ştiu, răspund, deja iritat.

Mă opresc şi mă gândesc puţin înainte să vorbesc din nou. Încă văd în minte expresia de pe faţa bărbatului.

— Arăta îngrozit ca naiba, le spun. Arăta de parcă el era cel atacat.

2

ÎN PARTEA CEALALTĂ A BIROULUI stă o fată pe nume Jennifer Reynolds. N-o cunosc prea bine. De obicei, n-am prea mult de-a face cu ea. De fapt, am vorbit doar de câteva ori de când am fost transferat la PAP. Astăzi nu-i aici, şi detest zilele când e plecată. Când Jennifer Reynolds lipseşte, sarcinile ei se împart între noi, ceilalţi, iar treaba la care trebuie s-o înlocuiesc astăzi e cea mai neplăcută dintre toate — recepţia. Adresa poştală a PAP nu e difuzată în mod activ, dar se află pe o parte din corespondenţa pe care o expediem şi, de asemenea, în cartea de telefon, aşa că oamenii pot afla uşor unde suntem. Primim o mulţime de vizitatori, prea mulţi, după părerea mea. Majoritatea celor care vin aici fie au fost amendaţi, fie s-au trezit cu roţile blocate. Au încercat probabil deja să obţină anularea amenzii sau deblocarea roţilor, iar la noi ajung pentru că, adesea, singura opţiune care le-a mai rămas este să încerce să-şi

apere personal cauza. Aşa că cel mai probabil oamenii care apar sunt deja serios iritaţi. Strigătele, ţipetele şi ameninţările nu sunt deloc ceva neobişnuit. Toţi oamenii ăştia trec mai întâi pe la recepţie, iar prima persoană la care se apucă să ţipe, să strige sau pe care-o ameninţă este bietul nătărău din spatele biroului.

Aşa că iată-mă stând singur la biroul de recepţie, cu ochii aţintiţi la uşa de prost gust, din sticlă fumurie, aşteptând cu încordare eventualii vizitatori. Urăsc treaba asta. Parcă aş sta în sala de aşteptare a unui dentist. Mă uit mereu la ceasul de pe perete. E agăţat chiar deasupra unui panou mare de anunţuri, acoperit cu afişe şi ştiri interne inutile, pe care nu le citeşte nimeni. Chiar lângă panou, la fel de inutilă, e o notiţă prin care se interzice publicului să intimideze sau să agreseze personalul consiliului. Dar existenţa notiţei nu mă face să mă simt cu nimic mai în siguranţă. Există o alarmă pentru atacuri personale fixată sub birou, dar nici asta nu mă-ncălzeşte prea mult.

E patru şi treizeci şi opt de minute. Mai sunt douăzeci şi două de minute şi-am terminat pe ziua de azi.

Sunt sigur că Tinei îi face plăcere să mă pună să stau aici. Întotdeauna eu sunt cel care trebuie până la urmă s-o înlocuiască pe Jennifer. Statul la recepţie e o formă de tortură. Nu e voie să aduci nici un fel de hârtii ca să lucrezi aici (chestiune de protecţie a datelor confidenţiale), şi pentru că nu ai cu ce să-ţi omori timpul, ziua trece chinuitor de încet. Până acum, în după-amiaza asta a trebuit să mă ocup numai de două apeluri telefonice, şi au fost doar apeluri personale pentru angajaţi.

Patru treizeci şi nouă.

Hai, ceasule, grăbeşte-te...

Patru cincizeci şi patru.

Aproape gata. Acum mă uit tot timpul la ceas, dorindu-mi ca limbile să se învârtească repede, ca să scap odată de-aici. În minte, fac deja repetiţie la evadarea din birou. Trebuie doar să închid computerul şi să-mi înşfac haina de la garderobă, apoi

s-o iau la fugă spre gară. Dacă o şterg destul de repede, s-ar putea să reuşesc să prind un tren mai devreme, care să mă ducă acasă pentru...

La naiba! Iar sună blestematul ăsta de telefon. Detest felul în care sună. Scrâşneşte ca un ceas deşteptător dezacordat, şi simt zgomotul în tot corpul. Ridic receptorul şi mă crispez gândindu-mă la ce m-ar putea aştepta la celălalt capăt al firului.

— Bună ziua, PAP, la telefon Danny McCoyne, mormăi repede.

Am învăţat să răspund la telefon pe ton scăzut şi cu viteză. Astfel e mai greu pentru cel care sună să-ţi reţină numele.

— Aş putea vorbi cu domnul Fitzpatrick, de la personal, vă rog? întreabă o voce de femeie cu accent pronunţat.

Slavă Domnului — nu e vreun reclamant urlător, ci doar cineva care a greşit numărul. Mă liniştesc. Aproape în fiecare zi se întâmplă să primim câteva telefoane pentru cei de la serviciul personal. Au interioare asemănătoare cu ale noastre. Normal ar fi să se rezolve cumva încurcătura asta. Oricum, mă simt uşurat. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este o problemă la ora patru cincizeci şi cinci.

— Aţi nimerit la departamentul greşit, îi explic. Aţi format 2300 în loc de 3200. O să încerc să vă fac legătura. Dacă se întrerupe, nu trebuie decât să formaţi 1000, şi vă va răspunde centrala...

Ceva îmi distrage brusc atenţia, iar vocea mi se stinge treptat în timp ce uşa de la intrare se deschide în viteză. Mă dau instinctiv înapoi cu scaunul, încercând să pun o distanţă cât mai mare între mine şi oricine e pe cale să năvălească în clădire. Termin convorbirea telefonică şi-mi îngădui să mă relaxez puţin, când văd roţile din faţă ale unui cărucior de copil pe care cineva încearcă să-l facă să intre pe uşă. Căruciorul se înţepeneşte, aşa că mă ridic să dau o mână de ajutor. O femeie scundă, udă leoarcă de ploaie, îmbrăcată într-un hanorac verde cu violet intră la recepţie. În afară de bebeluşul din cărucior (care abia

se vede sub o acoperitoare grea de plastic), încă doi copii mici o urmează înăuntru. Familia udă până la piele rămâne în picioare în mijlocul spaţiului de recepţie, murdărind podeaua tocită, din imitaţie de marmură, cu apa care li se prelinge de pe haine. Femeia pare necăjită şi e preocupată de copii. Se răsteşte la cel mai mare dintre ei, zicându-i că „Mămica are o problemă de rezolvat cu omul ăsta, apoi o să vă ducă înapoi acasă ca să mâncaţi ceva".

Îşi scoate gluga şi-mi pare să aibă în jur de patruzeci de ani. Are o înfăţişare banală şi nişte ochelari mari, rotunzi, aburiţi de ploaie. Faţa îi este îmbujorată, iar de pe vârful nasului îi curg câteva picături de apă. Nu mă priveşte în ochi. Îşi trânteşte geanta pe birou şi începe să cotrobăie înăuntru. Se opreşte pentru o clipă să ridice acoperitoarea (care începe şi ea să se aburească) şi se uită la bebeluş, care pare să doarmă. Îşi îndreaptă din nou atenţia către conţinutul genţii, iar eu mă întorc de partea cealaltă a ghişeului.

— Pot să vă ajut cu ceva? întreb cu prudenţă, hotărând că ar cam fi timpul să mă interesez.

Femeia se uită încruntată la mine peste marginea ochelarilor. Mă prind că e într-o dispoziţie foarte proastă. Mă face să mă simt stânjenit. Ştiu că mă aşteaptă momente grele.

— Aşteaptă o clipă, se răsteşte, vorbindu-mi de parcă aş fi unul dintre copiii ei. Scoate din geantă un pachet de batiste de hârtie şi i-l dă unuia dintre copiii de la picioarele ei, care îşi tot şterge nasul cu dosul mânecii.

— Suflă, îi ordonă ea cu severitate, acoperindu-i nasul cu batista.

Copilul nu protestează.

Ridic ochii spre ceas. Patru cincizeci şi şapte. Se pare că n-o să prind un tren mai devreme spre casă...

— Am parcat maşina pe chei, pe malul stâng, pentru cinci minute, cât timp mi-am dus băiatul cel mare la toaletă, începe ea, închizându-şi la loc geanta.

N-are timp de fineţuri, trece direct la plângere.

— În acele cinci minute, maşina mi-a fost blocată. Sigur că ştiu că n-ar fi trebuit să parchez acolo, dar a durat numai cinci minute, şi m-am oprit numai pentru că era o urgenţă. Vreau să vorbesc cu cineva care are autoritatea să rezolve chestia asta, şi vreau să vorbesc cu acea persoană chiar acum. Vreau să mi se deblocheze roţile, ca să-mi pot duce copiii acasă.

Îmi dreg glasul şi mă pregătesc să încerc să răspund. Dintr-odată îmi simt gura uscată şi limba de două ori mai mare decât în mod normal. Trebuia neapărat să se întâmple asta pe cheiul stâng, nu? E o zonă de maidane, la doar zece minute de mers pe jos de biroul nostru. Câteodată pare că o maşină din două blocate în oraşul ăsta se află pe cheiul stâng. Echipa de executori din acea zonă e faimoasă. Cineva mi-a zis că sunt plătiţi după un soi de schemă legată de performanţă — cu cât blochează mai multe maşini pe săptămână, cu atât mai mulţi bani primesc. Nu ştiu dacă e adevărat sau nu, dar asta nu mă ajută cu nimic acum. Ştiu doar că n-am de ales decât să-i dau acestei femei un răspuns standard, procedural. Mai ştiu şi că n-o să-i placă.

— Doamnă, încep, încordându-mă în aşteptarea reacţiei ei, cheiul stâng e o zonă în care parcarea este strict interzisă. Consiliul...

Nu-mi dă nici o şansă să continui.

— O să-ţi spun eu cum e cu consiliul, ţipă ea, cu o voce dintr-odată stânjenitor de puternică. Nenorocitul ăsta de consiliu ar trebui să petreacă mai puţin timp blocând oamenii şi mai mult având grijă să păstreze amenajările publice în stare de funcţionare. A trebuit să parchez pe blestematul de chei stâng din simplul motiv că toaletele publice din piaţa Millennium au fost vandalizate! Fiul meu suferă de o boală intestinală. N-am avut de-ales. Nu mai putea aştepta.

— Trebuie să mai fi existat şi alte toalete..., încep eu să spun, regretând imediat că am deschis gura.

Doamne, urăsc slujba asta. Aş vrea să mă întorc să mă ocup din nou de adunarea gunoiului, de invaziile de şobolani sau chiar de becurile stricate de pe stradă. Problema mea cea mai mare este că se pare că femeii ăsteia chiar i s-a făcut o nedreptate, şi probabil că şi eu aş fi procedat la fel ca ea dacă aş fi fost în oraş cu cei mici. Pare să aibă perfectă dreptate, şi nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-i chem pe cei care i-au pus piedicile la roţi, ca să le dea jos, dar nu am autoritatea să fac asta. Opţiunile mele sunt sumbre: să urmez procedurile şi să încasez alte ţipete de la această doamnă sau să ţipe Tina Murray la mine, dacă nu fac lucrurile ca la carte. Am toate şansele s-o păţesc din partea amândurora. Înainte ca femeia să apuce să reacţioneze la comentariul meu stupid, încerc s-o dreg.

— Înţeleg ce spuneţi, doamnă, dar...

— Înţelegi? strigă ea, de data asta destul de tare încât să trezească bebeluşul din cărucior, care începe să scâncească şi să suspine. Chiar înţelegi? Nu cred, pentru că dacă ai înţelege, ai suna pe cineva chiar acum şi te-ai ocupa să scoţi piedica aia afurisită de pe roţile maşinii mele, ca să-mi pot duce copiii acasă. Le e frig, le e foame şi...

— Trebuie doar să...

— Nu vreau scuze, vreau să te ocupi de asta.

N-o să mă asculte. N-are nici un rost. Nici măcar n-o să-mi dea vreo şansă.

— Doamnă...

— Îţi sugerez să te duci să vorbeşti cu superiorii tăi şi să găseşti pe cineva care e gata să-şi asume responsabilitatea pentru toată harababura asta mizerabilă; şi să vină s-o rezolve. Am fost silită să parchez pe chei din cauza ineficienţei consiliului. Am un fiu care are o problemă medicală şi trebuia să-l duc la toaletă de urgenţă. Dacă consiliul şi-ar fi făcut treaba cum se cuvine de la început şi ar fi avut grijă ca toaletele publice să fie în stare perfectă de funcţionare, n-aş mai fi parcat acolo, nu mi-ar fi fost blocată maşina şi n-aş fi stat acum aici să vorbesc

cu cineva care e limpede că nu poate sau nu vrea să facă nimic ca să mă ajute. Trebuie să vorbesc cu cineva care se află puţin mai sus în ierarhia de comandă decât recepţionerul, aşa că ce-ar fi să ne facem amândurora un serviciu şi să ne ducem să găsim pe cineva cu adevărat pregătit să rezolve problema, înainte ca fiul meu să aibă din nou nevoie la toaletă...

Scorpie cu nasul pe sus! Mă ridic în picioare şi mă uit ţintă la ea, simţindu-mă din ce în ce mai furios. Dar nu pot face nimic...

— Ei bine? se răsteşte femeia.

— Daţi-mi doar un minut, doamnă, mă bâlbâi. Mă întorc, mă reped înapoi în birou şi dau de-a dreptul peste Tina, care venea din direcţia opusă.

— Ce faci aici, Danny? întreabă ea, cu un ton la fel de superior ca şi femeia de afară. Dacă tu eşti în birou, cine stă la recepţie?

Ştie cât se poate de bine că nu-i nimeni acolo. Încerc să-i explic, dar ştiu că n-are nici un rost.

— E o doamnă afară, la recepţie, care...

— Ar fi trebuit să telefonezi dacă aveai nevoie de ajutor, mă întrerupe ea. Cunoşti regulile, eşti deja de mult timp aici. Trebuie să fie întotdeauna cineva la biroul de recepţie şi trebuie să telefonezi întotdeauna dacă ai vreo problemă.

— E o doamnă la biroul de recepţie, oftez, şi m-a luat foarte tare, aşa că pot să-ţi spun care e problema ei, te rog?

Tina se uită la ceas. La naiba, s-a făcut cinci. Acum, probabil că o să stau să aştept în gară până la şase.

— Vorbeşte repede, mârâie ea, pe un ton care sugerează că îmi face o favoare.

— Acestei doamne i-a fost blocată maşina pentru că a parcat pe cheiul stâng...

— Neplăcut! Nu se poate parca pe cheiul stâng. Sunt peste tot nişte afurisite de semne mari care spun că pe cheiul stâng parcarea e interzisă.

Nu mă ajută deloc.

— Ştiu asta, tu ştii asta şi ştie şi ea asta. Nu aici e problema.

— Ce vrei să spui cu „nu aici e problema"?

Fac o pauză înainte de a vorbi din nou. Ştiu că o să am de dus o bătălie ca s-o conving pe Tina că doamna asta spune adevărul. Pentru o clipă, mă gândesc să renunţ şi să înfrunt din nou situaţia de afară, de la recepţie.

— Doamna îmi spune că a parcat pe cheiul stâng pentru că trebuia să-şi ducă urgent băiatul la toaletă.

— Ce soi de scuză e asta?

— Trebuia să-l ducă la toaletă pentru că are o problemă medicală şi pentru că toaletele publice din piaţa Millennium au fost vandalizate.

— Nu-i problema noastră...

— Nu, dar ea asta susţine, că e vina consiliului. Cere să-i scoatem piedica de la roţi. N-o să plece nicăieri până nu se rezolvă.

— Nici nu poate să plece nicăieri, mustăci Tina. O să scoatem piedica atunci când o să plătească amenda.

Răspunsul ei nu mă surprinde, mă dezamăgeşte doar. Vreau să plec acasă. Nu vreau să ies de-aici şi să se ţipe din nou la mine. Ceea ce mă enervează cel mai mult este că ştim amândoi un lucru: cu cât această doamnă rămâne pe poziţie şi face gălăgie la recepţie, cu atât mai multe şanse are să-i fie deblocată maşina. Urăsc toate porcăriile şi talentele astea. Nu mă pot stăpâni să nu spun ceva.

— Hai, Tina, las-o baltă. Ştii la fel de bine ca şi mine că dacă strigă destul de multă vreme, o să-i dăm drumul.

Se uită la mine, îşi mestecă guma şi ridică din umeri.

— Se poate, dar trebuie să încercăm mai întâi să luăm taxa de la client. Cunoşti procedura. Trebuie să...

N-are nici un rost să mai ascult prostiile astea. De ce m-aş mai enerva?

— Cunosc afurisita de procedură, oftez eu în timp ce-i întorc spatele şi-mi târăsc picioarele înapoi către recepţie. Mă-ntreb dacă n-ar trebui pur şi simplu să merg mai departe. N-ar trebui să trec de-a dreptul pe lângă femeie şi pe lângă copiii ei şi să las în urmă clădirea şi slujba?

Deschid uşa, iar ea se întoarce să se uite urât la mine. Pe chip i se citeşte pur şi simplu răutatea.

— Ei bine?

Inspir adânc.

— Am avut o discuţie cu supraveghetoarea mea, încep eu deprimat, ştiind ce urmează. Putem scoate piedica, dar trebuie să insistăm să plătiţi amenda indicată pe semnele de pe cheiul stâng. Nu putem...

Şi izbucneşte. Explodează din nou, strigând şi ţipând la mine. O ieşire de o forţă, viteză şi ferocitate extraordinare. E o tiradă incredibilă (dar deloc neaşteptată), iar eu nu am cum să mă apăr. Nu o pot contrazice, pentru că, din întâmplare, cred că are un caz întemeiat. Dac-ar tăcea măcar pentru o secundă, aş reuşi să... Dar la ce bun? Nu ştiu de ce-mi bat capul. Cu cât ţipă mai mult la mine, cu atât mai puţin îmi vine să ascult. Am renunţat să mai încerc să urmăresc ce spune. Cuvintele ei au devenit doar un şuvoi constant de zgomot. O s-o aştept să-şi tragă răsuflarea.

— Doamnă, o întrerup repede când se opreşte ca să inspire.

Ţin mâna ridicată în faţă, ca să arăt limpede că e rândul meu să vorbesc.

— O s-o chem pe supraveghetoare...

Mă îndepărtez, fără să bag în seamă comentariile mormăite pe care le aud, ceva de genul „să vorbesc cu flaşnetarul, nu cu maimuţa". Nu-mi mai pasă de mult. Când ajung la uşa biroului, Tina o deschide de pe partea cealaltă şi trece apăsat pe lângă mine. Se opreşte doar cât să-mi şuiere câteva cuvinte înveninate.

— Bine manevrat, mârâie ea cu sarcasm. Eşti un incompetent, ce mai. Am auzit-o strigând tocmai din birou. Zi odată, cum o cheamă?

— Nu ştiu, recunosc eu, crispându-mă la gândul că n-am reuşit nici măcar să aflu amănuntul acesta elementar.

— Incompetent, mârâie ea din nou. Apoi îşi întipăreşte un zâmbet fals pe chipul nesuferit şi porneşte spre femeia udă leoarcă şi spre copiii ei.

— Mă numesc Tina Murray, rosteşte ea, cu ce vă pot fi de folos?

Mă sprijin de uşa biroului şi urmăresc cum se joacă previzibila şaradă. Tina ascultă plângerea, îi atrage atenţia doamnei că într-adevăr n-ar fi trebuit să parcheze pe cheiul stâng, apoi dă un telefon, „ca să vadă ce se poate face". Zece minute mai târziu, piedica este scoasă. Tina pare o femeie pe cinste, iar eu, un idiot. Ştiam că aşa se va-ntâmpla.

Cinci treizeci şi doi.

Fug la gară şi ajung pe peron exact la timp ca să văd trenul plecând.

SINGURUL MIC AVANTAJ pe care l-am obţinut plecând mai târziu de la birou seara trecută a fost că, măcar o dată, am reuşit să găsesc un scaun în trenul spre casă. De obicei, e ticsit, iar eu rămân în picioare între vagoane, înconjurat de alţi călători la fel de iritaţi. Aveam nevoie de spaţiu ca să mă relaxez şi să mă liniştesc. În timp ce aşteptam pe peron, am hotărât că ar trebui să petrec drumul spre casă încercând să analizez ce anume vreau cu adevărat să fac în viaţă şi cum o să realizez acest lucru. Am asemenea discuţii inutile cu mine însumi pe drumul spre casă cel puţin o dată sau de două ori pe săptămână. Dar eram prea obosit ca să mă concentrez. În faţa mea stăteau două fete, şi discuţia lor despre haine, seriale şi cine ce-a mai făcut cu al cui iubit era mult mai interesantă decât orice subiect la care mă gândeam eu.

Februarie. Detest perioada asta a anului. E friguroasă, umedă şi deprimantă. La ora când plec de-acasă dimineaţa e întuneric, şi tot întuneric atunci când mă întorc seara. Mâine la ora asta, îmi tot aduc singur aminte, o să fie weekend. Două zile fără muncă. Abia aştept.

Mă târăsc în susul dealului, cotesc pe Calder Grove şi văd în sfârşit casa noastră, la capătul străzii. Nu-i mare lucru, dar e tot ce-avem în acest moment şi deocamdată trebuie să ne mulţumim cu ea. Suntem pe lista de aşteptare a consiliului pentru o locuinţă mai mare, dar probabil că or să treacă ani de zile până să ne mutăm. Acum, că Lizzie lucrează din nou, am putea în sfârşit să începem să economisim, astfel încât să punem deoparte un avans pentru propria noastră casă şi să scăpăm din blocul ăsta de apartamente. Plănuiserăm să ne mutăm acum vreo doi ani, dar Lizzie a rămas însărcinată cu Josh şi totul s-a amânat din nou. Îmi iubesc copiii, dar nu l-am plănuit pe nici unul dintre ei. Tocmai începeam să ne redresăm, după ce se născuseră Edward şi Ellis, dar a urmat Josh şi abia reuşeam să punem ceva de mâncare pe masă, ce să mai vorbim de bani în bancă. Solicităm toate beneficiile la care avem dreptul, iar Harry, tatăl lui Lizzie, ne ajută din când în când; dar e o luptă permanentă. N-ar fi trebuit să fie aşa. Totuşi, căpătăm mai mult ajutor din partea tatălui lui Liz decât de la familia mea. Mama e în Spania cu noul ei prieten, iar fratele meu e în Australia; şi nimeni n-a mai auzit nimic despre tata de trei ani de zile. Nu primim veşti de le ei decât la zilele de naştere ale copiilor şi de Crăciun.

O bandă de puşti stă sub un felinar de stradă stricat, pe aleea care face legătura între două dintre casele din dreapta mea. Îi văd acolo aproape în fiecare noapte, fumând, bând şi dând ture prin cartier cu nişte rable de maşini. Nu-mi plac deloc. Provoacă probleme. Mă uit în jos şi merg un pic mai repede. Îmi fac griji pentru copiii mei, care trebuie să crească aici. Calder Grove

nu-i atât de rău în sine, dar unele zone ale cartierului sunt periculoase, iar lucrurile se înrăutăţesc pe zi ce trece. Consiliul încearcă să scoată din uz blocurile de apartamente ca al nostru, ca să le poată dărâma şi să construiască alte case. În acest bloc sunt şase apartamente — câte două la fiecare etaj —, şi numai al nostru şi încă unul mai sunt ocupate acum. Încercăm să nu avem nimic de-a face cu cei de la etajul de deasupra. N-am încredere în ei. Gary şi Chris, cred că aşa-i cheamă. Doi oameni între două vârste care locuiesc împreună la ultimul etaj. Nu par să ducă lipsă de bani, dar nici nu cred că vreunul din ei merge vreodată la lucru. Iar la uşa lor e un şir neîntrerupt de vizitatori care sună la orice oră din zi şi din noapte. Sunt sigur că vând ceva acolo sus, dar n-aş vrea să ştiu ce anume.

Ajung în sfârşit la uşa comună din faţă şi intru în bloc. Uşa se înţepeneşte şi apoi se deschide cu un scârţâit puternic, pătrunzător, care se aude probabil de la jumătatea străzii. Am încercat luni de zile să conving consiliul să vină să rezolve, dar nu-i interesează, chiar dacă lucrez pentru ei. În interiorul clădirii, în holul de la intrare, e întuneric şi frig, iar paşii mei stârnesc ecouri peste tot în jur. Copiii nu pot suferi holul acesta, şi-i înţeleg. Îi sperie. Nici mie nu mi-ar plăcea să-mi petrec prea mult timp aici de unul singur. Descui, intru în casă şi închid uşa, o încui la loc şi trag zăvorul după mine. Acasă. Slavă Domnului. Îmi dau jos haina şi pantofii şi, vreme de aproape jumătate de secundă, mă relaxez.

— Unde-ai fost? întreabă Lizzie încruntată.

Apare din camera lui Edward şi-a lui Josh şi traversează holul în diagonală către bucătărie, cu o grămadă mare de rufe murdare în braţe.

— La lucru, răspund.

Răspunsul e atât de evident, încât mă-ntreb dacă nu e o întrebare capcană.

— De ce?

— Ar fi trebuit să te întorci de multă vreme.

— Scuză-mă, am întârziat. Am fost reţinut de o femeie care s-a luat la ceartă cu mine. Am pierdut trenul.

— Ai fi putut să suni.

— Am rămas fără credit pe mobil şi n-aveam mărunt la mine ca să reîncarc. Îmi pare rău, Liz, n-am crezut c-o să întârzii atât.

Nici un răspuns. Nici măcar n-o mai văd. Nu e deloc de bine faptul că mă tratează cu tăcere. Ceva nu e-n regulă şi ştiu că, orice-ar fi, orice probleme aş fi avut astăzi, vor trebui să treacă pe locul doi. Toate grijile mele îşi vor pierde complet însemnătatea, faţă de indiferent ce-o supără pe ea. Situaţia pare să se repete aproape în fiecare zi şi chiar începe să mă calce pe nervi. Ştiu că Lizzie munceşte mult şi că cei mici scot sufletul din ea, dar ar trebui să se considere o norocoasă. Dacă s-ar confrunta cu toate prostiile pe care trebuie să le suport eu în fiecare zi? Trag adânc aer în piept şi o urmez în bucătărie.

— Cina ta e în cuptor, mormăie.

— Mulţumesc, murmur eu în timp ce deschid uşa cuptorului şi dau înapoi, izbit brusc de un val de aer încins care iese dinăuntru.

Iau un şervet de vase şi apuc cu el marginea tăvii cu plăcintă cu carne, cartofi prăjiţi şi mazăre, uscate şi prea coapte.

— Te simţi bine?

— Nu prea, răspunde ea cu voce stinsă.

Stă în genunchi, îndesând rufele în maşină.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic.

Dinţii-mi scrâşnesc într-un cartof ars şi apoi înec repede în sos restul mâncării, ca să mai atenuez puţin gustul de cărbune. Nu vreau să risc ca Lizzie să creadă că nu-mi place. Detest jocurile astea. E limpede că ceva nu e-n regulă, aşa că de ce nu-mi spune pur şi simplu despre ce e vorba? De ce trebuie să trecem

prin rutina asta prostească de fiecare dată când o roade ceva? Mă hotărăsc să încerc din nou.

— Se vede că ceva nu e-n regulă.

— Ai un foarte bun spirit de observaţie, bombăne ea. Nu contează.

— Ba contează...

— Uite, oftează, pornind maşina de spălat, ridicându-se şi îndreptându-se de spate, dacă vrei neapărat să ştii ce s-a-ntâmplat, de ce nu întrebi copiii? Poate c-or să-ţi spună de ce eu...

Chiar în timp ce vorbeşte, doi dintre ei îşi croiesc drum în bucătărie, îmbrâncindu-se între ei pentru întâietate. Edward îşi înfige cotul în coastele surorii lui mai mici. Ellis îl împinge din drum şi apoi se loveşte de masă, vărsând cafeaua lui Liz.

— Tăticule, vrei să-i spui tu? izbucneşte Ed, arătând acuzator cu degetul.

— Ce să-i spun? întreb, atent la teancul de facturi pe care tocmai le-am găsit pe masă.

— Spune-i să nu se mai ţină după mine, ţipă el. Vrea numai să mă necăjească.

— Ce-ar fi să vă lăsaţi unul pe celălalt în pace? Duceţi-vă şi jucaţi-vă în camerele voastre.

— Vreau să mă uit la televizor, protestează Ed.

— Eu mă uitam prima, se plânge Ellis.

— Ea o să se ducă repede la culcare, oftez, încercând să-l lămuresc pe Edward. Las-o să se uite doar puţin, apoi poţi să schimbi canalul când se duce ea la culcare.

— Dar emisiunea mea e acum, spune el pe ton plângăreţ, fără să se lase convins. Nu-i corect, mereu îi ţii partea. De ce eşti totdeauna de partea ei?

M-am săturat.

— Atunci să lăsăm pur şi simplu televizorul închis, le zic.

Încep amândoi să ţipe la mine, dar chiar şi zgomotul lor infernal este acoperit de Lizzie, care, la un volum asurzitor, strigă

la amândoi să dispară din ochii ei. Ed îşi împinge sora şi iese îmbufnat din bucătărie. Ellis îl plesneşte peste spate când trece pe lângă ea.

— Foarte frumos, mormăie Liz cu sarcasm.

— Nişte drăcuşori, răspund bombănind.

— De-aia m-am săturat, izbucneşte ea. De când i-am adus de la şcoală nu fac decât să le suport mofturile, şi nu mai rezist. Bine?

Se năpusteşte afară din bucătărie. Nu mă ostenesc s-o urmez, n-are nici un rost. Nu am ce să fac sau să spun ca s-o alin, aşa că aleg varianta cea mai uşoară: nu spun şi nu fac nimic.

VINERI

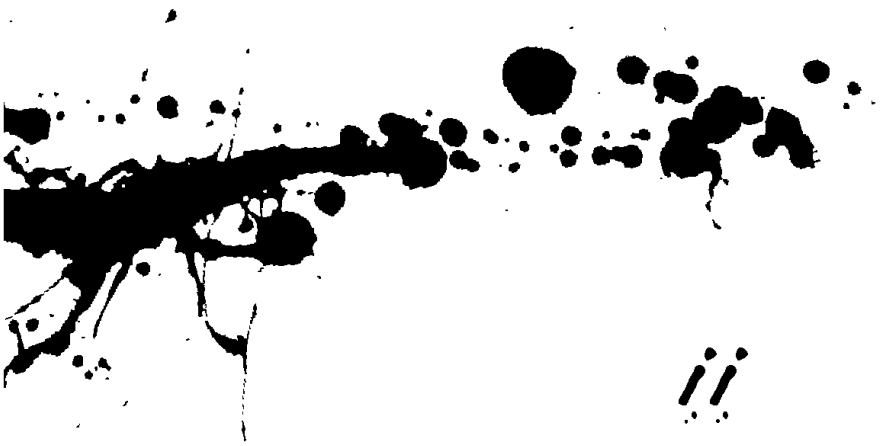

— SE UITA LA *mine...*

— Las-o baltă! La mine se uita! Nu-i pasă de tine!

Josie Stone şi prietena ei cea mai bună, Shona Robertson, coborau pe Sparrow Hill şi traversau parcul împreună, braţ la braţ, râzând şi sporovăind despre Darren Francis, un băiat mai mare cu două clase decât ele, de la şcoala pe lângă care tocmai trecuseră, în apropiere de casa Shonei.

— Oricum, o tachină Josie, ştie toată lumea că lui Kevin Braithwaite îi place de tine. Rămâi cu Kevin şi lasă-ne în pace pe mine şi pe Darren.

— Kevin Braithwaite?! protestă Shona. Nici moartă n-aş ieşi cu el. E mai mult genul tău.

— Taci din gură!

Cele două prietene se poticneau şi alunecau pe panta umedă a dealului, acoperită cu iarbă, ţinându-se de braţ,

chicotind şi străduindu-se să se ţină pe picioare. Pe măsură ce se împleticeau spre baza dealului şi apoi spre teren neted, prindeau şi mai multă viteză. Josie alunecă din alergare în mijlocul terenului de fotbal plin de noroi. Shona întinse mâna imediat şi-o trase înapoi, înainte să cadă.

— Fii atentă! râse ea, luptându-se să rămână în picioare, ca un patinator prost.

Josie şi Shona erau apropiate ca nişte surori. Se cunoscuseră la şcoală cu trei ani în urmă şi, fiind amândouă foarte copilăroase, deveniseră curând de nedespărţit. Îşi petreceau împreună aproape tot timpul liber şi dormeau deseori una acasă la cealaltă. Cu o vară în urmă, Josie petrecuse chiar două săptămâni în Spania, cu Shona şi familia ei. Nimic n-avea voie să intervină între ele, nici măcar băieţii.

— Am auzit că Dayne se învârtea astă-noapte pe lângă casa Phillipei, vorbi Shona, amintindu-şi dintr-odată o bârfă esenţială pe care-o auzise pe drumul de la şcoală până acasă.

— Phillipa asta e o târfă nenorocită!

Josie se opri din mers.

Shona continuă pentru câteva secunde, fără să observe.

— Danni zice că a văzut-o cu mâinile jos...

Când îşi dădu seama că era singură, se opri, se întoarse şi se uită la prietena ei.

— Ce-ai păţit? întrebă.

Josie nu răspunse.

— Vino-ncoace, prostuţo, ceilalţi or să plece dacă nu ne mişcăm mai repede.

Josie tot nu se urnea. Stătea pur şi simplu în picioare şi o privea fix pe Shona, care, neînţelegând purtarea prietenei ei, se întoarse din nou şi continuă să meargă către magazine şi către grupul de fete cu care aranjaseră să se întâlnească acolo.

Josie o luă brusc la fugă. Alergă direct spre Shona şi o împinse de la spate, între omoplaţi, doborând-o din picioare în iarba înaltă, udă. Aceasta încercă să se ridice, dar, înainte

să apuce, Josie o izbi în stomac. Se rostogoli pe spate şi începu să geamă.

— Ce naiba faci, nebună idioată?

Josie nu răspunse. În schimb, se lăsă pur şi simplu în genunchi pe pieptul descoperit al Shonei, forţând ultimul strop de aer să iasă din plămâni. Shona se înecă, surprinsă, şi se scuturâ, luptându-se să respire. Năucită, o privi în faţă pe Josie, cu ochii mari.

— De ce-ai...? începu ea să spună.

Josie nu asculta. Găsise o piatră pe jumătate îngropată în noroi şi-şi înfigea cu disperare degetele în jurul ei, încercând s-o tragă afară din pământ. Gâfâind din cauza efortului, luă bolovanul greu, de mărimea unei cărămizi, şi-l ridică mult deasupra capului.

— Josie, nu..., scânci Shona.

Ţinând-o cu ambele mâini, Josie coborî piatra cu o forţă zdrobitoare spre pieptul prietenei sale. Aceasta-şi simţi coastele trosnind şi crăpând sub forţa impactului împotriva căruia nu avusese nici o şansă să riposteze. Cuprinsă de o durere bruscă şi care nu-i lăsa nici măcar puterea să ţipe, Shona gemu în agonie şi privi neajutorată cum Josie ridică din nou piatra şi o coboară asupra ei pentru a doua oară. O lovi cu o forţă atât de sălbatică, încât o coastă ruptă îi străpunse unul dintre plămâni. Respiraţia îi deveni neregulată şi hârâită, apoi disperat de pierită şi greoaie. Cutia toracică zdrobită începu să se mişte în spasme, în timp ce trupul agonic se lupta să funcţioneze în continuare.

Josie se aplecă asupra prietenei ei muribunde şi o privi intens în ochi. Pielea îi era de un alb fantomatic, mânjită cu pete de noroi şi dâre de sânge care gâlgâiau şi bolboroseau pe la colţurile gurii. Ochii întunecaţi, încărcaţi de panică, începeau să devină sticloşi şi pierduţi. Fata mai apucă să simtă că Josie ridica din nou piatra, dar atât.

Josie ştia că prietena ei a murit, dar trebuia să fie sigură. Îi trânti bolovanul în faţă, spărgându-i un pomete şi aproape dislocându-i mandibula. Epuizată de efort, se îndepărtă de cadavru şi se aşeză gâfâind pe iarba udă.

Fixă cu privirea umbrele întunecate care se întindeau peste oraşul de dedesubt. Nu putea coborî acum acolo. Nu se putea duce nici acasă. De fapt, nu ştia unde avea să se ducă sau ce avea să facă. Poate c-o să reuşească să rămână în parc, fără s-o vadă nimeni, se gândea. Dacă nu, va trebui să rişte şi să fugă pur şi simplu.

Nu avusese de-ales. Trebuia s-o omoare pe Shona. Nu simţea nici un pic de vină sau de remuşcare pentru ceea ce făcuse, doar uşurare.

4

AM IEŞIT DIN CASĂ. Am scăpat. Pentru prima oară după luni de zile, Lizzie şi cu mine am reuşit să evadăm împreună din casă, fără vreunul dintre copii după noi. Am şi uitat de când n-am mai ieşit aşa, împreună. Faptul că suntem înghesuiţi într-o sală de concert mică, întunecoasă şi ticsită de lume, la un loc cu alţi şase sau şapte sute de oameni nu pare să conteze. Spectacolul nici măcar n-a început încă, dar muzica de fundal e deja asurzitoare, iar iluminatul practic nu există. Puţine şanse să reuşim să ne înţelegem între noi.

— Pare ciudat, nu? strigă Liz la mine.

Trebuie să se ridice pe vârfuri ca să-mi ţipe în ureche.

— Ce pare? răspund tot cu un strigăt.

— Pare ciudat să nu avem copiii cu noi. Nu-s obişnuită. Mă tot uit în jur, aşteptându-mă să-l văd măcar pe unul dintre ei.

— Profită de asta cât mai mult, o sfătuiesc. De când n-am mai ieşit împreună singuri?

— De luni întregi, ţipă ea, străduindu-se să se facă auzită în hărmălaie.

Conversaţia se termină repede. Mă doare deja gâtul din cauza efortului depus ţipând la Liz, şi concertul încă n-a început. Privesc scena în timp ce tehnicienii şi alţi membri ai echipei verifică luminile, sunetul şi instrumentele. Cât le ia să se pregătească? Parcă de-o veşnicie tot trebăluiesc, n-ar trebui să mai dureze prea mult. Cineva trece de la un om la altul, lăsând şerveţele, băuturi şi programe de sală autocolante pe podea.

Doamne, ce-a fost asta? Ceva m-a lovit dintr-o parte şi mă prăbuşesc la podea, înainte să-mi dau seama ce s-a-ntâmplat. Încerc să mă ridic repede, cu inima ieşindu-mi din piept. Liz mă apucă de braţ şi mă trage în picioare. Nu vreau necazuri în seara asta. Nu mă pricep deloc cu încăierările. Chiar nu vreau necazuri.

— Scuză-mă, amice, strigă la mine un fan excesiv de entuziasmat şi pe jumătate beat.

Ţine în mână două sticle de băutură, acum pe jumătate goale, şi-mi pot da seama după ochii înceţoşaţi şi lipsiţi de direcţie că e complet ameţit, de la droguri, de la băutură sau de la amândouă. Stăm în apropierea unui pupitru de mixaj, iar lângă noi se află o ridicătură acoperită cu un covor, care cred că protejează cablurile electrice. Se pare că idiotul s-a împiedicat de treaptă şi a zburat cât colo. Mormăie din nou ceva scuze, apoi se pierde în mulţime, clătinându-se.

— Ai păţit ceva? întreabă Liz, ştergându-mi petele de băutură de pe cămaşă.

— Nu, răspund imediat.

Inima îmi bate cu o viteză de zece ori mai mare decât cea normală. Uşurat, o trag pe Lizzie lângă mine şi o strâng în braţe. Ţinând-o lipită de mine, mă simt la adăpost. Nu mai avem prea des ocazia să stăm atât de apropiaţi. Ăsta-i preţul atunci când ai prea

mulţi copii prea repede, într-un apartament prea mic. E caraghios cum, stând într-o sală cu aproape o mie de străini, avem mai puţine şanse să fim întrerupţi decât acasă, numai cu trei copii.

Lizzie se răsuceşte şi se ridică pe vârfuri ca să-mi vorbească din nou.

— Crezi că tata se descurcă? întreabă ea.

— De ce nu s-ar descurca? răspund strigând.

— Nu cumva s-o gândi că profităm de el? Oricum, vine deja destul de des să aibă grijă de Josh, şi-acum iar a trebuit să-l chem la noi, să stea cu toţi trei. Mi se pare că-i cerem cam mult. Nu mai e chiar atât de tânăr şi probabil a început să se sature.

— Da, aşa e. S-a luat de mine înainte de plecare.

— Ce-a zis?

Cât de mult să-i spun? Harry şi cu mine nu ne înţelegem, dar încercăm să rămânem în relaţii politicoase, de dragul lui Lizzie. N-a fost deloc încântat în seara asta, dar ştiu că n-ar vrea nici ca Lizzie să-şi facă griji în privinţa copiilor.

— Nu cine ştie ce, răspund ridicând din umeri, a bombănit doar ceva despre faptul că-i vede pe copii mai mult decât mine. A făcut o glumă proastă despre cum Josh îi zice lui „tăticule", în loc să-mi zică mie.

— Încearcă să te provoace. Nu-l băga-n seamă.

— Mereu încearcă să mă provoace.

— E vorba doar de vârstă.

— Asta-i o scuză jalnică.

— Nu-l băga-n seamă, repetă ea.

— Nu mă deranjează, strig, minţind, ca să n-o supăr. Adevărul e că Harry începe să mă calce serios pe nervi şi deja ne şi văd încăierându-ne.

— Tu ce i-ai zis?

— Numai că apreciem mult ceea ce face pentru noi, şi i-am adus aminte că au trecut cel puţin patru luni de când tu şi cu mine n-am mai ieşit împreună singuri.

— Caută numai să te facă să ripostezi..., începe ea să vorbească.

Se opreşte şi se întoarce repede, când luminile scad brusc. Mulţimea izbucneşte, trezindu-se la viaţă în clipa în care membrii formaţiei păşesc printre umbre şi ies pe scenă. În câteva secunde, încep să cânte, iar eu uit şi de Harry, şi de tot.

E a patra oară când îi văd pe The Men They Couldn't Hang. Au trecut câţiva ani de la ultimul concert şi e nemaipomenit să-i ascult din nou. Am aşteptat cu nerăbdare seara asta de când am cumpărat biletele, acum vreo două luni. Nu mă mai satur de valul de adrenalină pe care-l simt când ascult muzică bună cântată live şi tare, aşa ca acum. Auzind din nou aceste cântece, scap de rutina zilnică şi uit de toate lucrurile cu care-mi pierd de obicei vremea, făcându-mi griji pentru ele. O ţin strâns pe Lizzie. Atâta timp cât cântă muzica, n-am nimic de făcut decât să ascult, să mă destind şi să mă bucur.

Au trecut şase sau şapte cântece — nu sunt prea sigur câte — şi locul a prins cu adevărat viaţă. Sala e ticsită, iar atmosfera, incendiară. Swill cântă primele acorduri ale uneia dintre piesele mele favorite, şi o recunosc într-o clipă, cu mult înaintea celorlalţi. Îmi simt părul de pe ceafă zbârlindu-se şi o strâng şi mai tare pe Lizzie. Ştie cât de mult îmi place.

Acum chiar şi-au intrat în mână, parcă n-ar fi fost plecaţi niciodată. Auzind din nou muzica asta, îmi revin în minte atâtea amintiri! Îmi aduc aminte de prima oară când am ascultat melodia asta la radio, imediat după ce mi-am luat examenul de permis auto. Tocmai îmi cumpărasem prima maşină. Era o rablă, şi-am dat mai mult pe asigurare decât pe ea. Am plecat apoi cu câţiva amici la...

Swill s-a oprit din cântat.

Ciudat. Zdrăngănea la chitară şi cânta, dar s-a oprit pur şi simplu. Restul formaţiei a continuat fără el. Era ca şi cum ar fi

uitat unde se află şi ce-avea de făcut. Dă drumul chitarei, care atârnă acum de cureaua petrecută în jurul gâtului, legănându-se dintr-o parte în alta. Tipul ăsta a cântat din răsputeri timp de patruzeci de minute, dar acum stă pironit în mijlocul scenei, cu capul plecat şi cu privirea aţintită asupra microfonului din faţa lui. A uitat cuvintele? La naiba, doar le-a repetat de-atâtea ori! Să fie trac sau aşa ceva? Vreo problemă tehnică? Poate e bolnav? Muzica se mai aude preţ de încă vreo câteva măsuri. Unul câte unul, restul membrilor formaţiei îşi dau seama că s-a întâmplat ceva. Chitaristul solo s-a oprit şi îl fixează cu privirea pe Swill, încercând să priceapă ce naiba se petrece. McGuire, basistul, se opreşte şovăitor, lăsându-l pe baterist să mai dea câteva lovituri seci şi fără acompaniament. Apoi se opreşte şi el. Acum, Lizzie, eu, restul formaţiei şi întregul public stăm cu ochii aţintiţi asupra siluetei lui Swill, care se clatină uşor şi tâmp în lumina reflectoarelor.

Mulţimii nu-i place treaba asta. Timp de câteva secunde, se lasă o tăcere înfrigurată, apoi publicul începe să-şi schimbe atitudinea. Oamenii strigă insulte şi încep să aplaude încet. Habar n-am care-i problema. Sunt din ce în ce mai agitat. Ce n-aş da să se rezolve cumva...

Cred c-o să plece în curând. Swill face câţiva paşi în spate, apoi se opreşte. Îşi apucă chitara şi o roteşte deasupra capului, scoţând cureaua de după gât. Rămâne din nou nemişcat, rotindu-şi ochii pe scenă, fără să bage în seamă batjocurile şi strigătele sutelor de oameni care se uită la el şi ţipă să-i dea drumul din nou la cântat. Cush se apropie puţin de el, iar Swill se mişcă. Îşi revine brusc şi se deplasează repede şi imprevizibil spre stânga. Ţinând chitara de coadă, o roteşte din nou, de data asta apucând-o ca pe o armă. Se întinde spre Simmonds, chitaristul solo, şi roteşte instrumentul încă o dată, nimerindu-l în plin într-o parte a capului. Simmonds încearcă să ridice mâna ca să blocheze lovitura, dar atacul este atât de rapid şi de

neaşteptat, încât nu reuşeşte să se apere. Forţa impactului îl face să aterizeze direct peste bateria de tobe, clătinându-se şi ţinându-se de falcă. Dar asta nu e tot. Swill se înalţă deasupra lui şi începe să-l izbească cu chitara, iar şi iar. Dumnezeule mare, îl loveşte atât de tare, încât instrumentul a început să crape şi să se sfărâme. Nu-nţeleg. Poate că s-au certat înainte de intrarea în scenă sau aşa ceva? Tipul ăsta a făcut întotdeauna mare paradă de faptul că e pacifist. Iar acum ce l-a apucat? Ce naiba a făcut Simmonds ca să merite aşa ceva? McGuire încearcă să-i despartă...

Publicul începe să se revolte. Am privit cu toţii scena, uluiţi, dar acum oamenii încep să reacţioneze la ceea ce văd. Mulţi dintre spectatorii aflaţi chiar în faţă se reped spre ieşire, iar un mic grup aclamă spectacolul violent şi încearcă să se apropie, scandând „Swill, Swill..." şi aţâţându-l să continue. Dar, ca şi noi, majoritatea se holbează pur şi simplu. Ridic din nou privirea şi nu-mi cred ochilor. Swill s-a întors în mijlocul scenei, învârtind, cu o mişcare largă, un suport metalic de microfon. Simmonds e întins pe spate peste ce-a mai rămas din bateria de tobe şi nu se mişcă. McGuire se târăşte de-a curmezişul scenei în patru labe, încercând să ajungă la el. Doi membri ai echipei s-au repezit la Swill. Unul dintre ei încasează întreaga forţă a unei izbituri de-a dreptul peste piept, celălalt se lasă brusc în jos, îl înlănţuie cu braţele pe muzician şi încearcă să-l trântească la pământ. Nu reuşeşte. Swill îl loveşte cu picioarele şi cu pumnii şi încearcă să se îndepărteze de-a buşilea. Se poticneşte peste monitoare şi dispare în fosa întunecată dintre scenă şi barierele de siguranţă. Se aude un ţiuit de microfonie care sună ca un ţipăt.

L-am pierdut din ochi.

Nu-l mai văd.

Dintr-odată, apare din nou. E împins afară dintre bariere şi aleargă prin mulţime. Tricoul MAG i s-a rupt şi-i atârnă în jurul

gâtului ca o cârpă. Publicul reacţionează cu un amestec straniu de teamă şi de adulaţie. Unii fug, alţii aleargă spre el.

— Hai să mergem, strigă Lizzie către mine.

— Ce?

— Vreau să plec, repetă ea. Acum, Danny, te rog. Vreau să plec.

Din ce în ce mai mulţi oameni încep să se îndepărteze de zona scenei. Se aprind luminile din sală şi, brusc, viteza tuturor pare să crească acum, când văd pe unde merg. Suntem împinşi şi înghiontiţi către ieşiri de spectatori oripilaţi şi înspăimântaţi care şiroiesc în toate direcţiile, încercând să scape din harababură înainte ca lucrurile să se înrăutăţească. În hol, încăierarea începe să arate a răscoală în toată legea. Nu pot să văd ce s-a-ntâmplat cu Swill, dar zeci de fani beţi sau drogaţi sau doar amatori de-o bătaie bună s-au năpustit în mijlocul haosului, agitându-şi pumnii.

În zona în care grosul mulţimii se luptă să iasă din sală, s-a format deja un blocaj. O apuc pe Lizzie de mână şi-o trag spre cea mai apropiată ieşire. Suntem înconjuraţi de o masă de oameni, aşa că viteza noastră scade până când abia ne târâm, chinuitor de încet. O grămadă de agenţi de pază uriaşi, raşi în cap, intră cu forţa în sală, pe o altă uşă din stânga noastră. Nu sunt sigur dacă au venit aici ca să încerce să oprească bătaia sau doar ca să ia parte la ea. Nu vreau să aştept prea mult ca să aflu...

Afară pe uşile duble, apoi în jos pe scările scurte şi abrupte de piatră şi în sfârşit ne croim cu greu drum până în stradă. Plouă cu găleata şi peste tot e plin de oameni care fug care-ncotro.

Nu pot să-mi închipui ce s-a-ntâmplat aici.

— Eşti teafără? o întreb pe Lizzie.

Ea dă din cap în semn că da. Pare zguduită şi speriată.

— Mă simt bine, răspunde ea. Nu vreau decât să mă duci acasă.

O strâng şi mai tare de mână şi o trag prin mulţimea năucită. Unii zăbovesc prin faţa sălii de spectacole, dar cei mai mulţi se îndepărtează. Chiar sunt al naibii de supărat, deşi încerc să n-o arăt. E tipic pentru felul în care par să se desfăşoare lucrurile pentru mine în acest moment. De ce trebuie să fie totul atât de dificil? Nu voiam decât să mă relaxez, să uit de toate şi să mă distrez şi eu o dată, dar care-i problema? Un muzician de legendă îşi pierde toată credibilitatea şi-mi spulberă prima mea noapte în oraş cu Liz, după multe luni. Al dracului de tipic! A naibii primadonă!

Ne strecurăm pe o stradă laterală şi ne întoarcem în fugă la maşină.

SÂMBĂTĂ

5

E ŞASE ŞI JUMĂTATE ŞI ceasul deşteptător mă trezeşte cu obişnuitul lui ţârâit strident. Întind mâna şi bâjbâi prin întuneric să-l opresc. Trebuie să mă scol? Sunt sigur că e sâmbătă şi că am uitat pur şi simplu să opresc alarma. Stau liniştit timp de o secundă, încercând să trec în revistă ziua şi noaptea de ieri. Îmi aduc aminte de încă o zi plictisitoare la birou, cu Tina Murray ducându-mă într-una dintre camerele de discuţii şi făcându-mă cu ou şi cu oţet din cauza atitudinii mele. Îmi aduc aminte de concert, de încăierare şi de fuga din sala de spectacol. Doamne, ce s-o fi-ntâmplat acolo azi-noapte? Acum nu mai are importanţă. Contează numai că e sâmbătă şi că nu trebuie să mă scol şi să mă duc la serviciu.

Mă rostogolesc pe-o parte şi o cuprind pe Lizzie în braţe. Ieri părea mai fericită decât am văzut-o în ultimul timp. Ne-a făcut bine amândurora să ieşim şi să petrecem ceva timp

împreună. Păcat că s-a terminat aşa. După ce ne-am întors, a trebuit să-l duc pe Harry acasă cu maşina. Apoi am deschis câteva cutii de bere, ne-am aşezat în faţa televizorului şi ne-am uitat la un film prost de acţiune, amorţindu-ne creierele.

Mă trag puţin mai aproape de Liz, apoi aştept să reacţioneze. Nu răspunde, aşa că mă mut încă puţin şi mă lipesc strâns de ea. În ultima vreme parcă nu mai găsim deloc ocazii pentru momente intime. S-au dus de mult zilele când puteam să fim liberi şi să sărim un-doi în pat. În ultimul timp, se găseşte mereu câte ceva de făcut sau câte cineva de care să avem grijă mai întâi. Venirea pe lume a copiilor a schimbat totul. Mi-aş fi dorit să-i pot împrumuta pe-ai altcuiva pentru o vreme, înainte să-i avem pe-ai noştri. Nu mi-am dat niciodată seama exact că apariţia copiilor îţi poate da serios peste cap viaţa, până atunci simplă şi fără complicaţii.

Simt pielea lui Lizzie prin pânza pijamalei. O simt minunat de moale şi de caldă. Dacă n-ar fi fost atât de devreme, aş putea risca să încerc să-mi strecor mâna pe sub bluza ei. Uneori, dacă sunt destul de atent şi de delicat, o asemenea mişcare porneşte câte ceva. La ora asta totuşi, cred că mai degrabă m-ar pocni decât să mă mângâie. Îmi aduc însă aminte de un moment, acum vreo două săptămâni, când eram amândoi în bucătărie. S-a atins de mine în timp ce stăteam la chiuvetă, spălând vasele. M-am oprit şi m-am întors, iar ea doar s-a uitat la mine aşa cum se uită câteodată. Am sărutat-o şi nu m-am mai putut stăpâni. Am apucat-o cu mâinile ude şi am împins-o pe spate pe masă. Ea şi-a scos bluza şi...

— Vreau să mănânc de dimineaţă, tăticule, se aude brusc Ellis de undeva din întuneric, de lângă pat. Dumnezeule, m-a speriat de moarte. Habar n-aveam că e aici. Începutul meu brusc de erecţie se stinge rapid.

— E prea devreme, mormăi. Du-te înapoi în pat.

— Mi-e foame, tăticule, continuă ea neclintită.

— Într-o clipă.

— Mi-e foame acum. Nu pot să aştept.

— Mai târziu...

— Acum, cere ea cu mai multă forţă şi insistenţă în glas decât m-aş fi aşteptat vreodată de la un copil de patru ani şi jumătate. Nu se urneşte din loc. Va trebui să încerc o nouă tactică.

— Ce-ar fi să vii puţin în pat cu mămica şi cu mine, iubito? sugerez eu plin de speranţă, renunţând imediat la toate gândurile legate de sex. O să ne sculăm şi-o să-ţi dăm de mâncare în câteva minute.

Încă vreo oră cu Ellis în pat pare o variantă mult mai bună decât să ne sculăm acum. Mă aştept la ceva proteste, dar, spre surpriza mea, e de acord. Se caţără în pat, trece peste capul meu şi-apoi se ghemuieşte între mine şi Lizzie. Doamne, ce i-au îngheţat picioarele. Lizzie bombăne supărată ceva de ne-nţeles când o atinge.

Treizeci de secunde de tăcere, şi începe iar să mă sâcâie.

— Vreau pâine prăjită, te rog, tăticule, zice. Trebuie să recunosc, m-o enerva ea, dar măcar e politicoasă.

— Într-o clipă, casc, mă rostogolesc din nou pe o parte şi trag înapoi un colţ de plapumă, răsucindu-mi şi contorsionându-mi corpul ca să evit contactul cu picioarele ei sloi. Hai să mai stăm în pat doar puţin, bine...?

Ea încuviinţează, dar continuă să vorbească. Şi vorbeşte. Şi tot vorbeşte. Închid ochii cât pot de strâns şi-mi trag plapuma peste cap.

Am reuşit să rezist încă douăzeci de minute cu Ellis în pat, fiind apoi nevoit să-mi recunosc înfrângerea şi să mă scol. Acum sunt în bucătărie, aşteptând să fiarbă apa din ibric. Ne-am îmbrăcat amândoi, iar Ellis a mâncat de dimineaţă, dar trăncăneşte în continuare de-ale ei. Lizzie e încă în pat. Ea poate dormi orice s-ar întâmpla. Ce n-aş da să fiu şi eu la fel.

Aici e frig ca într-o gheţărie. Imposibil să încălzim ca lumea apartamentul ăsta. Cred că e atât de rece pentru că restul clădirii e practic gol. Suntem pe latura stângă a parterului, şi toată căldura pe care o generează sistemul nostru de încălzire de modă veche nu face decât să se înalţe şi să se irosească în apartamentele goale de deasupra. M-am gândit chiar să încerc să fac în aşa fel încât să ne mutăm la etaj, ca să vedem dacă se simte vreo diferenţă.

Îmi iau ceva de băut şi un castron cu cereale şi mă aşez în faţa televizorului. N-am la ce să mă uit; desene animate stupide, emisiuni culinare şi de modă şi spectacole asurzitoare pentru copii, adevărate insulte la adresa inteligenţei; asta-i tot ce reuşesc să găsesc. Rămân pe ştiri, dar chiar şi principalele titluri sunt plictisitoare în dimineaţa asta (nişte violenţe de stradă în capitală, un scandal sexual în care sunt implicaţi un politician şi nepotul lui, noi avertismente cu privire la schimbările climatice şi moartea unei celebrităţi). Aştept ştirile din sport. De obicei sunt difuzate chiar înainte de fix.

Dumnezeule, acum s-au dat jos din pat toţi copiii. De ce trebuie să se scoale atât de devreme? În zilele de şcoală îi trezim cu forţa. Au făcut ochi abia de câteva minute, şi-i aud deja pe Ed şi pe Josh certându-se pentru ceva. Închid ochii şi-i aştept să se năpustească asupra mea. E doar o chestiune de timp...

— Vreau să mă uit pe canalul 22, spune Ed năvălind în cameră.

Chiar toată viaţa lui se învârte în jurul televizorului?

— Acum mă uit eu, răspund repede, iritat că am fost deranjat.

— Cu ochii închişi? râneşte el, pe un ton ofuscat care mă face să-mi doresc să-l plesnesc.

— Da, cu ochii închişi, îi întorc şi eu zâmbetul. Aştept să văd ceva.

— Chiar trebuie să mă uit pe canalul 22, tăticule, se smiorcăie.

— Uită-te în camera ta, îi sugerez cu înţelepciune.

I-am cumpărat un televizor lui Ed la Crăciunul trecut. Dar abia dacă foloseşte obiectul ăla blestemat.

— Nu pot să prind canalul 22 acolo.

— Îmi pare rău, băiete, mă uit la asta. Poţi să te întorci când se termină.

— Nu-i corect, ţipă la mine. Nu apuc niciodată să văd emisiunile mele preferate.

Pramatie mică. Îşi petrece aproape tot timpul în faţa cutiei ăsteia. De câte ori prind şi eu un moment? E televizorul meu şi pot să mă uit la ce-mi place, când îmi place. Nu ştiu de ce, dar mă trezesc încercând să mă justific faţă de fiul meu de opt ani pentru că mă uit la o emisiune de cinci minute.

— Te uiţi mereu la televizor. Nu te mai văd făcând altceva.

— Ba nu. Nu-i drept, nu mă laşi niciodată să mă uit la ce vreau.

Aud genericul rubricii sportive. Deschid ochii. Ed stă exact între mine şi ecranul televizorului.

— Uite, durează numai cinci minute. Lasă-mă să mă uit, după aceea poţi să treci pe programul tău.

— E rândul meu să aleg, începe şi Ellis.

Nici măcar nu mi-am dat seama că e şi ea aici. A doua oară pe ziua de azi când îmi face asta.

— Ba nu, strigă Ed. Dup-aia mă uit la emisiunea mea.

— Dar tu ai televizorul tău. Eu n-am. Nu-i drept, nu-i aşa, tăticule?

— Ghinion. Eu am întrebat primul.

— Ba eu am întrebat-o pe mămica aseară. A zis că pot să mă uit la ce vreau în dimineaţa asta. A zis că...

— Vreţi să tăceţi amândoi? strig, atât de tare, încât probabil că se aude până la ultimul etaj. Îmi ţin capul în mâini, disperat. Văd ecranul televizorului printre degete. Comentatoarea sportivă e în plină vervă, dar nu aud nici un cuvinţel din ceea ce zice.

— Spune-i, tăticule, se răţoieşte Ed din nou, deloc dispus să se dea bătut. Mă uit la emisiunea mea după aceea.

— Nu, nu te uiţi! Mămica zice că eu pot...

— Nu-mi pasă, tăticul a zis că...

— Tăceţi din gură! mă reped la ei. Pentru numele lui Dumnezeu, vreţi să tăceţi amândoi din gură?

— Ea a început, se văicăreşte Ed.

— Nu, el a început, răspunde Ellis la fel de smiorcăită, şi tot aşa...

Gata. Scurtul buletin sportiv s-a terminat. Vreme pierdută aiurea. Nu-mi doream decât cinci minute amărâte. Am cerut prea mult? Mă ridic şi opresc televizorul; pentru o singură clipă, binecuvântată, apartamentul este cufundat în tăcere completă.

— Dacă eu nu mă pot uita, nimeni nu poate, le spun amândurora.

Vreme de încă o secundă, se uită pur şi simplu la mine, tăcând năuciţi. Apoi încep.

— Nu-i drept, ţipă Ed, roşu de mânie. Nu poţi să faci aşa ceva!

— După cum vezi, pot. Acum taci!

În cameră începe o hărmălaie mai zdravănă ca niciodată, pentru că protestează amândoi în acelaşi timp. Suficient de tare încât să-l facă şi pe Josh să li se alăture, venit tiptil în cameră. Începe şi el să ţipe, imitându-i pe ceilalţi doi. Nu-i bag în seamă câtuşi de puţin. Îmi croiesc drum pe lângă ei şi traversez apartamentul ca o furtună către baie. Mă aşez pe toaletă. Zăvorul de pe uşă e stricat, şi trebuie s-o ţin închisă cu piciorul, ca să nu intre copiii.

— Tăticule, vrei să-i spui..., strigă Ed de dincolo de uşă.

Dumnezeule, n-am nici o scăpare? Ce trebuie să fac pentru puţină linişte?

— Tăticule, Josh se joacă la telecomandă!

Nu-mi vine să răspund. Ştiu că ştie că sunt aici, dar pur şi simplu nu-mi vine să vorbesc cu el. Împing piciorul puţin mai tare în uşă, pentru că Ed încearcă să intre cu forţa de pe partea cealaltă.

— Tăticule... tăticule, ştiu că eşti acolo...

Îmi las capul pe spate şi mă uit în sus, la tavan. Cu coada ochiului văd fereastra. E destul de mică, dar suntem la parter şi cred că, dacă m-aş strădui, m-aş putea strecura prin ea.

Doamne, ce idei sunt astea?

Chiar mă gândesc să evadez din propria mea casă pe fereastra de la toaletă? La naiba, viaţa ar trebui să-nsemne mai mult de-atât.

CHRIS SPENCER TURNA ASFALT *pe bulevardul Beechwood de aproape o zi şi jumătate, dar treaba nu părea nici pe departe gata. Acceptase un angajament clandestin, plătit cu banii jos, pentru Jackie, o prietenă a unei prietene a iubitei lui. Începuse să sape şi să aşeze fundaţiile în dimineaţa precedentă la prima oră, iar până acum, sâmbătă la prânz, reuşise să aşeze deja două treimi din pavajul de dale. Era o muncă fizică grea, şi astăzi trebuia să se descurce de unul singur, pentru că fratele lui, care, pentru câteva lire, îl ajuta de obicei cu asemenea treburi, îl lăsase baltă de data asta. Era o zi rece, dar măcar acum nu mai ploua, ca mai devreme. Începuse să se întrebe dacă tot efortul şi renunţarea la obişnuitele lui momente de lenevală în pat de sâmbăta dimineaţa meritau teancul de bani pe care spera să-l îndese curând în buzunarul de la spate.*

Roaba se golise din nou. Obosit şi flămând, se ridică în picioare şi-şi scutură nisipul de pe genunchi, gata să aducă o nouă încărcătură de dale de pavaj. Încă vreo două ore de trudă grea, se gândi el, şi gata, mai rămân doar pietrele de bordură. Împinse roaba către căruciorul pe jumătate gol de pe fâşia de iarbă de la marginea drumului. Calculase aproape exact, zâmbi în sinea lui. Se învoise cu Jackie pentru două cărucioare şi jumătate de dale, dar iată că-i erau de-ajuns numai două. O să bage restul dalelor în spatele dubiţei şi-o să le folosească la următorul contract. Nu făcea cine ştie ce economie, dar tot ajuta la ceva. Un profit cât de mic.

Umpluse roaba pe jumătate, când lângă el se opri o motocicletă. Era un vehicul uriaş, puternic, cu o ţeavă de eşapament groasă şi cu un motor imposibil de zgomotos. Îl auzise apropiindu-se de la poalele dealului. Probabil că e fiul lui Jackie, se gândi el. Parcă-i spusese că s-ar putea să treacă băiatul s-o vadă în după-amiaza asta. Ridică puţin ochii şi, când motociclistul îşi parcă maşinăria şi o sprijini, îi făcu un semn de recunoaştere din cap. Silueta îmbrăcată în piele îşi ridică vizorul şi-şi scoase casca.

— Ce faci, amice, cum merge? întrebă el. Mama zicea că arată bine.

— Aproape-am terminat, răspunse Spencer, încărcând ultimele câteva dale în roabă şi îndreptându-se de spate. Apoi se uită la celălalt bărbat şi adăugă.

— Încă vreo două ore şi-ar trebui să termin. Mai am doar de aşezat restul dalelor ăstora şi de pus bordurile. Cred că e...

Se opri şi-l fixă cu privirea pe fiul lui Jackie.

— Ce s-a-ntâmplat?

Spencer nu răspunse. Nu putea vorbi. Se simţi brusc invadat de o panică şi-o teamă indescriptibile. Cu inima bubuindu-i în piept, făcu nervos câţiva paşi în spate, către casă, şi se împiedică de muchia dalelor pe care le aşezase deja, căzând pe

spate. Celălalt bărbat se îndreptă spre el şi-i întinse mâna ca să-l ajute să se ridice.

— Te simţi bine, amice? Vrei să-ţi aduc un pahar cu apă sau ceva?

Spencer se dădu înapoi. Apoi se urni cu greu în picioare, apucând un baros în timp ce se ridica. Se aruncă asupra băiatului lui Jackie şi-şi încleştă mâna stângă în jurul gâtului acestuia. Pierzându-şi echilibrul, cei doi bărbaţi se prăbuşiră, fiul lui Jackie pe spate, iar Spencer deasupra lui, ţintuindu-l la pământ.

Spencer ridică barosul şi dădu drumul instrumentului de metal greu de mai bine de un kilogram, care-l izbi pe băiat direct în faţă, spărgându-i fruntea şi rădăcina nasului şi omorându-l aproape instantaneu. Apoi înălţă ciocanul plin de sânge şi lovi ce mai rămăsese din faţă încă de cinci ori, lăsând capul practic concav, scobit ca o minge dezumflată.

Se ridică în picioare şi rămase, cu răsuflarea tăiată, aplecat asupra cadavrului, dar apoi îşi pierdu din nou echilibrul. Jackie, tânguindu-se ca zânele rele prevestitoare de moarte, ieşi în fugă pe uşa din faţă a casei şi-l împinse de lângă trupul fiului ei. Ţipă şi se prăbuşi la pământ, dând cu ochii de gaura din capul tânărului şi, în locul chipului lui, de grămada de oase zdrobite şi de carne strivită. Ridică ochii spre Spencer, dar nu mai văzu decât muchia însângerată a barosului care se năpustea spre ea.

6

— **O SĂ ÎNTÂRZIEM,** bombăne Lizzie.

— Ştiu, dar n-am ce face. Dacă m-ar fi anunţat mai din vreme că trebuia să-l ducem pe Edward la aniversarea unui prieten, totul ar fi fost în regulă. Nu-i ajunge jumătate de oră ca să-i pregătească pe toţi copiii de plecare. O parte din mine şi-ar dori să-şi fi adus aminte de asta peste încă o oră. Sigur că vreau ca Ed să se distreze şi să se simtă bine, dar nu mă prea încântă ideea să stau următoarele câteva ore într-un „spaţiu pentru petreceri", plăcut pentru copii, dar neatrăgător pentru adulţi, amenajat în prelungirea unui local. Nu aşa plănuisem să-mi petrec după-amiaza de sâmbătă.

— Când ajungem, ajungem, îi răspund. Nu foloseşte la nimic să-ţi faci sânge rău.

— Nu-mi fac sânge rău, se răsteşte ea, dovedind contrariul. Numai că nu-mi place să întârzii, asta-i tot.

— N-o să întârziem. Mai avem câteva minute. Localul e chiar după colţ.

— Ştiu, dar uite ce trafic!

— O fi fost vreun accident sau cine ştie, îi spun, ridicându-mă puţin din scaun şi întinzându-mă să mă uit în josul străzii. Cred că se întâmplă ceva în vârful dealului. După ce trecem de punctul ăsta, o să fie mai liber.

Aud o bufnitură înăbuşită şi un scâncet din spatele meu. Arunc o privire peste umăr şi mă încrunt la copiii îngrămădiţi pe bancheta din spate. Detestă să meargă cu maşina, aproape la fel de mult ca şi mine. Încăpem greu cu toţii în ea, dar ce să fac? Nu-mi pot permite s-o schimb, aşa că deocamdată trebuie să mă mulţumesc şi cu atât. Şi e valabil pentru toţi. Lizzie se uită la ei, apoi se apleacă spre mine.

— O să trebuiască să le dăm de mâncare, şopteşte ea, ca să n-o audă.

— Ed o să mănânce la petrecere, nu?

— Da, dar...

— Celorlalţi doi le luăm o pungă de chipsuri sau ceva, spun repede, înainte să-i vină ei vreo idee.

Cred că ştiu unde vrea să ajungă.

— N-o să se sature cu-atât, răspunde. O să stăm în oraş câteva ore. Ce-ar fi să mâncăm ceva acolo, ca să simplificăm lucrurile?

— Nu, pentru că nu ne permitem.

— Hai, Danny, am putea foarte bine să mâncăm şi noi. O să stăm oricum în local.

— Nu ne permitem, repet eu.

Cât de limpede să-i mai spun?

— Uite, îl lăsăm pe Ed, apoi ne întoarcem acasă şi mâncăm de seară. Apoi mă duc eu să-l iau de la petrecere.

— Merită toată vânzoleala şi risipa de benzină? Hai să ne oprim şi să mâncăm ceva şi putem...

— Nu ne permitem, mă răstesc pentru a treia oară când ajungem în vârful dealului şi depăşim incidentul care încetinise traficul. Mă uit în oglinda retrovizoare şi-i văd pe copii lipindu-şi feţele de geamuri, încercând să vadă ce se petrece.

— Nu vă mai holbaţi, strig la ei.

Dar nu mă pot abţine să nu mă uit şi eu. Se pare că poliţia a blocat intrarea pe unul dintre drumurile care ies din Maple Street.

— Douăzeci de lire, continuă Lizzie.

La naiba, n-are de gând să renunţe.

— Vrei să-mi spui că nu poţi găsi douăzeci de lire să-ţi hrăneşti familia?

— Da, răspund, încercând din răsputeri să nu mă enervez, exact asta-ţi spun.

Sunt hotărât să nu cedez în faţa ei astăzi, indiferent cât s-ar strădui.

— N-am douăzeci de lire şi, chiar dac-aş avea, de ce le-aş cheltui pe o singură masă, când avem frigiderul plin cu mâncare? Acasă putem mânca de două ori mai mult la jumătate de preţ.

— Când am mâncat ultima oară în oraş?

— Când am avut ultima oară destui bani ca să ieşim cu toţii în oraş?

— Hai, Danny...

Nici măcar n-am de gând să răspund. Îmi ţin gura şi mă concentrez la condus. Mereu îmi face asta. E ca un câine cu un os. Nu i-ar da drumul în ruptul capului. Mă cicăleşte încontinuu, din ce în ce mai tare, până când cedez, numai ca să se potolească.

Nu şi astăzi.

Am capitulat. Sunt dezamăgit de mine însumi, dar era inevitabil. Pur şi simplu nu înceta. M-a bătut la cap tot drumul până aici. M-am gândit că pot fie să cedez, acceptând să-mi sparg portofelul, fie să mă ţin tare, riscând un weekend întreg îmbufnat, în care ea să nu-mi vorbească deloc. Când am intrat în

local, am simţit mirosul de mâncare şi m-am uitat în meniu, rezistenţa mea s-a dus naibii. De-a dreptul patetic...

Ne aşteptăm cina de aproape jumătate de oră şi încep să cred că au uitat de comanda noastră. Ne-am aşezat într-un colţ retras al sălii principale, iar locul e plin până la refuz. Fiind sâmbătă, la ora prânzului, mă aşteptam la aglomeraţie, dar nici chiar aşa. Barul lung, în formă de potcoavă, e înconjurat de o îngrămădire de corpuri de băutori, întinşi pe câteva rânduri. Ar fi trebuit să-mi închipui, serios! Se joacă un meci de fotbal în după-amiaza asta. Derbiul local între două echipe de la coada clasamentului, cu mize mari pentru ambele părţi. Terenul e la numai un sfert de oră de mers pe jos de-aici. Cei mai mulţi dintre oamenii înghesuiţi în local par să fie suporteri care se delectează cu tradiţionala lor şedinţă de băut de dinaintea meciului. Pariez că locul o să se golească după lovitura de început, dar noi vom fi plecaţi de mult până atunci. Suporterii celor două echipe par să se tolereze unii pe alţii, dar fac un zgomot asurzitor, iar eu nu mă simt deloc bine. Poate că sunt doar încordat după întâmplarea de aseară, de la concert. Mi-e teamă să nu dăm iar de probleme. Lizzie se gândeşte şi ea la acelaşi lucru, i se citeşte pe chip. Se tot uită prin mulţime şi se încruntă. A observat că o privesc şi expresia i s-a schimbat brusc.

— Te simţi bine? întreabă ea, încercând să pară relaxată şi fericită, dar nereuşind să mă convingă.

— Grozav, mormăi eu. Nici urmă de mâncare încă, şi abia dacă-mi aud propriile gânduri.

Ellis întinde mâna peste masă şi mă trage de mânecă.

— Stai cuminte, mă răstesc la ea.

— Când vine mâncarea?

— Când e gata.

— Şi când o să fie asta?

— Nu ştiu.

— Ai răbdare, îi spune Liz. Imediat ce e gata, o să ne-o aducă cineva.

— Vreau acum, declară ea, fără s-o intereseze nici o scuză sau explicaţie. Mi-e foame.

— Tuturor ne e foame, scumpo. Îndată ce e gata, or să ne-o aducă şi...

— Vreau acum! repetă ea.

— Ai auzit ce-a zis mama? şuier eu, pierzându-mi răbdarea. Taci şi-aşteaptă. O să primeşti mâncarea când...

Mă opresc. Sticlă spartă. Se aude brusc un zgomot din mijlocul grupului de la bar. Mă uit atent la mulţimea de blugi decoloraţi şi de tricouri de fotbal, ca să văd unde-i problema. Nimic. Uşurat, aud râsete şi zeflemele amestecate cu hărmălaia generală.

— Ce se-ntâmplă? mă întreabă Lizzie.

— Nimic, răspund. Nu văd nimic.

Un microbist beat criţă, îmbuibat cu bere, se clatină pe lângă masa noastră în drum spre toaletă. Unul din chelneri trece pe lângă noi în sens invers, cu un făraş şi o perie. Se pare că e doar o băutură vărsată, nimic mai serios.

Soseşte în sfârşit mâncarea. Începe să-mi lase gura apă şi-mi chiorăie stomacul, dar nu pot încă să mănânc. Din bucuriile paternităţii... Josh stă lângă mine, şi trebuie întâi să trec prin rutina bine învăţată de a-i tăia mâncarea şi de a o înmuia în sos de roşii, pentru ca abia apoi să mă apuc şi eu de mâncat. Până să reuşesc să iau în mână furculiţa şi cuţitul, Liz şi Ellis s-au înfruptat deja zdravăn.

— E bună? mă întreabă nevastă-mea, deşi abia am luat prima înghiţitură.

Doamne, lasă-mă o secundă s-o gust!

— Bună, răspund. A ta?

Ea dă din cap şi mestecă în continuare.

Pentru un minut sau două, la masa noastră se face, din fericire, linişte. Restul localului e încă inundat de zgomot, dar, cum toată lumea se concentrează deocamdată să mănânce, am parte de o binevenită pauză în discuţie. Nu durează mult însă.

— Mâine vreau să merg pe la tata, spune Lizzie. Ai ceva împotrivă?

Dau din cap că nu, continuând să mănânc. Nu mă surprinde. Se vede treaba că suntem sortiţi să ne petrecem după-amiezile de duminică acasă la Harry. Îl vedem practic în fiecare zi, de când a acceptat să aibă grijă de Josh, pentru ca Liz să se poată duce la serviciu. E pedagog la şcoala la care merg Ed şi Ellis. Harry nu-i prea încântat, dar ne ajută pentru că ştie câtă nevoie avem de bani.

— Bine, răspund, după ce termin în sfârşit de mestecat o înghiţitură, o să trecem pe-acolo după-amiază.

— A fost foarte bun cu noi în ultima vreme, continuă ea. Nu vreau să creadă că profităm de el.

— Aşa cum procedează sora ta?

— Las-o pe Dawn. Se chinuie mult de când a plecat Mark.

— E cea mai bună mişcare pe care-a făcut-o vreodată tipul, spun eu, poate pe nedrept. S-a chinuit cât au fost împreună... O să se chinuiască orice s-ar întâmpla.

— Hai, nu fi rău. Nu-i e deloc uşor singură cu copiii. Eu nu ştiu cum aş face faţă.

— Tu ai merge pur şi simplu mai departe. Ai găsi o cale să te descurci, amândoi am găsi. Problema e că sora ta e prea pripită ca să caute tot timpul opţiunea cea mai uşoară. Ea ar avea nevoie de cineva care...

Un zăngănit brusc, neaşteptat şi foarte puternic mă întrerupe. E Josh. A scăpat furculiţa pe podea. Mă aplec şi o ridic, apoi o şterg cu un şerveţel şi i-o dau înapoi.

— Ea ar avea nevoie, îmi continuă Lizzie ideea, de puţin spaţiu şi de ceva mai mult timp, ca să încerce să se împace cu ce s-a întâmplat şi cu ce i-a făcut omul ăla. N-a meritat nimic din toate astea. Nu-i poţi face cuiva aşa ceva şi-apoi să te aştepţi doar să...

— Nu spun că a meritat-o. Cred doar că...

Încă un zornăit de metal pe dalele podelei. Culeg furculiţa lui Josh pentru a doua oară, o şterg şi i-o înapoiez. El rânjeşte.

— Cred doar că...

Josh lasă iar furculiţa să cadă. Acum chiar că încep să-mi pierd răbdarea. O ridic, o şterg şi o trântesc pe masă lângă farfuria lui. El scoate un râs ca un chiţăit. Pacoste mică şi enervantă.

— Mai fă o dată asta, şi plecăm acasă, îl ameninţ.

— Nu-l băga-n seamă, spune Lizzie, reuşind încă să-şi mestece mâncarea. În schimb, eu de-abia m-am atins de-a mea. Încerc să mă concentrez asupra mesei, dar îl simt pe Josh privindu-mă fix, disperat să mă uit şi eu la el. Când furculiţa loveşte din nou podeaua, clachez. Ştiu că n-ar trebui, dar nu mă pot abţine să nu reacţionez. Ridic furculiţa de pe podea şi o ţin în faţa lui, cât să n-ajungă s-o ia.

— Furculiţa..., se văicăreşte el.

— Danny...! mă avertizează Lizzie.

— Vrei să mergi acasă? şuier către el cu dinţii încleştaţi. Sau vrei să termini de mâncat mai întâi? Dacă mai faci asta o dată, plecăm.

— Tăticul s-ar putea să-ţi cumpere o îngheţată dacă termini de mâncat, spune Lizzie.

— Sau s-ar putea să nu, adaug repede. La naiba, am cheltuit deja destul. Nu-mi pot permite să tot...

Încă o întrerupere din partea grupului de microbişti. Aş vrea să tacă din gură, egoişti nenorociţi. Şi mai mult zgomot. Zgomot nervos, nesigur. Nu sună prea bine. De data asta nu mai râde nimeni. Mă întorc exact la timp ca să văd o parte a mulţimii împrăştiindu-se în timp ce un bărbat îndesat, chel şi acoperit cu tatuaje e atacat din partea cealaltă a încăperii de un alt microbist, care pare să aibă de două ori înălţimea lui, dar jumătate din greutate. Se izbesc de o masă unde mănâncă o altă familie. Oamenii se ridică de pe scaune şi se risipesc în toate direcţiile.

— Ce fac? întreabă Ellis cu nevinovăţie. Se joacă sau se bat?

Cei doi bărbaţi sunt din nou în picioare, şi mă rog să nu se apropie mai mult. Cel slab îl ţine pe cel tatuat de jachetă şi-l scutură de zor. Acesta încearcă să se apuce de ceva ca să-şi păstreze echilibrul, dar bărbatul cel slab nu-i dă nici o şansă. Îi dă drumul, apoi se repede la el şi-l izbeşte în piept, făcându-l să se poticnească. O altă lovitură puternică, şi de data asta bărbatul tatuat e împins atât de tare, încât sfârşeşte întins pe spate pe o altă masă, nu departe de cea la care stăm noi. Farfurii pe jumătate goale, tacâmuri şi pahare zboară cât colo. Îl apuc de mână pe Josh, mă uit în jur şi văd că Lizzie a făcut acelaşi lucru cu Ellis. Zăngănitul, trosnetele şi zgomotul de sfărâmături se sting repede şi sunt înlocuite de o tăcere grea şi stânjenitoare. Toată lumea priveşte bătaia, care e atât de bruscă şi de violentă, încât nimeni nu îndrăzneşte să se implice. Cu toţii ştiu că ar trebui să facă ceva, dar nimeni nu mişcă.

— Nu, amice... strigă nervos bărbatul căzut cu spatele pe masă. Te rog, nu...

Bărbatul slab se uită în jur. Ţintuindu-şi victima cu o mână, caută printre rămăşiţele de pe masă şi culege ceva. Abia când ridică obiectul deasupra capului văd că a pus mâna pe un cuţit de friptură. Următoarele câteva secunde par să dureze o veşnicie. Nu vreau să mă uit, dar nu-mi pot lua ochii. Coboară cuţitul cu putere către pieptul bărbatului tatuat şi i-l înfige în carne. Dar nu se mulţumeşte cu-atât. Cu pumnul deja plin de sânge, smulge lama, apoi îl înjunghie pe bărbat încă o dată, şi încă o dată, şi încă o dată...

Fir-ar al naibii!

Doamne, trebuie să ieşim de-aici. Trebuie să ne mişcăm. Individul ăsta e nebun. Dacă-i căşună şi pe ceilalţi? Sutele de oameni îngrămădiţi în taverna asta supraaglomerată au început să intre în panică şi se îndreaptă spre ieşiri, fugind de cei doi bărbaţi din mijlocul încăperii. Cel slab sfâşie încă pieptul celuilalt cu lama ascuţită, zimţată. Braţele şi picioarele bărbatului tatuat

se zvârcolesc şi, chiar de la distanţa asta, pot să văd că atât masa, cât şi cei doi bărbaţi băltesc în sânge.

Îl trag pe Josh de pe scaun şi apoi o împing pe Lizzie către uşa cea mai apropiată. Încerc din răsputeri să rămân calm, dar sunt al naibii de îngrozit. Hai, mişcaţi-vă dracului mai repede... E o ceată de beţivi, cu toţii încercând să iasă cu forţa, deodată, printr-o uşă îngustă; şi, pentru a doua oară în mai puţin de o zi, sunt blocat în spatele unei mulţimi de oameni care încearcă să scape de belea. Îl ţin pe Josh strâns la piept şi mă uit peste umăr ca să văd unde-i nebunul. Dacă a terminat cu bărbatul de pe masă, cine ştie la care din noi o să se mai repeadă? Nu vreau să fiu următoarea lui victimă. Vreau doar să...

— Danny! o aud strigând pe Liz.

Ridic din nou ochii. A fost purtată înainte cu mulţimea, şi între noi sunt acum vreo câţiva metri. Aproape că a trecut de uşă. Se uită în urmă şi-mi strigă ceva. Nu reuşesc să disting ce.

— Poftim?

— Ed, strigă ea, ia-l pe Ed!

Doamne! N-am timp să mă gândesc. Îl ţin strâns pe Josh şi schimb brusc direcţia către spaţiul pentru petreceri. Drumul e liber. Oamenii de acolo n-au auzit încă ce s-a întâmplat. Trec cu greu prin uşa turnantă şi mă uit în jur după Ed, dar nu-l văd. Lumina e slabă în capătul ăsta al sălii, iar locul e plin de copii şi părinţi.

— Edward! strig, acoperind muzica asurzitoare.

Oamenii se întorc şi se uită la mine ca şi cum aş fi un nebun.

— Ed!

— Tăticule, îl aud răspunzându-mi.

Abia acum îl zăresc pe una dintre schelele pentru căţărare din celălalt capăt al sălii, împreună cu un prieten. Alerg spre el.

— Ia-ţi pantofii şi haina, îi spun, trebuie să plecăm.

— Dar, tăticule..., începe el să protesteze.

— Ia-ţi pantofii şi haina, repet.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă cineva.

Mă întorc şi văd că e Wendy Parish, mama unuia dintre prietenii lui Ed.

— Sunt nişte probleme în local, îi răspund, urmărind neliniştit cum Ed dispare ca să-şi găsească lucrurile. În locul tău, aş pleca de-aici. Ar trebui să plece toată lumea.

Observ că a venit cineva din personalul localului şi încearcă, împreună cu cei de aici, din spaţiul pentru petreceri, să anunţe la difuzor evacuarea clădirii. Ed s-a întors, cu haina pe el. Se aşază şi începe să se încalţe.

— Hai, băiete, ţip, acoperind din nou zarva. Te-ncalţi afară.

Nedumerit, sare în picioare şi se ţine după mine în timp ce alergăm spre ieşire, făcând slalom printre mesele şi scaunele dintr-odată împrăştiate. Ne croim drum către parcare, unde le văd pe Liz şi pe Ellis aşteptând lângă maşină. Alerg spre ele. Ed şchiopătează pe lângă mine, cu un picior încălţat şi unul desculţ. Aud sirenele apropiindu-se.

— Sunteţi teferi? întreabă Liz.

— Da, răspund, cotrobăind prin buzunare după chei. Deschid portiera şi îndemnăm copiii să urce mai repede. Îi fac semn să urce şi ea, şi mă ascultă. Termin de fixat scaunul de maşină al lui Josh, apoi mă duc în faţă şi-nchid portiera.

— N-ar trebui să aşteptăm poliţia? întreabă Liz, cu voce aproape şoptită.

— La naiba cu poliţia, răspund pornind motorul şi dând repede cu spatele ca să ies din parcare.

La ieşire s-a format deja o coadă de maşini.

— Nu mai rămâne nimeni, spun în timp ce ne aşezăm la coadă. Să plecăm odată de-aici!

7

E NOUĂ ŞI JUMĂTATE şi de aproape o oră tot încerc să ies din camera lui Ellis. Bietul copil e vizibil marcat de ceea ce-a văzut mai devreme. Nu mă surprinde, şi eu m-am speriat de moarte. Nu lasă să se vadă că e prea supărată, dar vorbeşte încontinuu despre întâmplare. Nu poţi să ştii cum îi afectează pe copii să vadă asemenea lucruri. De când m-a strigat, am stat pe pat la picioarele ei, răspunzând unui şuvoi nesfârşit de întrebări. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, dar începe să-mi pierd răbdarea. Iar ea profită acum, încercând să mă ţină aici cât mai mult cu putinţă.

— Atunci, de ce se băteau, tăticule? întreabă ea (din nou).

— Ellis, oftez, ţi-am zis deja de o sută de ori, nu ştiu.

— Acum s-au oprit?

— Sunt convins că da. Probabil că i-a oprit poliţia.

— Chiar i-o fi oprit?

— Da, cu asta se ocupă poliţia.

— A fost rănit vreunul dintre bărbaţii ăia?

— Da.

— Acum o să stea în spital?

— Da, răspund.

Nu-i spun că probabil e la morga spitalului.

Întrebările se opresc brusc. E obosită. Îi văd pleoapele tremurând uşor. Mai are un pic şi-adoarme, dar vrea să se lupte cu somnul până la capăt. Ar trebui să aştept până când sunt sigur că a aţipit, dar vreau cu disperare să plec de-aici chiar acum. Mă dau uşor jos din pat, mă ridic şi-apoi mă strecor spre uşă. Ea se foieşte şi deschide ochii. Încremenesc.

— Cum rămâne cu cartofii mei prăjiţi? mormăie ea, moleşită şi abia reuşind să articuleze.

— Ce-i cu ei? întreb, îndepărtându-mă din nou.

— Nu i-am terminat.

— Nici unul dintre noi nu şi-a terminat mâncarea. Mămica şi tăticul n-au terminat nici ei.

— Or să rămână acolo?

— Cine să rămână acolo?

— Cartofii mei prăjiţi.

— Mă-ndoiesc.

— I-a mâncat altcineva?

— Nu, s-au răcit până acum. Probabil că i-au aruncat.

— Putem să ne întoarcem mâine să vedem?

— Nu.

— De ce nu? Vreau să-mi termin cartofii prăjiţi...

— Ellis, o întrerup.

— Ce?

— Taci din gură şi culcă-te, te rog.

Am ajuns în sfârşit la uşă. Sting lumina şi aştept să văd ce face. Nimic. În cameră nu mai intră acum decât lumina de pe hol. O văd pe Ellis încă foindu-se în pat, dar ştiu că o să adoarmă în câteva minute.

— Noapte bună, tăticule, îmi spune căscând.

— Noapte bună, scumpa mea.

Mă pregătesc să ies, când iar începe:

— E mort, tăticule?

Ce să-i răspund? Să-i spun adevărul, sau să mint, ca să scap de alte întrebări şi să-mi liniştesc fetiţa? Sunt un laş. Apelez la un compromis.

— Nu ştiu, mormăi repede. Noapte bună.

Mai aştept puţin până când sunt sigur că a adormit. Liber în sfârşit, dar istovit, mă târăsc pe hol către sufragerie. S-a dus deja jumătate de weekend şi până acum nu simt că m-aş fi relaxat vreun pic. În seara asta e un film pe care Liz şi cu mine voiam să-l vedem. După ultimele două zile, o să ne facă bine să stăm pur şi simplu unul lângă altul şi să ne odihnim puţin.

Mă uit prin sufragerie şi văd că Lizzie a adormit. Stă întinsă pe toată lungimea canapelei, sforăind. Sunt dezamăgit, dar nu surprins. Îmi aduc din bucătărie o băutură şi ceva de mâncare, apoi îmi caut şi eu un locşor să mă aşez şi să mă uit la televizor. Pe celelalte locuri sunt îngrămădite până sus jucăriile copiilor şi rufe curate, care aşteaptă să fie puse la loc. Nu-mi bat capul să le mut. Mă aşez pe podea, în faţa canapelei.

Acum nu reuşesc să găsesc telecomanda. Ridic aproape toate rufele şi răscolesc printre jucării, dar nu reuşesc să găsesc nicăieri afurisita de telecomandă. Pariez c-a ascuns-o unul dintre copii. Josh are obiceiul să arunce lucrurile în coşul de gunoi. Caut şi acolo, apoi sub toate fotoliile şi sub canapea. Pe cale să renunţ, zăresc în sfârşit un capăt apărând de sub corpul lui Lizzie. A adormit peste telecomandă. O trag de sub ea. Lizzie mormăie şi se rostogoleşte pe spate, dar nu se trezeşte.

Exact la timp. Încă vreo câteva secunde şi am reuşit, în sfârşit. Schimb postul şi mă aşez ca să mă delectez cu filmul. Se pare că a început deja. De fapt, chiar de ceva vreme. Verific programul TV. La naiba, a început deja de trei sferturi de oră.

* * *

Nopţile de sâmbătă au început să mă deprime. De la un timp, le simt pustii şi, ca să fiu cinstit, patetice. Suntem încă tineri şi ar trebui să ieşim în oraş să ne distrăm, dar n-o facem. Încep întotdeauna weekendul cu cele mai bune intenţii, dar lucrurile nu par niciodată să iasă aşa cum le-am plănuit eu. Viaţa de familie ne încurcă. N-am prea mulţi prieteni apropiaţi cu care să ies, nici bani de prisos, copiii ne sâcâie şi ne storc de puteri, iar Lizzie şi cu mine suntem amândoi obosiţi tot timpul. De cele mai multe ori rămân singur, ca acum, în faţa televizorului, urmărind aiureli fără rost. E aproape miezul nopţii şi lenevesc deja de câteva ore aici, stingher. Liz s-a sculat şi s-a dus de mult în pat.

Filmul pe care l-am pierdut era singurul lucru care merita văzut în noaptea asta la televizor. E o nebunie — cu cât căpătăm mai multe posturi de cablu, cu atât există mai puţine emisiuni care merită văzute. Am stat cu telecomanda în mână, schimbând în permanenţă canalele, dar n-am găsit decât nişte concursuri groaznice, talk-show-uri cu invitaţi plicticoşi, reality-show-uri inutile, seriale siropoase, concursuri de talente, filme, drame în reluare şi gaguri răsuflate. Până la urmă m-am uitat la ştiri, ca de obicei. E un canal de ştiri nonstop; interesant pentru o vreme, dar, cum ştirile principale acoperă numai câte un sfert de oră, iar eu le văd deja a treia oară, încep să-mi simt pleoapele grele. Ar trebui să mă duc la culcare, dar nu reuşesc să fac efortul de a mă ridica în picioare.

Ia stai... În sfârşit, văd ceva cât de cât interesant pe ecran. Tocmai a apărut o bandă cu „Breaking News" şi au mutat imaginea pe un reporter aflat la intrarea pe o stradă din centrul oraşului. Recunosc locul din care transmit. E aproape de serviciul meu. Ce s-a-ntâmplat acolo? Încerc să citesc informaţiile care se derulează în partea de jos a ecranului, dar mi-au obosit ochii, iar cuvintele se mişcă prea repede. Dau mai tare şi ascult cum, pe un vânt puternic, reporterul începe să vorbească despre un incident petrecut la Exodus, unul dintre

barurile la modă, aflat chiar în centrul oraşului. În spatele lui, pe stradă, e plin de oameni agitaţi. Doamne, a fost omorât cineva! Vorbeşte despre un atac de acum cel mult o oră, sau cam aşa ceva. A, ba nu... au fost mai multe atacuri. Probabil că au avut legătură între ele. Se pare că pe nu ştiu ce nebun l-au apucat pandaliile. Perioada cea mai proastă a săptămânii pentru asemenea întâmplări. Sâmbăta seara, centrul oraşului geme întotdeauna de lume. Toţi ies pe undeva. În afară de câţiva amărâţi jalnici ca mine, adică blocaţi în casă cu copiii şi cu un partener care se culcă la nouă şi jumătate.

Simt că iar mi se-nchid ochii. Încerc să rămân treaz şi să mă concentrez la ce se spune, dar e greu. Se face târziu şi...

Afurisitul de reporter încă vorbeşte...

Încerc să mă uit la ceasul de pe raft. Cred că am picotit vreo câteva minute. A, dar ceasul arată trei şi jumătate. Am dormit pe podea ore întregi. Nu-i de mirare că mă dor oasele. Dumnezeule, orice s-ar fi-ntâmplat în oraş în noaptea asta trebuie să fi fost destul de serios, altfel nu s-ar fi insistat atâta asupra subiectului la televiziunea naţională. Se pare că transmiteau în direct din centru. N-aş vrea să fiu în pielea tipului ăluia, înţepenit la un colţ de stradă ore la rând. Totuşi, măcar el iese din casă...

Mă doare spatele. Ar fi trebuit să mă bag de mult în pat, când s-a dus şi Lizzie.

Mă ridic repede în capul oaselor şi mă pregătesc să mă mut. Detest să mă trezesc în felul ăsta. Mi-e rău şi-mi simt braţele şi picioarele grele şi amorţite. Mă ridic şi cât pe-aci să închid televizorul, când reporterul spune ceva care mă face să mă opresc. Nu vorbeşte numai despre cele câteva atacuri de mai devreme. Se pare că au fost mai multe incidente. În partea de sus a ecranului a apărut o hartă a oraşului, cu o mulţime de semne pe ea. Al naibii de multe necazuri! Asta-i problema cu băutul la chefuri şi cu nopţile de sâmbătă. Se strâng mulţi oameni în oraş, şi e suficient un singur idiot ca să înceapă o

încăierare. Cineva e rănit, apoi cineva ripostează, altcineva încearcă să-i despartă şi, până să-ţi dai seama, te trezeşti cu o adevărată belea. Aşa ceva s-a întâmplat în noaptea asta. Din câte-nţeleg, au fost nişte tulburări într-un bar, care s-au extins pe stradă. Acum arată secvenţe cu mulţimi de oameni care se bat, stârniţi de băutură şi de droguri. La faţa locului au fost trimişi scutieri, ca să încerce să restabilească ordinea. Aproape că mă bucur că mă simt plictisit şi ţintuit în casă. Harta de pe ecran a fost actualizată ca să arate unde au avut loc patru decese şi mai mult de treizeci de arestări. La naiba, tocmai au zis ceva despre corpul unui poliţist care-a fost găsit cu peste patruzeci de răni înjunghiate. Doamne, ce fel de bestie ar putea face aşa ceva unei alte fiinţe umane?

Mă-ntreb cât timp va mai fi silit reporterul ăla să stea acolo?

Sunt obosit. Înainte să adorm din nou, sting televizorul şi lumina şi bâjbâi pe întuneric spre dormitor, prin apartamentul întunecat.

DUMINICĂ

SUSAN MYERS SE TREZI *alături de Charlie, soţul ei de treizeci şi trei de ani. Stătea întinsă şi tăcută în semiîntuneric, având grijă să nu se mişte. Nu voia să ştie că era trează. Nu voia să fie nevoită să-i vorbească. Cu ochii întredeschişi, privi perdeaua fluturând într-o parte şi-ntr-alta în bătaia vântului care intra prin ferestruica de aerisire, dezvăluind fărâme din lumea strălucitoare de afară. Avea vreun rost să se scoale? În timpul săptămânii, reuşea să-şi umple timpul cu prieteni, cumpărături şi întâlniri mondene, dar weekendurile, în special duminicile, erau lungi, mohorâte şi pustii. De când Charlie ieşise la pensie, cu unsprezece luni în urmă, viaţa lor devenise din ce în ce mai cenuşie şi mai monotonă. Cele mai multe dintre prietenele ei se ocupau cu problemele copiilor şi ale membrilor mai îndepărtaţi ai familiei, dar ea nu-l avea decât pe el, care o plictisea. Părea fericit să nu facă nimic, dar ea nu suporta*

asta. El voia să piardă vremea prin casă şi prin grădină, ea voia să iasă în oraş. Îi venea să ţipe şi să strige la el, ca să-l facă să-nţeleagă ce simte, dar ştia că e inutil. Nici măcar nu-şi dădea seama că e nefericită.

Poftim, se gândi Susan văzându-l cum se foieşte şi se întoarce pe partea cealaltă, lângă ea. Poate — doar poate — în dimineaţa asta o să se rostogolească cu faţa la ea, o s-o ia în braţe, o să-i spună că o iubeşte şi o să înceapă să o sărute şi să o atingă aşa cum obişnuia cândva. Nu mai făcuseră dragoste de o grămadă de timp, aşa că aproape uitase cum era. Iar în foarte rarele ocazii când reuşea să-i trezească interesul (de la un timp ea era întotdeauna cea care trebuia să aibă iniţiativa), el se excita atât de tare, încât pasiunea lor, dacă se putea numi astfel, se încheia în general în câteva minute exasperant de scurte şi de seci. Dacă de când nu mai făcuseră dragoste trecuseră câteva luni, de când nu mai fusese satisfăcută trecuseră ani întregi.

Poate că ar trebui să aibă o aventură? Se gândise la asta şi înainte, dar nu avusese niciodată curajul s-o facă. Charlie probabil că nici n-ar observa. La clubul unde mergea miercurea pentru lecţii de dans, era un bărbat pe care-l surprinsese uitându-se înspre ea de prea multe ori ca să fie doar o coincidenţă. O ispitea ideea de a se întâlni cu altcineva, dar ştia că şi-ar fi asumat o mulţime de riscuri dacă ar fi făcut-o vreodată. Era îngrijorată că ar putea sfârşi pierzând toate lucrurile pentru care muncise împreună cu Charlie, în schimbul câtorva ore de plăcere şi aventură. Îşi iubea vila, hainele scumpe şi toate fleacurile asociate cu ele. Iubea poziţia socială bună pe care i-o ofereau şi nu voia să piardă nimic. Dar dacă bărbatul de la clubul de dans i-ar putea dărui toate astea şi, în plus, şi sexul...?

— O ceaşcă de ceai?

Aşa-şi începea Charlie fiecare zi. Nu mai începea cu „bună dimineaţa", sau cu „ce faci?", sau cu „te iubesc", sau cu orice altceva de genul acesta. Doar o întrebare scurtă, lipsită de

emoţie, trunchiată. Ar trebui să răspundă sau să tacă şi să se prefacă în continuare că doarme?

— Da, mulţumesc, mormăi Susan, încă întoarsă cu spatele la soţul ei.

Îl simţi trăgând la o parte plapuma, dându-se apoi jos din pat şi netezind aşternutul, aşa cum proceda întotdeauna. Tot ceea ce făcea era previzibil şi sigur. Putea anticipa fiecare mişcare pe care urma s-o schiţeze. Ştia că acum se ducea la baie, unde folosea toaleta, trăgea vânturi, se scuza faţă de el însuşi şi apoi se spăla şi se bărbierea, fredonând aceeaşi melodie blestemată pe care-o murmura în fiecare afurisită de dimineaţă. Apoi îşi punea halatul, se întorcea în dormitor să-şi ia papucii de la picioarele patului, unde-i pusese înainte de culcare, şi cobora în bucătărie. Ştia că se opreşte după cinci trepte, ca să tragă perdelele şi să sufle praful de pe vârful trofeului de angajat al anului pe care patronii lui i-l acordaseră cu aproape cincisprezece ani în urmă...

Închise ochii strâns, îşi îngropă faţa în plapumă şi se gândi iarăşi la bărbatul de la clubul de dans. Se simţea goală pe dinăuntru, deprimată, neputincioasă şi mânioasă. Câteodată ar fi vrut să-şi omoare soţul. Ăsta ar fi răspunsul la toate problemele, conchise ea.

— Azi e o zi minunată, zise Charlie când se întoarse în dormitor cu două ceşti de ceai.

Întotdeauna e o afurisită de zi minunată, ţipă Susan în sinea ei. Chiar când plouă şi afară e o furtună de gradul zece, el zice că e o afurisită de zi minunată!

— Poftim ceaiul, draga mea.

Se ghemui sub aşternut şi se pregăti să dea ochii cu el. Şi, se gândi ea, cel mai trist era că Charlie habar n-avea cât de nefericită se simte. În mica lui lume colorată în roz, totul era bine şi plăcut. Nu ştia cât de bătrână şi de inutilă o făcea să se simtă, şi probabil că n-o să ştie niciodată. Trase adânc aer în

piept şi se rostogoli pe spate, apoi se ridică încet în capul oaselor în pat, luându-şi ceaşca de ceai.

— Am dormit groaznic în noaptea asta, se plânse, ridicând privirea spre el. Am dârdâit toată noaptea. M-am trezit mereu pentru că tot trăgeai plapuma de pe mine.

— Îmi pare rău, iubito. Nu mi-am dat seama.

— Şi dacă nu m-a ţinut trează frigul, a făcut-o sforăitul tău.

— Nu mă pot controla. Cum să fac să...

Se opri. În tăcere, se uită fix la soţia lui, care-i întoarse încruntată privirea.

— Ce-ai păţit? îl întrebă ea sorbind din ceai.

Charlie o fixă în continuare cu privirea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să găseşti altceva la care să te uiţi? îl apostrofă ea, luând încă o înghiţitură.

Cu o singură lovitură bruscă, Charlie aruncă ceaşca din mâinile soţiei lui. Aceasta se zdrobi de peretele opus, împrăştiind nenumăraţi stropi de ceai care se scurseră pe tapetul roz-pal, imprimat în relief. Uluită, Susan urmări picăturile de lichid maroniu fierbinte prelingându-se pe perete. Ce naiba l-a apucat? se întrebă ea. În mod ciudat, se simţea chiar excitată de această neaşteptată etalare de forţă şi de spontaneitate.

În spatele ei, Charlie îşi scoase brusc cordonul de la halat. Împingând-o în faţă şi apucând-o strâns de umăr cu o mână, îi înfăşură cordonul de două ori în jurul gâtului, cu o singură mişcare în spirală, şi apoi strânse cu putere. Cuprinsă de panică şi cu ochii ieşiţi din orbite şi gâtul în flăcări, Susan se luptă să respire. Dădu din picioare, se zbătu sub aşternuturi şi bâjbâi în jurul gâtului, încercând cu disperare să-şi strecoare degetele sub cordon. Dar era mult mai puternic decât ea.

Charlie strânse de cordon din ce în ce mai tare, până când stoarse şi ultima răsuflare din trupul soţiei lui.

ÎNCĂ O NENOROCITĂ DE ZI IROSITĂ...

Azi m-am urnit greu. M-am dat jos din pat târziu (ceea ce a enervat-o serios pe Lizzie — a trebuit şi ea o dată să se ridice şi să se ocupe de copii) şi m-am străduit cu bună ştiinţă să fac cât mai puţină treabă. Mâine mă întorc la lucru şi trebuie să mă relaxez. Am încercat eu din greu să nu fac nimic, dar în casa asta e imposibil. Se găseşte mereu câte ceva de rezolvat sau câte cineva care are nevoie de tine. Liz mă bate la cap de săptămâni întregi să repar zăvorul de la baie, şi astăzi în sfârşit am reuşit. Era ultimul lucru pe care-aş fi vrut să-l fac, dar nu mai suportam s-o tot aud plângându-se de fiecare dată când folosea toaleta aia afurisită. Dumnezeule, noi, toţi ceilalţi, reuşeam fără nici o problemă. Ea ce găsea aşa de greu?

Am lucrat la uşă în timp ce Lizzie pregătea cina. Deşi ar fi trebuit să fie o treabă de zece minute, mi-a luat până la urmă mai mult de-o oră şi jumătate. Copiii au stat tot timpul în picioarele mele, punând întrebări şi încurcându-mă, apoi n-am avut zăvorul de mărimea potrivită, apoi am cumpărat unul care era prea mare... Mi-am pierdut răbdarea şi aproape c-am dat un picior în uşă, dar în sfârşit am reparat-o. Sper că Lizzie e mulţumită. Va trebui să găsească altceva de care să se plângă.

Iar acum ne apropiem de casa lui Harry şi weekendul aproape că s-a terminat. Sincer, n-am nimic împotriva lui Harry, dar el pare să aibă o mare problemă cu mine. Nu crede că sunt destul de bun pentru fetiţa lui şi, deşi n-o spune niciodată explicit, ideea se insinuează în aproape fiecare cuvânt pe care mi-l adresează. De obicei, sunt în stare să ridic pur şi simplu din umeri, dar când am o zi la fel de proastă ca cea de azi, iar dimineaţa de luni se prefigurează ameninţător, aş prefera să nu fiu provocat.

Oprim în faţa casei lui înguste, cu etajele în trepte, unde copiii se înveselesc şi încep să se agite. Le place să stea cu bunicul. De fapt, tolerează compania lui Harry, pentru că ştiu că vor căpăta de la el dulciuri sau alte bunătăţi, înainte de a se întoarce acasă.

— Azi nu vreau nici un fel de ceartă, spune Liz în timp ce-l aşteptăm să deschidă uşa de la intrare.

Cred că vorbeşte cu copiii, dar îmi dau seama că se uită la mine.

— Eu nu mă cert niciodată cu tatăl tău, îi spun. El se ceartă cu mine. E o diferenţă pe care-o ştii şi tu.

— Nu mă interesează, răspunde ea când încuietoarea se deschide cu un pocnet. Să fii doar amabil.

Uşa se deschide spre interior. Harry îi întâmpină pe copii cu braţele deschise, iar ei aleargă spre el, îmbrăţişându-l ascultători înainte de a dispărea în casă, pe care-o vor răsturna cu fundul în sus.

— Bună, iubire, îi zice lui Lizzie îmbrăţişând-o.

— Te simţi bine, tată?

— Bine, zâmbeşte el. Acum e mai bine. V-am aşteptat cu nerăbdare toată ziua.

Lizzie intră în casă în urma copiilor. Intru şi eu, mă şterg pe picioare şi închid uşa după mine.

— Harry, spun, în chip de salut.

Nu vreau să par tăios, dar o fac, fără intenţie.

— Daniel, răspunde el, la fel de tăios.

Se întoarce şi porneşte spre bucătărie.

— Pun ceainicul pe foc...

Păşesc printre copii (care sunt deja răspândiţi pe podea în sufragerie) şi mă îndrept spre locul meu obişnuit — fotoliul din colţul camerei, de lângă fereastra din spate. În trecere, iau ziarele de duminică de pe măsuţa de cafea. Faptul de a mă îngropa în ziarele lui Harry mă ajută întotdeauna să fac faţă vizitelor ăstora lungi şi monotone.

Harry reapare după câteva minute, cu o tavă cu băuturi. Ceai prost cu lapte pentru Liz şi pentru mine şi un suc de fructe la fel de prost, prea diluat, pentru copii. Îmi iau ceaiul de pe tavă.

— Mulţumesc, spun calm.

El nu-mi răspunde. Abia dacă se uită la mine.

Stau în colţul camerei şi mă apuc de citit. Nu mă interesează secţiunile de politică, finanţe, călătorii, lifestyle şi modă. Sar direct la benzile desenate. Cam ăsta-i nivelul la care pot să mă ridic astăzi.

Suntem aici de aproape o oră şi abia dacă am scos o vorbă. Lizzie moţăie pe canapeaua din partea cealaltă a camerei, iar Harry stă pe podea cu copiii. Nu poate spune nimeni că nu se-nţeleg bine. Râde şi glumeşte cu ei, iar lor le place la nebunie. Ca să fiu cinstit, asta mă face să mă simt un părinte rău. Mie nu-mi place să stau cu copiii, cum îi place lui. Probabil pentru că el poate să scape de ei, iar noi nu. Mă epuizează, şi ştiu că şi Lizzie simte la fel. Totul e greu atunci când ai copii...

— Bunicul tocmai a făcut o monedă să dispară! ţipă Ellis, trăgându-mă de pantaloni.

Harry îşi închipuie că e un fel de magician amator. Face mereu să dispară şi să reapară lucrurile. Ellis ţipă din nou când el găseşte, „magic", moneda după urechea ei. Nu-i prea greu să impresionezi un copil de patru ani...

— Unchiul tău, Keith, e iar în spital, spune Harry, întorcându-se spre Lizzie, care se sperie puţin şi se ridică în capul oaselor.

— Cum se descurcă Annie? întreabă ea, căscând.

Nu-mi bat capul să ascult răspunsul lui Harry. Nu i-am cunoscut niciodată pe unchiul lui Liz, Keith, şi pe mătuşa Annie, şi bănuiesc că nici nu-i voi cunoaşte vreodată. Mă simt totuşi ca şi cum i-aş cunoaşte, de atâtea ori a trebuit să stau aici şi să ascult nesfârşitele poveşti banale despre vieţile lor insipide, de la celălalt capăt al ţării. Asta se-ntâmplă în majoritatea după-amiezelor de duminică. Liz şi Harry încep să vorbească despre familie şi să se lase purtaţi de amintiri, iar eu pur şi simplu trag obloanele. Acum or să vorbească fără-ntrerupere, până plecăm acasă, despre oameni de care n-am auzit niciodată şi despre locuri unde n-am fost niciodată.

— Aveţi ceva împotrivă să dăm drumul la fotbal? întreb, uitându-mă cât e ceasul şi descoperind brusc o metodă de a rămâne treaz.

Atât Harry, cât şi Lizzie se uită la mine, surprinşi că am deschis gura.

— Dă-i drumul, mormăie Harry.

Tonul lui sugerează că, din cauza meciului, n-o să mai poată să vorbească sau să facă ceva mai interesant. Adevărul este că-i place fotbalul la fel de mult ca şi mie. Pornesc televizorul, şi încăperea se umple dintr-odată de zgomot. Chiar aşa, a surzit? Volumul e aproape la maximum. Îl dau mai încet şi, când să schimb canalul, mă opresc.

— La naiba, mormăi în barbă.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă Liz.

— Ai văzut?

Arăt spre ecran. E acelaşi program de ştiri la care m-am uitat noaptea trecută. Şi povestea e aceeaşi. Violenţele despre care se vorbea par să se fi înmulţit în continuare. Ca şi cum peste oraşul nostru s-ar fi revărsat de-a dreptul un val de tulburări. Deşi situaţia pare mai liniştită acum, pe ecran sunt afişate imagini cu clădiri avariate şi cu străzi pline de mizerie.

— Am văzut asta mai devreme, zice Harry. După părerea mea, e o adevărată ruşine.

— Ce s-a-ntâmplat? repetă Liz.

— N-ai văzut deloc ştirile astăzi?

— Ştii cum e la noi acasă, tată, răspunde ea întorcându-se puţin ca să vadă mai bine. Suntem ultimii pe listă când e vorba de ales ce să vedem la televizor.

— Ar trebui să puneţi piciorul în prag, se răţoieşte el, uitându-se direct la mine, ca şi când ar încerca să mă provoace. Arătaţi-le cine e şeful. N-ar trebui să-i lăsaţi pe copii să comande în casă.

Nu-l bag în seamă şi-i răspund lui Liz.

— Au fost nişte violenţe azi-noapte, îi explic. Am văzut înainte să mă duc la culcare. S-au petrecut câteva incidente în oraş, care-au scăpat de sub control.

— Ce vrei să spui? Cum adică „au scăpat de sub control"?

— Ştii cum e în oraş sâmbăta. Dacă există o noapte în care lucrurile s-o ia razna, aceea e sâmbăta. Străzile sunt pline de idioţi beţi sau năuciţi de droguri. Iar poliţia oricum nu are ce să le facă. Se pare că totul a început într-un bar, cu o încăierare care a degenerat. S-au amestecat din ce în ce mai mulţi oameni şi a ieşit tărăboi zdravăn.

— Bunicule, am văzut ieri o bătaie, intervine Ellis cu candoare, ridicând ochii din cartea de colorat.

Harry se uită la Liz, care dă din cap că aşa e.

— A fost oribil, tată, explică ea. L-am dus pe Eddie la o petrecere la King's Head. Era plin de microbişti. Mâncam ceva, şi doi dintre ei au început să se bată.

Se opreşte, ca să verifice dacă nu cumva ascultă copiii.

— Unul dintre ei avea un cuţit, continuă ea, vorbind puţin mai încet.

Harry clatină din cap.

— Tristă situaţie, foarte tristă, oftează el. În zilele noastre oamenii parcă ar căuta necazurile cu lumânarea...

Camera se cufundă în tăcere pentru o clipă.

— Stai puţin, zice Lizzie dintr-odată, ai zis că tulburările astea s-au întâmplat aici?

— Da, răspund, dând din cap, de ce?

— Pentru că acum se vorbeşte despre alt loc, arată ea spre televizor.

Are dreptate. Relatarea vine de altundeva, mai departe spre nord, iar acum au făcut legătura cu un al treilea reporter, de pe coasta de est.

— E violenţă în lanţ, bombăne Harry. Se răspândeşte. Oamenii văd ceva la televizor, şi asta îi îndeamnă să iasă şi să facă la fel.

Poate că are dreptate, dar mă îndoiesc profund. E absurd. Nu-mi pot închipui că oamenii ăştia se bat cu toţii doar de dragul bătăii. Există cu siguranţă vreun motiv.

— Trebuie să fie mai mult de-atât, spun. Pentru numele lui Dumnezeu, Harry, chiar crezi că lumea stătea pur şi simplu şi urmărea tulburările la televizor în clipa asta, iar în următoarea ieşea pe străzi să se bată? Violenţele au avut loc la sute de kilometri depărtare. Trebuie să fie mai mult de-atât...

De data asta nu răspunde.

Încă douăzeci de minute şi copiii au atins şi-apoi au depăşit pragul plictiselii. Deja au devenit sâcâitori, aşa că e timpul să

plecăm. Încerc să-mi ascund uşurarea în timp ce-i înghesui pe bancheta din spate a maşinii. Se ciorovăiesc şi se ceartă încontinuu, şi mă întreb dacă îi enervează şi pe ei la fel de mult ca pe mine faptul că urmează o nouă zi de luni. Detest serile de duminică. Nu ne mai rămâne decât să ne pregătim repede totul pentru mâine, pentru şcoală şi serviciu.

Este cel mai mare neajuns al weekendului. Nimic de aşteptat, în afară de ziua de luni.

9

SUNTEM LA MAI PUŢIN DE un kilometru de casă şi nu ştiu ce naiba se petrece. Traficul a încetinit brusc. Şi înaintea, şi înapoia noastră, până unde pot să văd, se merge bară la bară, abia ne mişcăm. E duminică seara, pentru numele lui Dumnezeu! Străzile ar trebui să fie goale! Deja se întunecă. Nu vreau să-mi petrec toată noaptea aici.

Aud sirene. Mă uit în oglinda retrovizoare şi văd o mulţime de lumini albastre intermitente îndreptându-se în viteză spre noi. O coloană de maşini de poliţie şi de pompieri se apropie din spate, iar din direcţia opusă vin alte lumini intermitente. Şoferii din jur se dau la o parte trăgând pe marginea drumului şi urcându-se pe trotuar. Fac şi eu la fel.

— Ce s-o fi-ntâmplat, mormăie Liz în timp ce eu urc maşina pe marginea spaţiului verde.

— Nu ştiu, răspund.

Mă uit la Ed şi la Ellis, care se ciondănesc între ei pe deasupra lui Josh, prins la mijloc în scaunul lui de bebeluş.

— Încetaţi, mă răstesc supărat la ei.

Se opresc pentru o clipă, dar ştiu că or să-nceapă din nou imediat ce întorc privirea.

Vehiculele de urgenţă huruie pe lângă noi, şi mă întind puţin ca să văd încotro se duc. Cotesc la stânga, la câţiva metri în faţă. Luminile albastre intermitente clipesc în semiîntuneric, prin spaţiile dintre clădiri şi printre ramurile copacilor. S-au oprit nu prea departe de noi.

— Pare grav, nu-i aşa? observă Lizzie, vorbind în continuare încet, ca să nu audă copiii.

Traficul a încremenit complet acum, şi se pare că şoferii au oprit motoarele. Unii încep să coboare din maşini. Nu suport să stau la volan dacă nu înaintez deloc. Mă hotărăsc să mă duc să arunc şi eu o privire. O să-ncerc să aflu cam cât va trebui să rămânem înţepeniţi aici.

— Mă-ntorc într-o clipă, spun oprind motorul şi desfăcându-mi centura de siguranţă.

— Ce faci?

— Mă duc doar să văd ce se petrece, răspund repede.

— Pot să vin şi eu? întreabă Ed.

Mă-ntorc spre el, în timp ce cobor din maşină.

— Nu, aşteaptă aici. N-o să dureze decât un minut.

Se ghemuieşte înapoi pe locul lui şi mă priveşte mânios.

Lizzie nu e încântată să rămână cu cei mici, dar eu plec oricum. Urmez după colţ un grup de trei oameni din maşina din faţa noastră. O mulţime numeroasă se adună pe strada următoare. Când mă apropii, văd că o maşină break albastru-închis a pierdut controlul şi a derapat pe trotuar. A lovit un felinar de stradă, care a căzut pe aleea din faţă a unei case, distrugând o rulotă parcată acolo. Poliţia încearcă să izoleze locul accidentului. Încearcă să-i împrăştie pe curioşi, dar reuşesc să înaintez până ajung chiar în faţa mulţimii. Maşina e complet distrusă.

Capota e zdrobită şi contorsionată, iar şoferul s-a prăbuşit peste volan. Nu se mişcă. Pompierii îşi pregătesc instrumentele de descarcerare ca să-l scoată, dar nimeni nu se grăbeşte. Se pare că au ajuns deja prea târziu.

Doi infirmieri de ambulanţă şi un poliţist stau aplecaţi în faţa maşinii. Mai sunt şi alţi răniţi? Unul dintre infirmierii în costume verzi se ridică să aducă ceva. Doamne, e un corp sub maşină! Nu văd mare lucru, doar un picior răsucit, rupt, ieşind strâmb de sub ceea ce-a mai rămas din capotă. Bietul om... Oricine-ar fi fost, n-a avut nici o şansă.

Mă holbez la locul accidentului până când poliţiştii decid să lărgească din nou cordonul şi ne împing înapoi. Îmi dau seama că am lăsat-o prea mult timp singură pe Lizzie, mă întorc repede şi pornesc spre maşină. Dau peste un bărbat care-şi plimbă câinele. Acesta se opreşte brusc, pentru că animalul o ia la stânga, înspre gardul viu.

— Scuză-mă, amice, murmur imediat.

— Nu-i nimic, răspunde, încercând să tragă câinele din calea mea.

Câinele nu reacţionează.

— Hai, băiete, se răsteşte el.

— Urât accident, comentez.

El clatină din cap.

— Ăsta n-a fost un accident.

— Ce?

Mă priveşte fix şi clatină din nou din cap.

— Am văzut cum s-a-ntâmplat tărăşenia, îmi spune. Idiot nenorocit!

— Cine?

— Ăla care conducea maşina. Un idiot nenorocit!

— De ce?

— Întâi dă peste mine un tip, în fugă, explică el. A apărut de nicăieri, pur şi simplu, şi-aproape că m-a dărâmat. Apoi trece maşina asta pe lângă mine şi urcă pe trotuar, doar puţin mai

încolo de unde merg eu. Tipul fuge cât de repede poate, dar n-are nici o şansă. Şoferul apasă puternic acceleraţia, trece peste el şi dă de-a dreptul în zid. Ticălos tâmpit! Văd că s-a mai şi sinucis!

Bărbatul îşi urneşte în sfârşit câinele, iar eu îmi continui drumul, încercând să pricep ceea ce tocmai am auzit. Weekendul ăsta a fost plin de întâmplări bizare şi oribile. Mai întâi concertul, apoi atacul de ieri din local, acum asta. A, şi bărbatul de pe stradă, de joi dimineaţă. Ce naiba se petrece?

LUNI

CHIAR DE-AR FI FOST NECAZURI *de zece ori mai mari, puţinii băutori împătimiţi tot n-ar fi stat deoparte. Clubul era mai gol decât de obicei, dar aceştia erau cei câţiva duri — clienţii obişnuiţi ai cluburilor, care n-ar rata o noapte indiferent ce-ar vedea la ştiri sau ce-ar citi în ziare. Restul săptămânii lor se învârte în jurul nopţilor ca aceasta. Pentru ei, contează numai să se îmbete, să se drogheze şi să facă sex.*

— E bună rău, amice, ţipă Shane White în urechea lui Newbury. Se uită încontinuu la tine. Dă-i bătaie, băiete!

Newbury se întoarse spre White şi râânji.

— Chiar crezi că am vreo şansă?

— Nu-i bai. E a ta, amice, pe pariu.

— Serios?

— Serios.

— Bine atunci. Fii atent.

Newbury se îndepărtă cu scaunul de bar, dădu pe gât ultima înghiţitură, se ridică şi-o fixă cu privirea pe femeie. Nici măcar nu ştia cum o cheamă. O văzuse aici de câteva ori, dar întotdeauna înconjurată de tipi şi de prietene, aşa că nu avusese niciodată curajul s-o abordeze. Dar în seara asta totul părea diferit. Se simţea încrezător şi plin de viaţă. Poate că era mai puţin intimidat pentru că nu se strânsese atât de multă lume? Sau poate fiindcă se-mbătase deja binişor. Oricum, n-aveau importanţă motivele. La naiba, se gândi în timp ce-o privea dansând, e al dracului de bună. Porni încet spre ea, iar ea schiţă paşi de dans înspre el.

— Te distrezi? strigă el, străduindu-se să se facă auzit în ciuda muzicii asurzitoare care umplea clubul pe jumătate gol. În noaptea asta, deşi erau mai puţini oameni, muzica bubuia mai tare ca niciodată. Femeia nu răspunse. În schimb, îi făcu doar semn să se apropie, îşi încolăci braţele în jurul lui şi-i băgă limba pe gât.

— Eşti al naibii de frumoasă, pe cuvânt, bolborosi Newbury cu răsuflarea tăiată când ieşiră din club şi porniră amândoi către o alee vizavi de primărie. Afurisit de frumoasă.

— Ai de gând să vorbeşti toată noaptea, sau cum? întrebă ea conducându-l prin întuneric.

Nu reuşi să-i răspundă.

— Aş fi rămas acasă dacă voiam să vorbesc. De la tine nu-mi trebuie decât un regulat zdravăn, sălbatic.

Newbury se căznea să creadă ce auzea. Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva. Avusese multe asemenea fantezii şi auzise că li se întâmplase altora, dar nu lui. Şi nu visase niciodată c-ar fi putut avea o fată ca asta...

Ea se opri din mers şi se întoarse spre el, lipindu-şi corpul de-al lui. Îi sfâşie cămaşa.

— Aici? întrebă el. Târfă murdară...!

— Aşa-mi place, îi şuieră ea în ureche.

Îi simţea mirosul de băutură în respiraţie. Cumva, asta făcea totul mai sordid şi mai aţâţător.

Newbury era în pericol să se ambaleze prea tare ca să se mai poată achita de sarcină. Îi era din ce în ce mai greu să-şi păstreze controlul ori de câte ori ea îl atingea sau îl săruta sau... Îl împinse cu putere la zid şi-l sărută din nou, morfolindu-i buzele şi băgându-i limba cu forţa adânc în gură. El îşi îndesă mâna pe la spate sub bluza ei şi-o trase şi mai aproape. Ca răspuns, ea îi desfăcu fermoarul de la pantaloni, îşi lăsă mâna să alunece înăuntru şi-şi strecură degetele în jurul erecţiei lui de beţiv. Îl apucă ferm, dar cu blândeţe, şi-l trase afară din pantaloni, spre ea.

— Dă-ţi chiloţii jos, spuse el gâfâind într-o pauză de muşcături şi de săruturi frenetice.

— Care chiloţi? îi şopti ea în ureche, înnodându-şi bluza strâmtă sus, deasupra taliei. Încă strâns îmbrăţişaţi, se rostogoliră până când ajunse ea cu spatele la zid.

— Hai, gemu ea disperată, dă-mi-o!

Newbury se aşeză în poziţia potrivită şi încercă să alunece înăuntrul ei. Era incomod şi dificil. Din cauza băuturii, niciunul din ei nu se mai coordona cum trebuie. Când membrul lui dispăru în întregime în ea, femeia icni, cuprinsă de plăcere.

— O să ţi-o dau, târfă murdară, spuse el forţând şi mai tare.

Ea ridică ochii spre cer şi-şi muşcă buza, încercând să nu facă nici un zgomot, dar în acelaşi timp dorind cu disperare să ţipe.

— Mai tare, şuieră ea.

El începu să-şi împingă trupul într-al ei, apăsându-i ritmic spatele de perete.

— E destul de tare pentru tine? întrebă, privind-o adânc în ochii mari şi verzi.

— Regulează-mă, atât, bolborosi ea între opinteli.

— E destul de tare? şuieră Newbury din nou, cu dinţii încleştaţi.

Apoi ea se opri.

Îi dădu drumul.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el îngrijorat. Te-a durut? Ce-am făcut?

Expresia de pe chipul ei se schimbă într-o clipă, de la plăcere la teamă. Îl împinse şi se dădu înapoi, trăgându-şi fusta în jos şi împleticindu-se de-a curmezişul aleii.

— Ce ai? întrebă el din nou. Ce-ai păţit?

Nu-i răspunse. Continuă să se îndepărteze, cufundându-se mai adânc în beznă. El o urmă. Tânăra încercă să vorbească, dar nu reuşi.

— Nu..., doar atât putu să murmure.

— Ce naiba se-ntâmplă? se răsti el. Eşti o nenorocită de aţâţătoare... O afurisită de târfă murdară!

În timp ce se îndepărta din ce în ce mai mult, se lovi cu piciorul de marginea unei lăzi cu sticle goale. Se aplecă instinctiv, apucă de gât una dintre sticle şi o sparse de peretele de cărămidă din spatele ei.

Cu reacţiile încetinite de băutură, Newbury stătea ţintuit şi se uita la ea.

— Ce faci? Eşti dusă cu pluta, zău aşa. Ce naiba crezi că faci? Nu...

Nu apucă să termine fraza. Femeia alergă spre el şi-i înfipse sticla spartă adânc în stomac. Aceasta reteză cămaşa de bumbac şi îi pătrunse în carne. Trase sticla înapoi şi-l străpunse din nou cu ea, de data asta mai jos, cu marginea ascuţită aproape retezând treimea inferioară a penisului încă expus, dar acum complet moale. Apoi o a treia lovitură, înfigându-i sticla tăioasă ca o lamă în gât.

Se întoarse şi fugi, dispărând de pe alee înainte ca el să se prăbuşească la pământ.

Erau mulţi de tot în jurul ei, mii.

Trebuia să fugă în continuare.

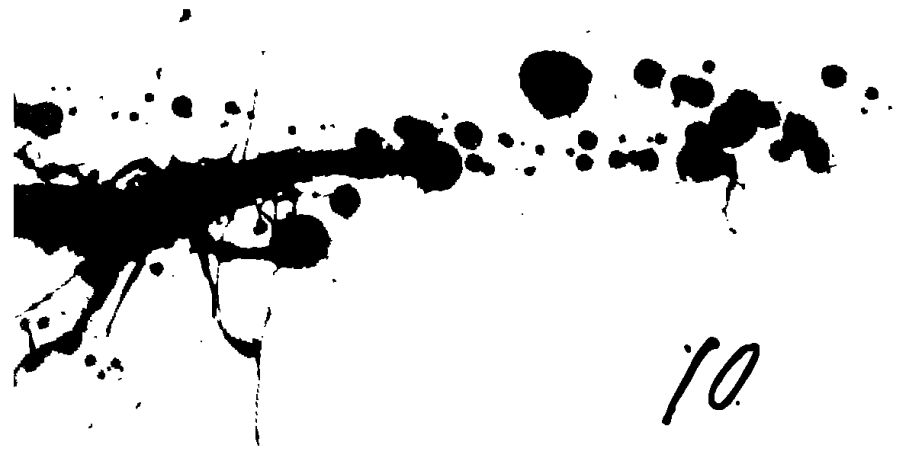

CÂTEODATĂ, GÂNDUL LA muncă e mai rău decât realitatea. Ţinând seama de cele întâmplate, ziua de azi la birou a fost aproape suportabilă. După tot ce-am văzut şi-am auzit de-a lungul weekendului, mă aşteptam să trebuiască să-mi croiesc drum cu forţa către serviciu, prin mulţimi de oameni care se bat între ei pe străzi. Dar în afară de câteva ferestre sparte şi de alte câteva pagube uşoare, totul părea dezamăgitor de normal. Pentru o zi de luni, centrul oraşului era liniştit, la fel şi biroul.

Mă bucur că am ajuns acasă. Văd acum blocul de apartamente în capătul străzii. Ca de obicei, sunt lumini aprinse în colţurile opuse, în diagonală, ale clădirii — apartamentul nostru şi celălalt apartament ocupat, de la etaj. Când mă apropii, zăresc umbre mişcându-se în spatele perdelelor noastre. Copiii aleargă prin sufragerie. Fără-ndoială, i-au scos sufletul lui Liz toată seara, iar eu o s-o încasez din nou de la ea.

N-ar trebui să stăm într-un asemenea loc, mă gândesc eu, în timp ce păşesc de-a lungul aleii năpădite de buruieni care duce la intrarea în bloc. Ştiu că sunt un nătărău leneş şi că ar trebui să muncesc mai mult, dar nu-i uşor. Fac tot ce pot, numai că asta nu pare să fie de-ajuns. Am nevoie de un şut în fund din când în când. Dar dacă fiecare zi ar putea fi la fel ca cea de astăzi, conchid eu împingând uşa scârţâitoare, poate că lucrurile s-ar aranja. Azi chiar am simţit că efortul pe care l-am depus a meritat. N-a trebuit să mă ocup de nici un reclamant urlător şi chiar am reuşit performanţa să râd împreună cu Tina Murray. Azi, măcar o dată, nu m-am simţit ca şi când aş trage în direcţia opusă faţă de toţi ceilalţi. Planurile pe care Lizzie şi cu mine le facem de ani de zile ca să ne mutăm într-o casă mai mare, să ne schimbăm maşina şi, în general, să ne schimbăm standardul de viaţă păreau puţin mai realiste şi mai realizabile decât dimineaţă, când am plecat de-acasă. Cale lungă până acolo, desigur, dar posibil.

Bâjbâi prin semiîntunericul de pe hol şi deschid uşa apartamentului. Păşesc înăuntru, şi căldura din casă mă face să-mi dau seama cât de frig e afară în noaptea asta.

— M-am întors, strig, dându-mi jos haina şi pantofii. E neobişnuit de linişte aici. Aud televizorul şi glasurile copiilor, dar n-o aud pe Liz. De obicei ţipă la vreunul dintre ei. Nici nu-mi aduc aminte de ultima oară când am venit acasă şi am găsit atâta linişte.

Edward apare pe hol în faţa mea. Rânjeşte cu gura până la urechi.

— Totul e bine, Ed?

Dă din cap.

— Azi am avut o jumătate de zi liberă, radiază el, mândru.

— De ce, ce ţi s-a-ntâmplat?

— Nimic. S-a închis şcoala.

— De ce? întreb din nou, trecând şi în celelalte camere în căutarea lui Liz.

N-o văd pe nicăieri.

— Din cauza lui Jack Foster, explică Ed.

Sunt nedumerit.

— Cine-i Jack Foster?

— E în clasa a şasea. Ar fi trebuit să-l vezi, tată, a fost genial!

Ajung la bucătărie. Lizzie e acolo, aşezată la masă cu privirea pierdută în gol, sorbind dintr-o ceaşcă de cafea.

— Te simţi bine? o întreb.

Ea ridică ochii surprinsă.

— Nu ştiam că te-ai întors, spune încetişor, scuturându-se ca să se trezească.

Se ridică, vine spre mine şi mă îmbrăţişează. Nu-i stau deloc în fire astfel de efuziuni.

— Pentru ce-a fost asta? şoptesc, cu gura aproape de urechea ei. Ai păţit ceva?

Ea dă din cap, apoi se desprinde din braţele mele şi se duce să-mi aducă cina din cuptor.

— N-am păţit nimic, oftează ea. Am avut o zi proastă, asta-i tot.

— Ed îmi zicea că s-a închis şcoala. Ceva legat de Jack Foster?

Îmi pune mâncarea pe masă şi se aşază pe un scaun vizavi de mine. Încep să mănânc şi o privesc cum îşi masează tâmplele. Arată obosită şi supărată. Presupun că motivul e ceea ce s-a petrecut astăzi la şcoală.

— Deci? întreb.

Nu vrea să răspundă.

— Vorbeşte cu mine, Liz...

Îşi drege glasul şi-şi termină cafeaua. Când începe în sfârşit să vorbească, are vocea slabă şi plină de emoţie.

— Îl cunoşti pe Jack Foster?

Clatin din cap că nu. Am mai auzit de numele ăsta, dar nu-l pot asocia cu faţa.

— Pe Ben Paris îl ştii? Puştiul scund cu părul negru?

Sigur că ştiu cine e Ben.

— Băiatul frizerului?

— Da. Jack Foster e prietenul lui cel mai bun. Umblă mereu împreună. Am stat lângă mama lui Jack, Sally, la seara părinţilor, trimestrul trecut. Băiatul are o soră în clasă cu Ed. E înalt şi...

— ...Şi poartă ochelari?

— Exact.

Nu sunt complet sigur că ştiu despre cine vorbeşte. Dar pretind că sunt doar ca să întreţin conversaţia.

— Şi ce-a făcut?

Lizzie îşi drege din nou glasul şi încearcă să se liniştească.

— Dimineaţă, la prima oră, începe ea, toată şcoala era în sala de adunare. Copiii stăteau înghesuiţi în mijlocul sălii, iar doamna Shields defila prin faţa lor dintr-o parte într-alta făcându-şi numărul obişnuit.

— N-o suport pe femeia aia, o întrerup eu.

Doamna Shields e directoarea. Toată lumea consideră că e prea strictă şi de modă veche, şi că vorbeşte cu părinţii exact în acelaşi fel în care vorbeşte cu elevii.

— Ştiu că nu-ţi place de ea, oftează Liz, mi-o spui de fiecare dată când îi pomenesc numele. Aşa, deci tocmai îşi termina una dintre îngrozitoarele ei poveşti biblice. Stăteam în spate, lângă Denise Jones, şi...

Se opreşte din vorbit, iar eu din mâncat. Ridic ochii din farfurie şi las din mână cuţitul şi furculiţa.

— Şi...?

— Jack e în clasa a şasea, continuă ea. Copiii stau în sală în ordinea vârstei, cu cei mai mici în faţă, aşa încât clasa lui Jack era în spate, aproape de noi. Doamna Shields tocmai le ceruse să-şi plece capul pentru rugăciunea finală dinainte de lecţii...

Se opreşte iar.

— Şi ce s-a-ntâmplat? insist.

— Stăteam acolo, în spate, iar Jack s-a ridicat în picioare chiar înaintea mea. Cei mai mulţi dintre copii erau în faţa lui şi toţi aveau capetele plecate, aşa că la început n-a reacţionat

aproape nimeni. Apoi a început să alerge spre doamna Shields. Lovea cu picioarele şi dădea peste copii, iar unii au fost răniţi şi au început să ţipe şi să plângă. Până să se dezmeticească toată lumea, Jack ajunsese la marginea sălii. A împins-o pe Eileen Callis de pe scaun, şi ea a căzut cu faţa la podea. Totul a durat câteva secunde. Stăteam cu toţii încremeniţi, prea surprinşi ca să reacţionăm. Jack a apucat scaunul gol al lui Eileen, l-a ridicat deasupra capului şi a luat-o din nou la fugă spre doamna Shields. S-a urnit şi ea ca să încerce să-l oprească, dar el alerga în continuare, învârtind scaunul deasupra capului, cât pe-aci să-i lovească şi pe copiii care stăteau în faţă. De câteva ori n-a nimerit-o, dar apoi a lovit-o drept peste faţă, puţin sub ochi. Jack e aproape la fel de înalt ca doamna Shields. Tot învârtea scaunul şi, înainte ca cineva să-şi dea seama ce se întâmplă, ea zăcea lată pe podea, iar băiatul, aplecat asupra ei, o izbea necontenit în spate.

— Nu l-a oprit nimeni? întreb.

— Don Collingwood şi Judith Lamb au ajuns primii la el, îmi răspunde dând din cap. Don l-a prins, iar Judith a încercat să-i smulgă scaunul. Doamne, Danny, parc-ar fi fost posedat, sau aşa ceva! A fost oribil! Doamna Shields ţipa şi asta-i făcea să ţipe şi pe unii dintre copii. Stătea ghemuită pe jos, lângă pian, cu mâinile peste cap, cu părul răvăşit şi cu ochelarii sparţi. De pe faţă îi curgea sânge şi...

— Dar de ce? o întrerup. Ce l-a apucat?

Ea ridică din umeri.

— Nimic, din câte ştiu. L-am văzut înainte de începutul orelor şi părea să fie totul în regulă. Râdea cu colegii lui. Nu ştiu să fi făcut vreodată aşa ceva. Sunt o mulţime de copii în şcoala aia de la care m-aş fi aşteptat, dar nu de la Jack...

— E aiurea, mormăi, cu gura plină.

— Mie-mi spui...

— Şi ce-au făcut cu el?

Liz clatină din cap.

— Toată sala a luat-o razna. Don l-a tras pe Jack într-unul dintre birouri şi l-a încuiat înăuntru. A făcut praf locul. Ţipa şi urla şi... Dumnezeule, a fost oribil... bietul copil, se auzea din orice colţ al şcolii. Părea îngrozit.

— Şi cum a rămas cu directoarea? Cu doamna Shields?

— Au dus-o la spital pentru un consult. Cred că era teafără, doar câteva tăieturi şi vânătăi, asta-i tot.

Pentru o clipă mă concentrez din nou la mâncare, dar mă tot gândesc, inevitabil, la ceea ce mi-a povestit Liz.

— De ce-o fi făcut asta? întreb, ştiind foarte bine că nici ea n-are de unde să ştie.

— Habar n-am, oftează ea, ridicându-se să pregătească încă ceva de băut. Poate-o avea legătură cu ce-am văzut în weekend.

— Imposibil, izbucnesc imediat. E vorba de un copil, la o şcoală, ce legătură să aibă?

— Nu ştiu. Oricum, la scurt timp au închis şcoala, şi probabil că o să fie închisă şi mâine. Încercăm să-i facem pe copii să uite, dar ştii cum e, Dan, într-o şcoală mică. E o şcoală dintr-un cartier mic. Toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Până la urmă, au fost nevoiţi să cheme poliţia ca să se ocupe de el. Doamne, mi-a părut atât de rău pentru Sally... Ar fi trebuit s-o vezi. Arăta de parcă ea făcuse ceva rău. Şi când l-au luat pe Jack...

— Când şi cine l-a luat?

— Târziu, l-au luat cu o ambulanţă. N-a vrut să vorbească cu Sally, n-a vrut nici măcar să se uite la ea. Striga după ajutor. Bietul copil era complet rătăcit. Habar n-avea ce face. Nu lăsa pe nimeni să se apropie de el. Parcă s-ar fi simţit ameninţat de toată lumea.

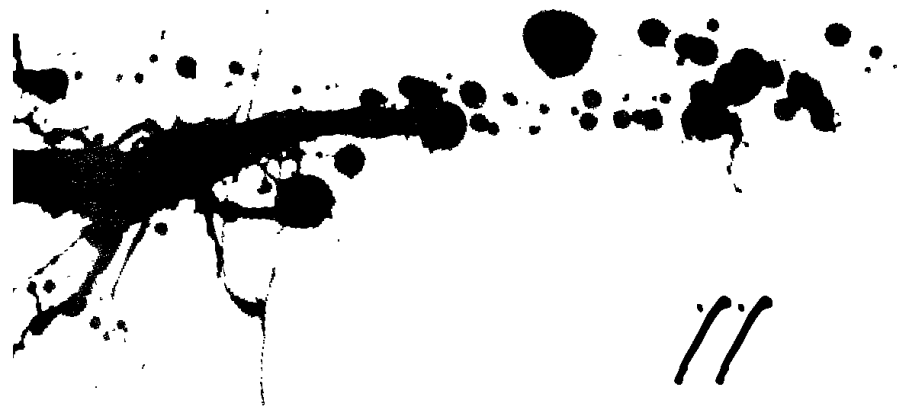

FĂRĂ SĂ NE DĂM SEAMA, s-a făcut deja ora zece. Copiii s-au potolit în sfârşit şi-au adormit, iar în apartament e linişte. Televizorul a fost închis toată seara, dar acum sufrageria e prea tăcută, aşa că-l deschid doar ca să avem un zgomot de fundal. Liz e abătută şi preocupată, abia dacă ne-am spus câteva vorbe. E târziu. În curând o să ne ducem la culcare. Cât ai zice peşte, o să fiu din nou în picioare şi înapoi la corvoadă. Câteodată mi se pare că alerg cu o altă viteză decât restul lumii. Simt că trebuie să mă lupt din răsputeri doar ca să ţin pasul.

Mă duc la bucătărie şi aduc ceva de băut pentru amândoi. Îi duc lui Lizzie băutura ei.

— Bea.

Ridică privirea, zâmbeşte şi ia paharul.

— Te simţi bine? întreb.

— Sigur că da. De ce mă tot întrebi dacă mă simt bine?

— Vreau doar să fiu sigur că totul e în regulă. Ai avut o zi groaznică.

— Am avut, dar mă simt bine, răspunde ea, cu vocea puţin iritată şi încordată.

— Bine, mormăi iritat, scuză-mă că am întrebat.

— Ei, hai, nu fi aşa...

— Aşa cum? Am întrebat doar dacă te simţi bine, asta-i tot.

Mă aşez lângă ea. Întinde mâna pe după mine şi începe să mă maseze uşor pe spate.

— Îmi pare rău.

— Nu contează.

La televizor, aceleaşi prostii ca-ntotdeauna. Iau telecomanda şi schimb canal după canal. Comediile nu sunt amuzante în seara asta, iar dramele sunt prea dramatice. Nimic nu pare să meargă cu dispoziţia noastră. Trec pe ştiri. În afară de câteva fragmente răzleţe de informaţii auzite la serviciu, pe ziua de azi e prima ocazie să mai aflu câte ceva. Cam aceleaşi lucruri pe care le-am văzut şi ieri — noi tulburări şi noi violenţe. Dar nici gând de vreo explicaţie. Fiecare relatare pare să urmeze un format standard — unul sau mai multe incidente au loc într-o anumită zonă, şi ei prezintă, la întâmplare, reacţiile câtorva oameni. E o nebunie. Aud mereu, pe bandă rulantă, cuvintele „violenţă prin imitaţie" şi „atacuri răzbunătoare". Oamenii or fi chiar atât de proşti pe cât încerca Harry să sugereze ieri? Ar vrea cu adevărat cineva să creeze probleme doar pentru că i-a văzut pe alţii făcând-o?

— Ia uite, zice Lizzie în timp ce ne uităm împreună la titlurile principale, le-au dat chiar şi un nume. La ce-o să ajute asta?

Are dreptate. Am auzit cuvântul folosit acum câteva minute, dar nu i-am dat nici o atenţie. Minoritatea celor care provoacă tulburările fusese botezată „Furioşii". Numele fusese folosit întâi într-un titlu dintr-un tabloid publicat azi-dimineaţă şi prinsese repede. Pare potrivit, fiindcă nu se pomeneşte încă nimic

despre vreo cauză sau un motiv pentru care s-ar lupta aceşti oameni. Par mânaţi numai de furie.

— Trebuie să le dea un nume, mormăi eu. Le e mai uşor să vorbească despre ei dacă le dau un nume.

Lizzie clatină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Nu-nţeleg nimic.

— Nici eu.

— Vorbesc despre asta ca şi cum ar fi o epidemie. Cum e posibil? Nu-i o boală, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ar putea fi.

— Mă-ndoiesc. Dar un motiv tot au, nu crezi?

Are dreptate, dar, la fel ca toată lumea, n-am nici cea mai mică idee care-ar putea fi acesta, aşa că nu-mi bat capul să răspund. Ştirile pe care le văd mă îngrijorează din ce în ce mai mult. Mai că-mi vine să închid uşa de la intrare şi să n-o mai deschid până când nu încetează toată violenţa şi tot prăpădul ăsta. Din instinct, încep să caut explicaţii, măcar pentru liniştea mea.

— Poate că nu-i chiar atât de rău pe cât susţin ei, sugerez.

— Ce anume?

— La televizor exagerează mereu lucrurile, nu-i aşa? Au spus doar că a crescut numărul de incidente violente raportate, dar asta nu-nseamnă neapărat că ar fi crescut numărul real al incidentelor, nu?

— Nu neapărat, răspunde ea, pe un ton nesigur.

— Poate că au avut loc la fel de multe bătăi ca şi săptămâna trecută, dar atunci nu erau demne să apară la ştiri. Problema e că, atunci când aşa ceva ajunge în centrul atenţiei, oamenii se lasă luaţi de val.

— Ce vrei să spui?

— Poate că toată situaţia asta e opera televiziunilor şi ziarelor, răspund.

Ideea-mi vine chiar în timp ce vorbesc.

— Nu se poate. Ceva se-ntâmplă, clar. Sunt prea multe coincidenţe ca să...

— Bine, o întrerup, dar dacă n-au creat ele problema, cu siguranţă o înrăutăţesc.

— Cum rămâne cu întâmplarea de vineri, de la concert? Şi cu cea din local? Dar cu maşina aia de azi-noapte? Dar cu băiatul de la şcoală, de azi-dimineaţă...? Vrei să spui că sunt incidente obişnuite? Crezi că le găsim mai multe dedesubturi doar din cauza a ceea ce-am văzut la televizor?

— Nu ştiu. N-avem cum să ne dăm seama, nu? Vreau să spun doar că am mai văzut cum asemenea lucruri scapă de sub control.

— Am mai văzut?

— Sigur că da. Se-ntâmplă tot timpul. Cineva difuzează o poveste de nu ştiu unde, apoi nişte nebuni o copiază doar ca să încerce să se vadă şi ei la televizor sau pe prima pagină a ziarelor.

Acum chiar cred că am pierdut-o. Îmi dau seama după expresia de pe faţa ei că nu înţelege. Sau poate că nu mă crede. Nici eu nu sunt prea sigur de ce spun.

— Nu te-nţeleg.

— Ţi-aduci aminte de câinii periculoşi? o întreb.

Ea clatină din cap, din nou crispată.

— Acum câţiva ani, un copil de pe-aici a fost atacat de rottweilerul vecinului lor, mai ştii? Fetiţa s-a ales cu faţa complet distrusă, şi cred că a avut nevoie de operaţie. Iar câinele a trebuit eutanasiat.

— Şi? Ce legătură are cu ce se-ntâmplă acum?

— Ideea e că până să fie publicată povestea asta, nu auzise mai nimeni despre câini care să atace copii, nu-i aşa? Dar imediat ce-a ajuns în ziare, au apărut brusc peste tot întâmplări asemănătoare. A fost o blestemată de epidemie de câini care atacau copii, nu? Acum, iar nu mai auzi decât din an în Paşti de câte-un caz.

— Ce-ncerci să demonstrezi? Vrei să spui că n-a fost nici un copil atacat?

— Nu, nici vorbă. Vreau să spun doar că astfel de incidente au loc tot timpul, fără să intereseze pe nimeni. Dar imediat ce ajung la ştiri, oamenii încep să le raporteze, şi cât ai zice peşte apar copii muşcaţi de câini la fiecare colţ de stradă.

— Nu prea cred că sunt de acord cu tine, spune ea calm. Şi nici nu prea ştiu exact despre ce vorbeşti. E prima dată când ne confruntăm cu o situaţie de asemenea amploare...

— Cred că idioţii ăştia, explic, arătând spre televizor, fac mai mult rău decât bine. Găsindu-le acestor oameni o denumire şi arătându-i mereu şi mereu, dau prea multă importanţă la ce se-ntâmplă, indiferent ce este, şi amplifică disproporţionat lucrurile. Oamenii văd violenţa şi succesul şi rebeliunea la televizor, iar apoi vor să le trăiască şi ei.

— Aiureli! Începi să vorbeşti ca tata...

— Nu-s aiureli. Ţi-aduci aminte de incidentele din vara trecută? întreb, reuşind din fericire să găsesc un alt exemplu care să-mi susţină argumentul cam slab. Acum vreo opt luni au avut loc în câteva oraşe mari, inclusiv în al nostru, o serie de tulburări din motive rasiale.

Lizzie dă din cap.

— Ce-i cu ele?

— Din nou aceeaşi situaţie. Unii au provocat puţin scandal, undeva pe o stradă lăturalnică, fără să-i ştie nimeni. Ziariştii au pus ochii pe ei şi-au făcut problema să pară de o sută de ori mai gravă decât în realitate. A căpătat amploare numai din cauza modului cum au relatat-o. Poate că asta se-ntâmplă şi-acum. Au avut loc nişte violenţe, au apărut imediat la televizor şi, cât ai clipi, în fiecare oraş s-au trezit nişte berbeci dornici şi ei de belele; iar aceştia folosesc motivul care a provocat izbucnirea primelor violenţe ca pe-o scuză ca să se bage-n seamă.

— Tu chiar crezi aşa ceva?

Tac. Sincer, nu ştiu ce să cred.

— Mi se pare că vorbeşti prostii, izbucneşte ea. Nimic din ce-ai spus nu explică de ce-am privit azi-dimineaţă un băiat de

unsprezece ani, perfect sănătos şi normal, bătând-o măr pe directoare, nu crezi?

Încă nu scot o vorbă. Sunt uşurat când, în sfârşit, se-ntâmplă altceva pe programul de ştiri. Prezentatorii obişnuiţi din spatele biroului lor cu ştaif au dispărut brusc, şi acum urmărim o masă rotundă la care discută patru persoane, probabil toţi politicieni sau experţi în cine ştie ce domeniu. Vorbeau deja de câteva minute, aşa că am pierdut prezentările.

— Te pomeneşti c-o să ne lumineze, mormăi eu. Cum pot fi oamenii ăştia experţi dacă nimeni nu ştie încă ce se petrece?

— Taci din gură ca să ascultăm, oftează Lizzie.

Nu pot să nu fiu sceptic. Tot decorul îmi aduce aminte de începutul filmului aceluia, *Dawn of the Dead*, în care opiniile unui alt aşa-zis expert sunt demontate de un prezentator TV neîncrezător. Ştiu că nu avem de-a face aici cu o apocalipsă a zombilor, dar felul cum vorbesc oamenii ăştia cam la aşa ceva te duce cu gândul. Nici unul nu-şi sprijină afirmaţiile cu fapte concrete. Nici unul nu livrează altceva decât teorii şi idei neterminate. Nici unul nu pare să creadă ce spun ceilalţi.

— Poliţia acţionează deja cu toate forţele, iar spitalele se străduiesc să facă faţă numărului din ce în ce mai mare de răniţi, spune o doamnă cu părul cărunt. Situaţia trebuie rezolvată cât mai repede, altfel nu vom mai putea face nimic. Dacă această situaţie continuă la nesfârşit şi evoluează în acelaşi ritm ca în momentul de faţă, vom fi în pericol să atingem punctul de saturaţie, în care pur şi simplu nu vom mai putea controla ceea ce se petrece.

— Dar *ce* se petrece? întreabă în sfârşit cineva.

E un bărbat între două vârste. Cred că e doctor. Nu sunt sigur dacă medic obişnuit sau psihiatru.

— Cu siguranţă, prioritatea noastră trebuie să fie să identificăm cauza şi să o rezolvăm întâi pe aceasta.

— Cred că în momentul de faţă cauza şi efectul se suprapun, zice un bărbat scund, cu început de chelie (care, din câte cred,

e un politician destul de sus-pus). Oamenii reacţionează la ceea ce văd pe străzi, iar reacţiile lor fac situaţia să pară mult mai rea decât este în realitate.

— Vezi, comentez eu, dându-i un ghiont lui Liz.

— Ssst..., şuieră ea.

— Chiar credeţi asta? îl provoacă celălalt bărbat. Chiar credeţi că totul este numai un rezultat al violenţei pe care am văzut-o deja?

— Violenţa e un produs secundar, afirmă doamna căruntă.

— Violenţa este aspectul esenţial al problemei, susţine politicianul. Violenţa este însăşi problema. Odată ce restabilim ordinea, putem începe să...

— Violenţa este un produs secundar, repetă femeia căruntă, iritată că a fost întreruptă. Aveţi dreptate în ceea ce priveşte faptul că există o doză considerabilă de violenţă prin imitaţie, dar nu aceasta este cauza. Altul e motivul pentru ceea ce se petrece, şi trebuie să-l identificăm înainte...

— Nu există nici o dovadă că aşa e, intervine repede politicianul.

— Nu există nici o dovadă *publicată* că aşa e, subliniază tăios bărbatul între două vârste, dar câtă informaţie nepublicată rămâne ascunsă? Fenomenul este unul fără precedent. Având în vedere extinderea tulburărilor la o asemenea scară, trebuie să putem identifica o cauză, nu? Doar nu se întâmplă degeaba acelaşi lucru în atâtea regiuni geografice diferite.

— Dacă vă uitaţi la ceea ce-am văzut în ultimele câteva zile, zice politicianul clătinând din cap, a existat o creştere constantă a nivelului de violenţă înregistrat în zona marilor oraşe, unde avem o populaţie numeroasă. Acest lucru era bineînţeles de aşteptat. În asemenea situaţii, cu cât mai mulţi oameni sunt concentraţi într-o anumită zonă geografică, cu atât este mai probabil să apară tulburări...

Nu mai ascult. Simt că birocratul ăsta se lansează într-un discurs aranjat dinainte, în care va nega, fără-ndoială, toate

ascunzişurile şi planurile secrete. Pare să spună tot mai multe prostii. Ceilalţi participanţi la discuţie îl provoacă, dar, deşi se luptă din răsputeri să păstreze controlul, până la urmă nu mai reuşeşte să scoată o vorbă. Mi se pare că acest program ar fi putut fi organizat ca un exerciţiu de comunicare, dar eşuează mizerabil. Stânjeneala politicianului şi felul în care evită cu ostentaţie întrebările pe care i le pun oamenii nu pot însemna decât două lucruri. Fie că guvernul ştie exact ce se petrece, dar preferă pur şi simplu să nu dezvăluie nimic publicului, fie că autorităţile chiar n-au habar. Ambele alternative sunt la fel de înfricoşătoare.

Mai rezist încă douăzeci de minute pe programul de ştiri, iar apoi încep să mi se-nchidă ochii. Dezbaterea s-a terminat, lăsând din nou locul titlurilor principale. Acestea spun că, dacă poliţia e depăşită, aşa cum sugera mai devreme doamna cu părul cărunt, ar putea fi convocată armata pentru a menţine ordinea. Se mai spune că problema se limitează în general la marile oraşe şi că nu există până acum relatări despre extinderea ei în alte ţări. Şi, lucrul cel mai îngrijorător dintre toate, se vorbeşte despre introducerea interdicţiei de a ieşi în oraş după căderea nopţii, precum şi a altor restricţii menite să-i ţină pe oameni în case, departe unii de alţii.

Dar mă deranjează mai ales ceea ce nu se spune. Mi-e teamă numai că nimeni nu pare să aibă habar ce se petrece.

MARTI

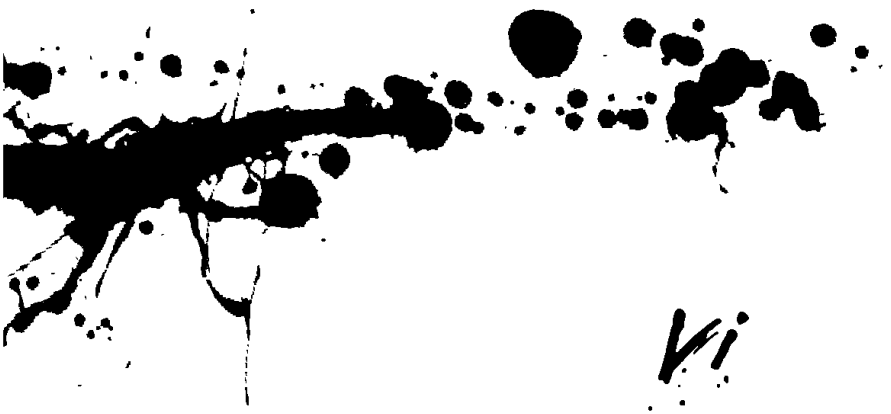

VI

JEREMY PEARSON SIMȚEA CĂ *i se face rău. Cât îl pregătiseră pentru intervenția chirurgicală, totul fusese în regulă, dar acum, când se vedea întins pe masa din sala de operații, cu oameni îngrămădindu-se în jurul lui, mașini țiuind și bâzâind, plus lampa aceea rotundă, uriașă, atârnând deasupra lui, începea să i se facă greață și să-l ia cu leșin. Ar fi trebuit să cer o anestezie generală, nu locală, își spuse, în timp ce doctorul Panesar, chirurgul, venea spre el. Plătesc și-așa destul pentru operația asta, un anestezic general nu m-ar fi costat mult în plus...*

— În regulă, domnule Pearson, vorbi doctorul prin masca de pânză verde, cum te simți?

— Cam rău, bombăni Pearson, prea speriat ca să se miște. Își încordă trupul sub cearșaf și sub cămașa cu care fusese îmbrăcat.

— N-o să dureze mult, explică doctorul Panesar, fără să se sinchisească de nervozitatea pacientului său. E a patra vasectomie pe care o fac azi, şi nici una n-a durat până acum mai mult de jumătate de oră. O să scapi de-aici cât ai zice peşte...

Pearson nu răspunse. Se simţea slăbit. Poate că de vină era căldura din sală, sau doar gândul la ceea ce urma să se întâmple? Era normal? Făcuse o reacţie la anestezicul pe care-l folosiseră ca să-i amorţească sensibilitatea în testicule?

— Nu-mi simt..., încercă să-i spună infirmierei care stătea lângă el, ţinându-l de braţ.

Aceasta se uită la el şi, văzându-l că se agită, îi puse o mască de oxigen pe faţă.

— Totul o să fie bine, îl linişti. Trage puţin aer în piept şi încearcă să te gândeşti la altceva.

Pearson încercă să răspundă, dar cuvintele i se înăbuşeau sub mască. Cum să mă gândesc la altceva când ştiu că mi se face o operaţie la testicule?

— Te uiţi la cricket? întrebă un infirmier mai în vârstă de pe partea cealaltă.

Pearson încuviinţă.

— Ai văzut azi rezumatul turului? Nu stăm prea rău. Din toate punctele de vedere.

Oxigenul începea să-i mai potolească greaţa. Ce uşurare! Acum se simţea mai relaxat...

— În regulă, domnule Pearson, rosti doctorul Panesar cu vioiciune, ridicând ochii de pe zona în care urma să opereze. Suntem gata să începem. Ţi-am explicat la clinică ce urmează, nu? E o procedură foarte simplă. O să fac doar două incizii, câte una de fiecare parte a scrotului, bine?

Pearson dădu din cap. Nu vreau să ştiu ce faci, gândi el, dă-i bătaie şi-atât!

— Ţi-e un pic mai bine? întrebă infirmiera, mângâindu-i cu blândeţe dosul mâinii.

El încuviinţă din nou, iar ea îi scoase masca de oxigen. Îl simţea acum pe chirurg lucrând. Deşi organele genitale îi erau anesteziate, simţea încă mişcare în jurul picioarelor şi, din când în când, cum câte cineva îi atingea vârfurile degetelor, care depăşeau marginea mesei de operaţii. Apoi greaţa reapăru. Începea să-i fie din nou rău. Doamne, gândeşte-te la ceva care să-ţi distragă atenţia, îşi strigă în sinea lui. Încercă să-şi umple mintea cu imagini şi gânduri — copiii, soţia lui, Emily, vacanţa pentru care-şi rezervaseră bilete încă de-acum câteva săptămâni, maşina cea nouă pe care-o cumpărase săptămâna trecută... orice. Dar oricât se străduia, tot nu reuşea să uite că cineva făcea tăieturi cu scalpelul în scrotul lui.

O fi normal să mă simt aşa? se întrebă Pearson. Mi-e frig. Ceva nu e-n ordine. O fi normal, sau se-ntâmplă ceva?

— Nu mă simt bine... murmură el.

Infirmiera se uită în jos şi-i acoperi din nou faţa cu masca de oxigen. Mişcarea bruscă îl făcu pe doctorul Panesar să ridice ochii.

— E totul în regulă acolo? întrebă el, cu o veselie jucată în glas. Te simţi bine, domnule Pearson?

— Da, răspunse infirmiera, cu un calm la fel de artificial. Puţin ameţit, atât.

— N-avem de ce să ne îngrijorăm, conchise chirurgul, deplasându-se câţiva paşi pe lângă marginea mesei pentru a-şi privi pacientul.

Ochii mari, înfricoşaţi ai lui Pearson scrutau încăperea, mijiţi în luminile strălucitoare care se revărsau peste corpul lui întins. Doctorul Panesar se opri şi se uită fix la el.

— Doctore Panesar? întrebă infirmiera.

Nimic.

— S-a întâmplat ceva, doctore Panesar?

Panesar se întoarse poticnindu-se la celălalt capăt al mesei, cu ochii încă aţintiţi asupra chipului lui Pearson.

— Te simţi bine, doctore Panesar? întrebă asistentul.

Panesar se întoarse spre colegul lui, apoi strânse mai puternic scalpelul în mână. Aplecându-se din nou, reteză de-a curmezişul organele genitale expuse ale lui Pearson şi-i ciopârţi testiculele şi sacul scrotal. Din venele şi arterele tăiate, sângele începu să curgă şi să ţâşnească peste masa de operaţie.

— Ce naiba faci? întrebă asistentul.

Îl împinse la o parte pe Panesar şi încercă să-l apuce de braţ, ca să-i ia cu forţa scalpelul din mână. Înnebunit de spaimă, Panesar se întoarse şi-l atacă pe bărbat cu lama, tăindu-i pieptul în diagonală, de la umărul drept.

În sala de operaţii izbucni panica. Când chirurgul se repezi la membrii echipei, fiecare fugi în altă direcţie. Pearson zăcea neajutorat pe masa de operaţii şi întorcea disperat capul dintr-o parte în alta, încercând să vadă ce se întâmplă în jurul lui. Plin de sânge şi încă învârtind scalpelul deasupra capului, Panesar fugi din încăpere. Pearson îl urmări cu privirea. Ce naiba se-ntâmpla? Dumnezeule, dintr-odată simţi ceva ciudat. Îi era frig şi tremura, dar picioarele-i erau calde. Şi de ce se panicase toată lumea? Ce era cu toată agitaţia asta bruscă? De ce se duseseră infirmierii la celălalt capăt al mesei şi de unde venea tot sângele ăsta?

Încă sub efectul anesteziei, buimac şi incapabil să realizeze că spitalul privat era cuprins fulgerător de un adevărat iad şi că el sângera mortal de puternic, Pearson ridică ochii spre lumină şi încercă să se gândească la orice altceva în afară de faptul că medicul chirurg tocmai dispăruse, în mijlocul vasectomiei.

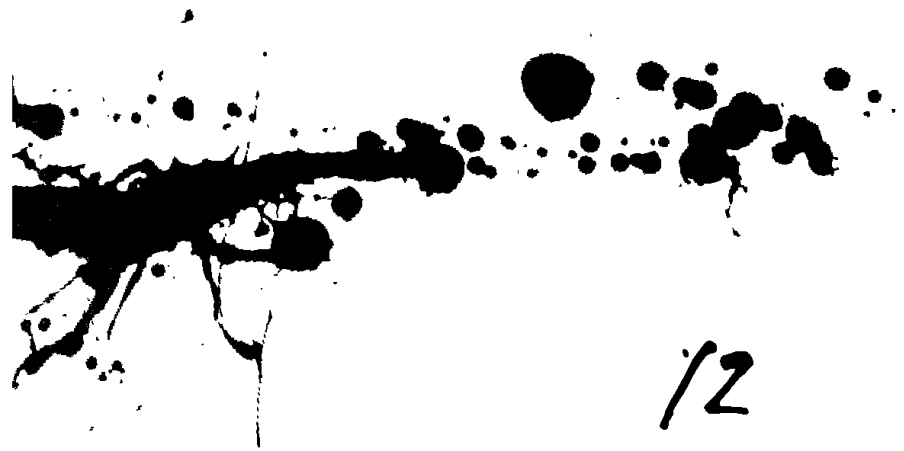

ASTĂZI E O ATMOSFERĂ CIUDATĂ peste tot. Toată lumea e nervoasă. Nimeni nu mai e sigur de nimic. Fiecare pare să se gândească de două ori înainte să facă ceva şi se preocupă mai mult decât e normal de ceea ce fac alţii. Viaţa noastră obişnuită şi rutina de zi cu zi se dovedesc brusc mai complicate decât înainte, deşi încă nu sunt convins că s-a produs într-adevăr o schimbare.

Imediat după ce-am ieşit în pauza de prânz, am primit un telefon de la Lizzie. În după-amiaza asta aveam o programare la un control la spital, pentru Josh, dar, cu tot ce s-a-ntâmplat ieri la şcoală, am uitat amândoi. A căzut de pe un scaun acum trei săptămâni, la grupul de joacă, şi s-a tăiat la cap. Voiam să ne asigurăm că rana s-a vindecat şi că el este sănătos şi în formă. Lizzie uitase şi să-i spună lui Harry că şcoala e închisă.

Acesta apăruse în pragul uşii la opt dimineaţa, aşteptându-se să aibă grijă de Josh, ca de obicei. Liz aranjase ca el să-i ducă în oraş cu maşina pe ea şi pe Josh, apoi să-i aducă acasă pe Ellis şi pe Ed. Iar noi rămăsese să ne întâlnim la spital şi să plecăm împreună acasă, după ce vorbeam cu doctorul. Am reuşit s-o conving pe Tina Murray că trebuia să fiu şi eu acolo. Măcar de data asta, mi-a înghiţit povestea fără prea multe comentarii.

Deşi plănuisem o evadare rapidă, am scăpat de la birou mai târziu decât ar fi trebuit (m-am oprit să stau de vorbă cu cineva) şi după aceea mi-a luat o veşnicie să traversez oraşul. Programarea lui Josh era la trei — deci acum trei sferturi de oră. Totuşi, spitalele sunt mereu în urmă şi, cu tot ceea ce se petrece, astăzi or să fie cu siguranţă mai multe întârzieri decât de obicei. Pariez că nici măcar n-a intrat încă la doctor. Parcurg în viteză poteca înclinată care traversează parcarea. Spitalul pare foarte aglomerat. E o după-amiază mohorâtă şi întunecoasă, iar la sutele de ferestre ale clădirii strălucesc lumini puternice, galbene. Un loc al naibii de sinistru. N-aş vrea să stau aici nici pentru...

— Danny!

Cine naiba o fi? Mă întorc şi-o văd pe Lizzie venind spre mine, cu Josh în cărucior.

— Totul e bine? întreb nedumerit.

— Unde-ai fost?

— N-am reuşit să ajung mai devreme, răspund, minţind fără să clipesc. Abia aţi ajuns?

Ea clatină din cap.

— Glumeşti, nu? Am fost deja înăuntru.

— Ce, a şi făcut controlul?

— Era programat pentru ora trei. Frumos din partea ta.

— Ştiu, dar...

— Te aşteptăm de douăzeci de minute. Înăuntru am stat foarte puţin. Ne-au cerut să ne grăbim.

— Îmi pare rău, eu...

Clatină din nou din cap şi începe să-l împingă pe Josh la deal, înapoi către strada principală.

— Nu contează, mormăie ea.

Doamne, e în toane rele.

— Şi e totul în ordine? o-ntreb, nevoit să strig după ea, pentru că se îndepărtează ca o furtună. Josh e sănătos?

— N-are nimic, îmi aruncă peste umăr.

După-amiaza merge din rău în mai rău. Lizzie vorbeşte din nou cu mine, dar tot nu e mulţumită. Nici eu nu sunt. Am traversat centrul pe jos până la gară, dar a fost o problemă cu liniile şi au anulat trenul nostru. Nu-l putem ruga pe Harry să ne ia (nu e destul loc în maşină), aşa că nu ne rămâne decât un lung drum spre casă, cu trei autobuze. Liz tocmai l-a sunat şi i-a zis că ne întoarcem târziu. Nu-i câtuşi de puţin impresionat.

Ziua de lucru se apropie de sfârşit. Lumina scade, iar funcţionarii care termină la ora patru încep deja să se îngrămădească pe străzi. Trebuie să ieşim repede din oraş, altfel o să fim prinşi în aglomeraţia de la ora de vârf.

— Care autobuz? întreabă Lizzie, nevoită să strige ca să se facă auzită peste zgomotul traficului.

— 220, răspund chiar din spatele ei.

Acum împing eu căruciorul lui Josh, şi se pare că ne deplasăm în direcţia opusă majorităţii pietonilor. Înaintăm cu greu.

— Staţia e chiar aici.

Staţia noastră e la jumătatea unei străzi cu sens unic. Lizzie intră în adăpost, iar eu o urmez. Josh scânceşte. Îi e frig şi foame.

— Uite, îmi pare rău că n-am ajuns la timp la spital, spun. E o situaţie dificilă zilele astea. Ştii cum e când...

— Nu contează, mă întrerupe ea, evident neinteresată de explicaţiile mele.

În timp ce mă holbez spre capătul străzii, apare un autobuz. Mijesc ochii plin de speranţă ca să disting, în depărtare, numărul, dar nu este al nostru. Mă prăbuşesc din nou pe banca din adăpost.

— Şi ce-a zis doctorul?

— Nu prea multe. Consultaţia a durat cinci minute. Rana i s-a vindecat de tot şi nu există traume de durată. I-a rămas o mică cicatrice, dar o să fie ascunsă de păr.

— Asta-i bine, răspund, uitându-mă în jos la Josh, care acum aproape că a adormit. Sunt uşurat. Nu se ştie niciodată, când se lovesc aşa...

Mă opresc, pentru că pe lângă staţia de autobuz trece un ropot brusc de paşi. Un grup de şase bărbaţi urmăresc o singură siluetă rasă în cap, care încearcă disperat să scape. Poartă blugi şi un tricou alb, plin de sânge. Doi dintre bărbaţi se ciocnesc de noi şi aproape că o dărâmă pe Lizzie.

— Uitaţi-vă pe unde mergeţi, idioţi nenorociţi! strig după ei.

Regret imediat că am deschis gura. Lizzie se uită furioasă la mine. Din fericire, amândoi aleargă mai departe, fără să reacţioneze.

Bărbatul pe care-l urmăresc fuge în stradă şi nimereşte imediat în calea unui taxi care claxonează şi-i face semn cu farurile. Şoferul smuceşte de câteva ori de volan şi derapează până se opreşte, reuşind cumva să evite o ciocnire. Bărbatul se sprijină de capotă, se întoarce şi o ia la fugă pe mijlocul străzii. Dar scurta întârziere îi e fatală, iar grupul de urmăritori tăbără în urma lui ca nişte animale sălbatice care-şi vânează prada. Îmi simt inima în gât. Restul lumii pare să se fi oprit în loc.

Cel mai apropiat din haita de urmăritori întinde mâna şi reuşeşte să-l apuce pe bărbat de mânecă. Cu o singură

smucitură puternică, trage înapoi silueta disperată. Urmăritul se împiedică şi cade grămadă pe linia albă punctată de pe mijlocul străzii.

— Lepădătură nenorocită, îl aud strigând pe unul dintre ceilalţi bărbaţi. Furios împuţit!

Îl înconjoară pe fugar şi-l iau la bătaie. Îi dau şuturi şi pumni fără cruţare. Mă uit la Lizzie, iar ea îmi întoarce stăruitor privirea, cu ochii mari de şoc şi de spaimă. Se aşteaptă să fac eu ceva? Nici vorbă să mă amestec. Mă uit în jur şi văd că nimeni nu face nimic. Traficul s-a oprit cu un scrâşnet şi mulţi dintre pietonii de pe ambele trotuare stau pe loc.

Bătaia a durat mai puţin de un minut. L-au înconjurat şi l-au izbit din toate părţile şi din toate unghiurile, lovindu-l cu picioarele în faţă, în rinichi, în piept şi în testicule şi călcându-l pe cap, peste rotule şi peste mâinile întinse. Odată ce şi-au încheiat asaltul sălbatic, atacatorii se dau înapoi, lăsând corpul cuprins de spasme pe asfalt, sub privirile tuturor. Vaietul sirenelor care se apropie sparge tăcerea grea şi ameninţătoare. Mă uit în josul străzii şi văd o motocicletă a poliţiei şerpuind prin traficul încremenit. Până ca poliţistul să ajungă la victimă, toţi atacatorii, în afară de unul, au dispărut în mulţime. Cel care a rămas se ţine tare, ţipă şi urlă la poliţist şi arată acuzator cu degetul către omul neajutorat, zdrobit pe asfalt. Apoi se întoarce şi fuge în urma celorlalţi. Cu o lipsă bizară de zel, de interes şi de grijă, poliţistul trage cadavrul din mijlocul străzii şi-l lasă în rigolă, făcând apoi semn maşinilor să pornească din nou.

Lumea se urneşte iar, încet, încet.

Lizzie se agaţă de braţul meu, strângându-mă atât de tare, încât mă doare. Nu-mi pot lua ochii de la movila întunecată de pe marginea drumului. Cine era? Ce făcuse? Dacă era cu adevărat un Furios, şi-a meritat soarta.

Se pare că ori de câte ori ieşim din casă trebuie să se întâmple câte ceva.

Îmi aduc aminte de emisiunea de noaptea trecută şi-apoi mă gândesc la celelalte atacuri pe care le-am văzut şi la cele despre care am auzit. După câte văd, azi-noapte am debitat numai prostii. Chiar *se întâmplă* ceva. Nu-i vorba doar de paranoia sau de oameni care profită de situaţie.

Din cauza surescitării şi a fricii, mi se face greaţă.

Cine e următorul pe listă? Eu? Lizzie? Harry sau unul dintre copii? Cineva de la serviciu? Ar putea fi oricine.

13

AJUNGEM ÎN SFÂRŞIT ACASĂ. E foarte târziu. Ne aşteptaserăm să ne întoarcem până la cinci. Dar până la ieşirea din oraş au fost mai multe blocaje în trafic. Acum e aproape opt.

— Cineva se grăbeşte, spune unul dintre cei din apartamentul de la etaj, când trecem pe lângă el, în timp ce iese din bloc.

Cred că e Gary. Mai este un bărbat cu el, pe care nu l-am mai văzut niciodată până acum.

— Scuzaţi, murmur încercând să intru pe uşă cu căruciorul lui Josh.

— Vă simţiţi bine? întreabă el, părând sincer îngrijorat.

— Foarte bine, mulţumim, răspund repede, neinteresat să stau de vorbă.

O împing uşurel pe Lizzie spre apartament. Cei doi bărbaţi pleacă.

— Ce faceţi? întreabă Harry când deschid uşa.

Imediat ce aude cheia în broască, e deja la jumătatea holului.

— M-aţi speriat de moarte. Aţi fi putut să-mi mai daţi un telefon.

— Îmi pare rău, tată, spune Lizzie.

— Au fost nişte probleme, explic eu.

— Ce fel de probleme?

Liz îşi dă jos haina şi clatină din cap. Se şterge la ochi.

— Nu ştiu care-i treaba acolo, afară, oftează ea, cu vocea slabă şi plină de emoţie. Parcă a-nnebunit toată lumea.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă el, uitându-se când la Lizzie, când la mine, în aşteptarea unui răspuns. Sunteţi teferi amândoi? Aţi...?

— Suntem teferi, răspunde ea obosită, împingându-l uşor pe hol înapoi spre sufragerie. Josh doarme încă. Îi desfac încetişor curelele, îi dau jos haina şi-l scot din cărucior.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă din nou Harry, în timp ce eu îl urmez spre sufragerie.

Mă opresc şi mă uit repede în camerele copiilor. Ed e întins pe pat, citind. Camera lui Ellis e goală.

— Am luat-o pe jos până la Pedmore Row ca să prindem autobuzul, îi povestesc. Au apărut de nicăieri câţiva indivizi, care au început să-l bată măr pe unul. Era un Furios. Unde-i Ellis?

Harry face semn din cap spre sufragerie. Arunc o privire peste spătarul canapelei şi, uşurat, o văd dormind covrig, învelită cu puloverul bunicului ei. Pare liniştită şi fericită. Camera e cufundată în tăcere şi întunecoasă, iar singura sursă de lumină e ecranul televizorului, licărind într-un colţ.

— N-a vrut să se ducă la culcare, explică el, stând în picioare şi privind-o, ca şi mine. Tot întreba unde sunteţi voi doi. Am lăsat-o să stea cu mine o vreme. Ştiam că până la urmă o să adoarmă.

Liz se ghemuieşte în faţa lui Ellis şi-i dă la o parte de pe faţă o şuviţă de păr.

— O duc înapoi în pat, şopteşte strecurându-şi cu grijă mâinile sub ea şi ridicând-o. Ellis murmură şi se foieşte, dar nu se trezeşte. Harry şi cu mine o urmărim cu privirea. Apoi el ocoleşte canapeaua şi se aşază pe locul din mijloc, unde stătuse probabil toată seara. Eu îl iau pe Josh în braţe.

— Aşa, mai spune-mi, întreabă Harry în şoaptă, ce s-a-ntâmplat exact?

Mă aşez lângă el şi-mi arunc pantofii din picioare.

— Nu ştiu nimic mai mult decât ţi-am zis deja. Un grup de indivizi au linşat un Furios, asta-i tot. Afurisitul de ticălos probabil că şi-a meritat soarta. Apoi autobuzul a întârziat şi o stradă era închisă şi...

Harry dă din cap, oftează şi se freacă la ochi. Pare obosit.

— Nu ştiu ce naiba se petrece acolo, şopteşte el. Oricum, mă bucur că te-ai întors.

Mă pregătesc să-l întreb ce vrea să spună, când ia telecomanda şi dă mai tare televizorul.

— De când s-au terminat emisiunile copiilor, m-am tot uitat la ştiri, explică el. Lucrurile scapă de sub control.

Acum ascult atent la televizor. Nivelul violenţelor din ţară n-a scăzut deloc. La ştiri, vorbesc despre o „creştere exponenţială a incidentelor". Matematica n-a fost niciodată materia mea preferată la şcoală, dar înţeleg ce vor să spună. Un incident se transformă în două, două devin patru, patru devin opt şi aşa mai departe, până când... Doamne, unde-o s-ajungem?

Se simte o schimbare clară în felul cum vorbesc reporterii despre incidentele din seara asta. Se concentrează asupra oamenilor — aşa-numiţii Furioşi — care par să creeze toate necazurile. Insistă că numai o foarte mică minoritate a fost afectată, dar avertizează publicul să stea departe de oricine pare să se comporte neobişnuit. La naiba, într-o zi liniştită, asta-nseamnă jumătate din populaţia oraşului nostru.

— E ca o boală, comentează Harry. O nebunie, nu crezi? Se răspândeşte exact ca o boală.

— Atunci mai bine s-ar grăbi cineva să găsească un leac, murmur eu, cu ochii încă aţintiţi la ecran.

— Tot spun că de vină sunt numai câţiva oameni, ştii? continuă el, repetând ceea ce am auzit deja. Când îi apucă, orice-ar fi, îi face s-o ia razna. Au adus un doctor să vorbească despre asta mai devreme. Trebuie să fii atent la primele câteva minute.

— Ce? mormăi eu, ascultând doar pe jumătate.

— Când îi apucă, îşi pierd controlul, ca tipul pe care l-ai văzut astă-seară, bănuiesc. Atacă pe oricine sau orice găsesc în jurul lor. Apoi, spun ei, încep să se calmeze. Pot să mai facă nebuniile alea, dar nu mai sunt atât de instabili.

Ce tot zice?

— Cum adică, nu atât de instabili? îl întreb. Vrei să spui c-o să se mulţumească să te bage în spital, fără neapărat să te omoare?

— Îţi spun doar ce-am auzit, oftează el. Dacă te comporţi aşa, nu mă mai obosesc.

Clatin din cap şi mă uit din nou la televizor. Ecranul e plin de imagini cu şiruri de soldaţi intrând cu maşinile în centrul unui oraş. Nu sunt sigur unde e, dar nu cunosc locul. Reporterii vorbesc despre poliţie şi despre forţele armate mobilizate la capacitate maximă, şi-mi vine în minte dezbaterea la care ne-am uitat noaptea trecută. Am atins deja punctul de saturaţie despre care vorbeau? Vocile de la televizor se străduiesc să sublinieze că, deşi sub presiune, autorităţile fac faţă deocamdată. Cu greu. Dumnezeule, oare ce-o să se-ntâmple dacă situaţia ia şi mai mare amploare şi n-o să mai facă faţă? La naiba, nici nu vreau să mă gândesc.

Pe ecran apare un şuvoi de statistici guvernamentale, care nu mă mai interesează. Nu cred în statistici. Toate sunt aranjate. Le pot face să arate ce vor ei.

— Problema este, zice Harry, că au lăsat asta să le scape de sub control. E prea puţin, prea târziu.

— „Asta"? întreb. Ce-nseamnă „asta"?

Arată spre ecran.

— Tulburările, răspunde, violenţa..., oamenii.

Statisticile au dispărut, iar acum ni se arată un material cu nişte case în flăcări. Oameni disperaţi, ţipând, sunt ţinuţi la distanţă de o blocadă a poliţiei. Nu pot decât să se uite cum vieţile lor dispar în foc.

— De fapt, şopteşte el conspirativ, oamenii intră în panică şi reacţionează exagerat din orice, din cauza a ceea ce văd şi a ceea ce li se spune. Situaţia a fost lăsată să capete proporţii exagerate. Oamenii văd la televizor moarte şi distrugere, şi asta-i face să se implice şi ei. E ca-n filmele alea de groază oribile la care vă uitaţi tu şi cu Lizzie. Parc-ai vrea şi tu să iei parte la acţiune. Îţi bagă tot felul de idei în cap şi te conving că ceea ce se întâmplă acolo e bine. Acum le-au dat oamenilor ălora chiar şi-o denumire. Le spun Furioşi, pentru numele lui Dumnezeu! Fac totul să pară fascinant. Aproape că sună ca un club în care-ai vrea să intri, nu?

Spune cam aceleaşi lucruri pe care le spuneam eu chiar ieri. Dar eu am început deja să accept că m-am înşelat şi, uitându-mă la televizor în seara asta, sunt încă şi mai sigur că am judecat greşit situaţia şi că am bătut câmpii noaptea trecută. Amploarea pe care au luat-o evenimentele începe deja să mă sperie. Se tot vorbeşte despre mici minorităţi, dar în aceste acte de violenţă sunt implicaţi mii, poate zeci de mii de oameni. Sute de vieţi sunt afectate de fiecare incident, într-un fel sau altul. Tineri, bătrâni, bărbaţi, femei..., oameni din toate categoriile sociale. Nu e în nici un caz simplă paranoia. Şi nici o invenţie a presei.

— Nu mi-aş dori să intru în nici un club, îi spun, şi nimeni nu mi-a băgat nimic în cap. N-am pornit nici o bătaie. Şi nici n-am de gând, cum n-aveţi nici tu sau Lizzie, să ies şi să atac pe cineva.

— Ştiu. Totuşi, suntem oameni maturi şi cu bun-simţ, nu? Putem să deosebim binele de rău. Ne dăm seama ce e acceptabil şi ce nu.

— Încerci să spui că toţi cei afectaţi sunt doar imaturi? Hai, Harry, chiar crezi...

— În lumea asta există destui oameni care nu dau nici o ceapă degerată pe bine şi rău, continuă el, fără să ia-n seamă ce i-am zis. Unora le place la nebunie să provoace necazuri, iar faptul că s-a insistat atât de mult la televizor cu toate astea n-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Arătându-le, ei dau de-nţeles că e în regulă, că e acceptabil.

— Rahat! Nu-i deloc aşa...

— Sugerează că, pentru că acum sunt implicaţi atât de mulţi oameni, oricare dintre noi am putea la fel de bine să ne alăturăm.

— Rahat! repet eu.

— Nu-i nevoie să-njuri, se răsteşte el.

— Te-nşeli profund, încerc să-i explic. N-are nimic de-a face cu...

— Şi tocmai despre aşa ceva vorbesc, continuă el, ridicând tonul, ignorând în continuare ce-i spun. Cu treizeci de ani în urmă, n-ai fi folosit un limbaj ca ăsta în discuţiile de zi cu zi. Acum, un cuvânt din două este înjurătură. Standardele au scăzut şi totul se reflectă acolo, pe stradă.

Pentru o clipă, nu reuşesc să răspund. Bătrânul e brusc foarte agitat. Faţa i s-a înroşit de mânie, şi un gând terifiant îmi fulgeră prin minte. E un Furios? E pe cale să se schimbe? O să devină ca oamenii aceia pe care i-am văzut la televizor? Se pregăteşte să mă atace? Ar trebui să-l atac eu primul, înainte să aibă timp să mă-nşface? Aşa începe...?

— Nimeni nu mai are pic de respect pentru nimeni şi nimic, continuă el. E o ruşine. Şi a-nceput de ani buni. Cât de curând, o s-ajungem la anarhie totală, şi-o să vezi...

— Ştiu ce încerci să zici, tată, îl întrerupe Lizzie, întorcându-se în cameră, dar nu sunt de acord. Danny şi cu mine am avut discuţia asta noaptea trecută, nu-i aşa? N-am mai văzut niciodată ceva asemănător cu evenimentele din ultimele câteva zile. Am văzut destule nenorociri până acum, dar nici chiar aşa.

Mă relaxez. Sosirea bruscă a lui Liz pare să fi calmat spiritele. Mânia de pe chipul lui Harry a dispărut.

— Ce vrei să spui? Ce e diferit? întreabă el.

Liz stă în uşă şi se gândeşte câteva clipe.

— Aseară, acolo, afară, după ce l-au bătut pe tipul ăla, aproape că se simţea în aer.

— Ce să se simtă? mă mir eu.

— Frica, îmi răspunde. Oamenilor le e frică. Încep deja să se aştepte la probleme şi stau la pândă, gata să le înfrunte. Iar când se întâmplă ceva, reacţionează, de obicei complet deplasat, după cum am văzut. Nu ştiu de ce se întâmplă toate astea, tată, dar ştiu că trebuie să existe un motiv clar, palpabil. Oamenii sunt înspăimântaţi de moarte, iar situaţia se înrăutăţeşte cu fiecare zi.

— Lucrurile or să se liniştească încet, încet..., răspunde Harry, automat.

Lizzie clatină din cap.

— Nu, n-or să se liniştească, spune ea, cu vocea tremurată şi nesigură. În seara asta am văzut un grup de oameni linşând un Furios. Nu ştiu ce făcuse, dar nu cred că ceva mai rău decât felul în care s-au răzbunat ei. Şi probabil că toţi am simţi la fel de multă ură şi furie ca şi ei.

MIERCURI

VII

DARYL EVANS STĂTEA ÎN SPATE, *la etajul de sus al autobuzului care şerpuia pe străzi spre centrul oraşului. Se uita în jos, rezemat de fereastră, în timp ce se apropia din ce în ce mai mult de birourile consiliului, unde lucra, şi de o nouă zi de corvoadă şi necazuri. Azi n-avea chef de lucru. Să încerce poate să plece după câteva ore, se gândi el. Să-i spună Tinei, supraveghetoarea lui, că nu se simte bine şi că trebuie să se ducă acasă. Ţinând cont de ultimele întâmplări, nu credea că ar încerca să-l oprească.*

Pe Evans nu-l interesa în mod deosebit restul lumii. Nu era prea atent la nimic din ce se-ntâmpla în afara cercului său apropiat, format din familie şi prieteni. Avusese o seară plăcută în ajun, aşa că în dimineaţa asta îi era şi mai greu să se îndemne la treabă. Ieşise cu un prieten pe care nu-l mai văzuse de multă vreme. Toată seara băuseră bere şi mâncaseră

porcării. Încă se simţea balonat şi puţin mahmur. Nu auzise ceasul deşteptător şi apoi răscolise prin toată casa după ceasul de mână. Până la urmă îl găsise sub pat, dar tot plecase târziu de-acasă. Ştia că o să fie una dintre acele zile când totul cere mai mult efort decât de obicei şi când nimic nu merge bine.

Evans nu avea timp pentru ştiri şi probleme curente. Nu ştia de ce în dimineaţa asta toate străzile erau tăcute şi de ce trebuise să aştepte de două ori mai mult pentru un autobuz numai pe jumătate plin. Observă că totul era diferit, dar chiar nu-şi bătu capul să încerce să descopere de ce.

La etajul de sus al autobuzului mai erau încă şapte oameni. Cinci dintre ei stăteau singuri, tăcuţi şi gânditori, privind dimineaţa cenuşie şi umedă de afară. Iar un cuplu, mai în faţă, râdea şi glumea, mai zgomotos decât toţi ceilalţi pasageri la un loc. Evans stătea chiar în spate şi-i privea pe toţi. Interiorul autobuzului era aburit de la condens. Şterse fereastra, ca să poată vedea cât mai avea de mers. Mişcarea lui bruscă atrase atenţia unui bărbat slab ca o scândură, cu părul sârmos, aşezat cu două rânduri mai în faţă, care se întoarse nervos să vadă ce se întâmpla în spatele lui.

Evans întâlni privirea celuilalt pasager şi îngheţă.

Bărbatul — liniştit, la locul lui şi deloc dornic de necazuri — se întoarse repede cu faţa spre cabina autobuzului, rugându-se să nu se întâmple nimic. Era prea târziu. Evans, inundat brusc de teamă şi de un impuls incontrolabil, sări în picioare şi-l trase de pe scaun. Îl împinse jos pe culoarul dintre cele două rânduri de scaune, făcându-l să cadă cu o bufnitură greoaie, suficient de puternică încât s-o audă toată lumea de la etajul de jos. Se uita în jos la bărbatul care-l privea împietrit, cu umerii înţepeniţi între scaune. Evans ridică piciorul şi-l călcă pe faţă, strivindu-i nasul şi despicându-i pielea sub ochiul drept. Apoi călcă din nou, apoi încă o dată şi încă o dată, nemaisimţind nici un pic de rezistenţă şi apoi auzind oasele bărbatului începând să crape sub forţa atacului necruţător.

Şoferiţa se uită în sus pe monitor, dar năvala pasagerilor de la etaj care se ridicau de pe scaune şi coborau în fugă scara abruptă îi bloca vederea. Opri brusc autobuzul în mijlocul străzii cu două benzi, de obicei aglomerată. Cu o săptămână în urmă, mulţi ar fi încercat să facă ceva ca să dea o mână de ajutor, dar nu şi astăzi. Îngroziţi şi temându-se pentru propria lor siguranţă, fugiră de-a valma, revărsându-se pe stradă şi aruncând câte o privire la flash-urile de mişcare din atacul sângeros şi violent care continua la etajul maşinii.

Înainte ca ultimii pasageri să apuce să se îmbulzească afară din autobuz, apărură şi doi poliţişti, care patrulaseră prin apropiere. Urcară treptele în viteză, cu bastoanele ridicate. Daryl Evans se aruncă asupra lor. O singură izbitură bine ţintită cu bastonul peste cap, dintr-o parte, îl năuci. Se prăbuşi pe podea, căzând la numai câţiva centimetri de picioarele inerte ale bărbatului pe care tocmai îl omorâse în bătaie.

14

LIZZIE M-A FĂCUT IDIOT NENOROCIT pentru că am venit astăzi aici. A zis că numai un nebun ar ieşi în oraş, şi acum trebuie să-i dau dreptate. Am vrut să stau acasă, dar n-am avut de-ales. Mi-am luat prea multe zile libere în ultima vreme. Cu vreo două luni în urmă, am fost sancţionat din cauza dosarului meu de absenţe, iar acum, dacă mai lipsesc, nu-mi iau leafa. M-au ameninţat că mă dau afară dacă nu vin la lucru, şi oricât de mult aş detesta slujba asta, nu-mi pot permite s-o pierd. Poate c-o să fiu singurul care apare astăzi. Poate c-ar trebui oricum să-mi asum pur şi simplu riscul şi să mă întorc acasă. Nu ştiu ce e mai rău — gândul de a trece printr-o nouă şedinţă de sancţiuni cu Barry Penny şi cu Tina sau riscul de-a fi prins într-un incident ca cel pe care l-am văzut aici aseară.

Străzile sunt mai liniştite astăzi. Sunt încă foarte mulţi oameni în jur, dar pare mai mult o dimineaţă de duminică decât de

miercuri. Toată lumea e tăcută şi preocupată, abia dacă-şi mai vorbesc unii altora. Îi înţeleg. Nici eu nu vreau să vorbesc cu nimeni. Nu vreau să risc să intru în contact cu nimeni — nici măcar o privire — dacă există cea mai mică şansă să dau de belele. Ţin capul în jos şi gura-nchisă, şi bănuiesc că aşa procedează cu toţii.

E o atmosferă ciudată. Aseară, pe drumul înapoi de la spital şi mai târziu, când vorbeam cu Harry, am început să simt că lumea se prăbuşeşte şi se apropie de sfârşit. În dimineaţa asta, realitatea pare diferită. În ciuda liniştii şi a faptului că nimeni nu spune nimic, în aparenţă totul e normal. Scenele pe care le-am văzut sau despre care am auzit par de necrezut.

Traversez piaţa Millennium spre birou. E o întindere uriaşă de pavaj cu lespezi, cu o fântână modernă, oribilă, exact în mijlocul ei. Se află chiar în centrul oraşului, şi oamenii o traversează din toate direcţiile ca să ajungă unde au nevoie. În plus, e întotdeauna aglomerată. Între opt şi nouă dimineaţa, între amiază şi ora două sau aproape oricând după patru, până la ore matinale, piaţa e înţesată de oameni. Dacă există un loc unde te aştepţi să se întâmple ceva, acesta este. Poate c-ar fi trebuit să-l evit astăzi, dar mi-ar fi luat cel puţin zece minute în plus să ajung la slujbă, şi deja am întârziat. Se pare că autorităţile sunt pregătite pentru tulburări. Întâlnesc mai mulţi poliţişti ca niciodată patrulând pe-aici, şi cei mai mulţi, dacă nu toţi, sunt înarmaţi. Asta ar putea fi normal oriunde altundeva în lume, dar nu aici. Dumnezeule, când îi văd pe poliţişti mergând prin mulţime cu armele semiautomate încărcate şi gata de tragere, îmi dau seama cât de periculoasă şi de imprevizibilă este situaţia. Dar, categoric, prezenţa lor va complica lucrurile, nu le va rezolva.

Ultimele câteva minute de libertate, înainte să ajung la birou...

De ce se întâmplă toate astea? În timp ce merg prin mulţimea tăcută, cu chipuri împietrite, nu pot să nu mă-ntreb din nou ce sau cine anume este responsabil pentru toată nebunia şi isteria asta. Ce anume răstoarnă lumea cu susul în jos? A fost întreaga

situaţie fabricată de media, aşa cum crede tatăl lui Lizzie, sau mai e şi altceva la mijloc? S-a-ntâmplat cu adevărat ceva? Fug oamenii speriaţi de ceva care nici măcar nu există? Sau e ceva în apă? Or fi-mprăştiat teroriştii ceva în aer? Trecem printr-un scenariu bizar de genul *Invasion of the Body Snatchers*?

Sau mai rău de-atât?

Amiază.

Mai puţin de jumătate din personal a venit astăzi la lucru. Am încercat să-mi ţin privirea-n jos cât mai mult posibil. Lucrând încontinuu, timpul trece mai repede, iar eu vreau ca ziua de azi să se termine odată. Am vorbit puţin cu Lizzie, acum aproximativ o oră. Şcoala e din nou închisă. Au încercat s-o deschidă azi-dimineaţă, dar au venit numai jumătate din copii şi încă şi mai puţini angajaţi, aşa că Lizzie îşi petrece încă o zi închisă în casă, alături de copii. O înnebunesc, dar ştiu că e mai fericită acolo. Aş vrea să fiu şi eu cu ei.

Din cauză că lipsesc atât de mulţi oameni azi, suntem toţi suprasolicitaţi. Jennifer Reynolds e printre cei care n-au apărut, aşa că trebuie să facem fiecare cu rândul câte o oră la recepţie. Chiar şi Tina trebuie să stea o tură. Tocmai mi-am terminat schimbul, şi Hilary Turner a venit să-mi ia locul. Îmi place Hilary. E o fată bătrână glacială, cu chipul acru, mult prea grasă, dar care ştie cine ce face pe-aici şi nu înghite nici o prostie. Spre deosebire de cei mai mulţi dintre inşii cu care lucrez, ea e directă şi sinceră. Dacă are vreo problemă cu ceva ce-ai făcut, ţi-o spune în faţă — nu te înjunghie mizerabil pe la spate, ca toţi ceilalţi. E dură ca o stâncă, şi-mi place şi mai mult pentru asta.

— A fost linişte, îi spun în timp ce se apropie de mine legănându-se. N-a intrat nimeni.

— Ăsta-i sărutul morţii, mormăie ea prăbuşindu-se greoi pe scaunul de tortură din spatele biroului; acum, c-am venit eu, or să-nceapă cu toţii să năvălească aici...

Mă pregătesc să-i spun să tacă din gură şi să nu mai vorbească prostii, când uşa din faţă se deschide. Poate că are dreptate. Urmează un vârtej brusc de mişcare, când un bărbat se năpusteşte în clădire. Duce un teanc de hârtii pe care le trânteşte pe birou în faţa lui Hilary. Ea tresare şi se dă înapoi. Tipul e foarte supărat. Fierbe de mânie, şi dintr-odată sunt prea speriat ca să mă mişc. E unul din ăla? E un Furios?

— Rezolvă asta, strigă el. Rezolvă imediat harababura asta nenorocită!

Izbeşte din nou cu pumnul în masă. E roşu la faţă şi abia respiră. Are peste un metru optzeci şi e clădit ca un afurisit de jucător de rugby. Ar trebui să-i spun ceva, dar nu pot. Îmi doresc în tăcere să vorbească Hilary (de obicei se pricepe la aşa ceva), dar şi ea a amuţit.

— Voi, nenorociţilor, mi-aţi blocat maşina, ţipă el. Nu era nici un semn, nici o inscripţie! Este o ruşine jalnică! Am ratat o întâlnire din cauza voastră...

Încă nu mă pot mişca. Bărbatul strigă în continuare, dar nu mai ascult ce spune. Îl privesc fix în faţă şi mă dau încet şi mai înapoi, până când mă lipesc de perete. Omul ăsta chiar o fi un Furios? O, Doamne, e pe cale să explodeze şi să ne omoare pe amândoi? Ce naiba să fac? Să fug pur şi simplu? Bărbatul se uită la Hilary, apoi la mine. Încerc să nu-i întâlnesc privirea, dar nu reuşesc. O văd pe Hilary cu coada ochiului. Tremură ca o frunză. De obicei e dură, dar acum s-a speriat la fel de tare ca şi mine. Trebuie să fac ceva.

— Uitaţi..., încep eu să vorbesc, cu voce tremurată.

— Nu-mi servi cine ştie ce rahat, se răsteşte el, pe un ton deloc mai jos sau mai calm, nu vreau nici un fel de rahat! Nu vreau decât să rezolvaţi asta, chiar acum! Trebuie să mă întorc la birou. Am ajuns la capătul afurisitei mele de răbdări şi dacă nu capăt...

Se apleacă în faţă, şi amândoi ne ferim pur şi simplu din calea lui.

— Vă rog..., murmură Hilary cu sfială.

Începe să suspine. Sub birou, apasă butonul de atac personal. Aud ţiuitul ascuţit al alarmei răsunând în biroul principal.

Bărbatul se opreşte. Expresia i se schimbă. Aude şi el sunetul. Îşi mută încă o dată privirea de la mine la Hilary şi înapoi. Pupilele i se dilată brusc din cauza şocului şi a panicii. De ce naiba îi e frică? El e cel care a intrat aici şi...

— Îmi pare rău, rosteşte el repede, făcând câţiva paşi înapoi de lângă birou. Scuzaţi-mă, n-am vrut să...

Începe să-şi revină.

Vocea lui are abia o urmă din intensitatea de mai înainte. Hilary şi cu mine stăm nemişcaţi, aşteptând să explodeze din nou. În schimb, se pierde. Îşi dă seama că ne-am speriat, iar acum el este cel înspăimântat că s-ar putea să reacţionăm.

— Nu sunt unul din ăla, spune el, implorându-ne să-l credem.

Parcă i-ar veni să plângă.

— Pe cuvânt că nu sunt. Amenda de parcare m-a scos din minţi, şi n-am făcut decât să reacţionez exagerat, asta-i tot. Nu sunt un Furios. Nu vreau să mă bat. N-o să fac nici un rău nimănui...

Încă sunt blocat. Am încremenit pe loc. Toată situaţia asta pare străină şi bizară. E un moment de buimăceală care se sfârşeşte la fel de repede cum a început. Bărbatul parc-ar mai vrea să spună ceva, dar n-o face. Se întoarce şi iese din clădire, ţinând încă strâns în mână bonul de la amenda de parcare.

15

PAUZA DE PRÂNZ. PLĂNUISEM SĂ IES cam cu vreo două ore în urmă. Ar fi fost mai înţelept şi probabil mai sigur să rămân în birou, dar a trebuit să ies. Am primit încă un telefon de la Lizzie. Ziua petrecută închisă în casă, cu copiii, se înrăutăţeşte. Trebuie să cumpere pâine şi lapte, dar dacă-i lasă să meargă cu ea, îşi fac de cap, şi nu se descurcă. Am zis c-o să cumpăr eu. Voiam să aştept până după serviciu, dar mă bucur că n-am aşteptat. Rafturile supermarketului erau aproape goale. N-ar mai fi rămas nimic până diseară.

Pe negândite, mă trezesc din nou în piaţa Millennium. Tot nu e la fel de aglomerată ca în mod normal, dar sunt destui oameni aici şi...

Ce naiba a fost asta?

Mă aflu în mijlocul pieţii, lângă fântână, şi totul a luat-o pur şi simplu razna. Toată lumea se lasă la pământ, şi fac şi eu la

fel. S-a auzit un sunet — un singur trosnet puternic, ca un foc de armă. Nu se poate, nu? Ridic încet capul. Oamenii încep să se ridice. Unii fug deja în toate direcţiile, şi mi-e imposibil să văd ce s-a-ntâmplat. Alţii rămân, ca şi mine, nemişcaţi, încercând să-şi dea seama ce se petrece şi de unde vine pericolul. Trebuie să mă mişc. Trebuie să plec de-aici. Mă ridic în picioare şi o iau la fugă înapoi înspre birou, dar înaintez greu, cu toţi oamenii ăştia care se precipită peste tot în jurul meu. Aud din nou sunetul. Mă opresc şi mă ghemuiesc. A fost un foc de armă. Nu are ce să fi fost altceva.

Chiar în stânga mea, un grup de oameni strigă şi ţipă, cuprinşi de panică. Un trup s-a prăbuşit pe pavaj, chiar în mijlocul lor. Nu sunt destul de aproape ca să văd amănunte, dar zăresc o băltoacă de sânge care se extinde repede în jurul creştetului acelei persoane. Oamenii încep din nou să se mişte, poticnindu-se şi păşind peste cadavru. Poate că am scăpat. Poate că acum s-a terminat. Poate că cel care zace mort pe jos e un Furios, şi lucrurile or să...

Ce mai e şi-acum? Lumea aleargă pe lângă mine. Au văzut ceva ce eu n-am văzut? Trebuie să scap de-aici înainte să mă... Prea târziu — din stânga mea se aude un al treilea foc de armă, care împrăştie mulţimea în direcţia opusă, ca pe nişte porumbei speriaţi. Trebuie să avansez, dar îmi simt picioarele grele ca plumbul. Sunt dezorientat. Când mi se pare că ştiu în sfârşit încotro s-o iau, înaintez câţiva paşi, ocolesc alţi câţiva oameni înspăimântaţi şi apoi încremenesc brusc.

Mulţimea s-a împrăştiat din faţa mea. La mai puţin de zece metri distanţă stă acum un poliţist înarmat, ca şi cei pe care i-am văzut aici dimineaţă. Scrutează piaţa, întorcându-şi încet capul dintr-o parte într-alta. Acum s-a oprit şi înalţă din nou arma. La naiba, o îndreaptă în direcţia mea! Pe toţi dracii, ţinteşte spre mine! Să mă las din nou la pământ? Îl fixez cu privirea, iar el îmi răspunde. Mă arunc pe pavaj? Mă întorc şi fug sau...?

A patra împuşcătură.

Poliţistul trage şi, Dumnezeule, aproape că simt şuieratul glonţului pe lângă obraz. Mă uit încet peste umăr şi văd încă un corp la pământ, nu mult în urma mea, cu o gaură însângerată căscată pe faţă, în locul unuia dintre pomeţi. Zguduit, mă întorc şi fug. O iau în sens invers faţă de unde vreau să ajung, dar nu contează. Trebuie doar să scap de-aici. Dacă eu sunt următorul? Dacă mă ocheşte pe mine acum? În orice clipă aş putea auzi trosnetul următoarei împuşcături şi m-aş putea trezi la pământ, cu un glonţ în spate. Fără nici cea mai mică şansă. Trebuie doar să merg mai departe şi să sper că altcineva nimereşte între mine şi cel care trage. Mai repede. Mai repede, îmi tot spun. Aleargă mai departe, ieşi din bătaia armei. Mergi până când...

A cincea împuşcătură.

Nimic. Nu m-a nimerit.

Apoi a şasea, a şaptea şi a opta, în succesiune rapidă. Parc-ar fi venit din altă direcţie, de data asta? Arunc o privire în urmă, spre centrul pieţei.

Poliţistul înarmat a fost doborât. Un alt poliţist stă deasupra lui şi descarcă al nouălea, al zecelea şi al unsprezecelea foc în corpul care zvâcneşte al fostului său coleg.

Avansez în continuare. În timp ce alerg, un singur gând devastator îmi trece prin cap. Poliţistul era un Furios? Doamne, dacă există în forţele de poliţie oameni capabili de astfel de violenţă cu sânge rece, fără pic de emoţie, atunci unde naiba o s-ajungem? Implicaţiile sunt complexe şi terifiante. Cine o să menţină controlul? Ce naiba o să se-ntâmple acum?

Trebuie să ajung acasă. La naiba cu serviciul! Dă-l încolo de serviciu! Schimb direcţia şi alerg cât mai repede cu putinţă către staţie. Trebuie să mă întorc la Lizzie şi la copii.

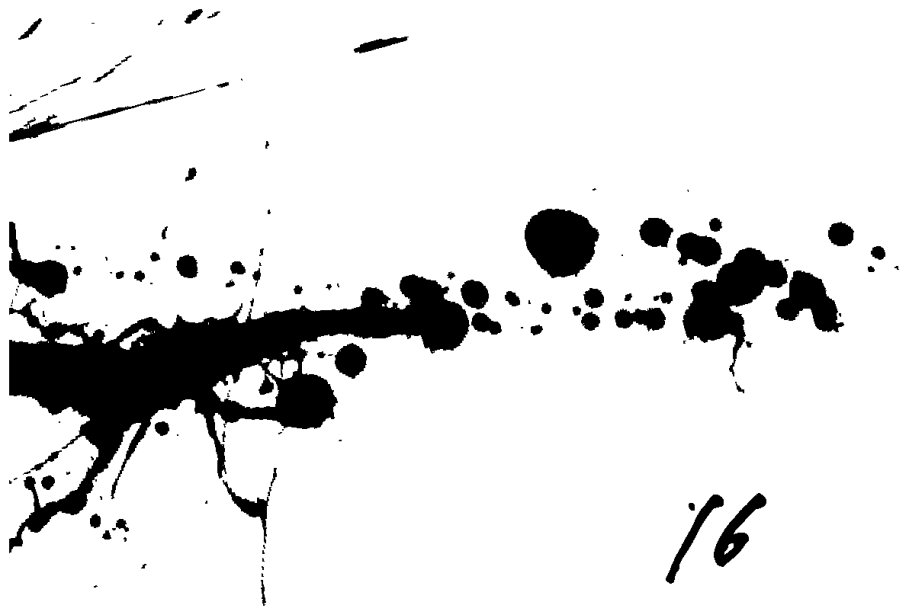

SLAVĂ DOMNULUI CĂ ASTĂZI circulă trenurile. Ieri mi-a luat ore întregi să ajung acasă, şi nu vreau să stau şi în seara asta afară mai mult decât trebuie. Am ajuns la gară în câteva minute şi n-a trebuit să aştept mult trenul. Dumnezeu ştie ce-o să-mi spună mâine Tina, dacă mă întorc la lucru. Aş putea s-o sun de pe mobil şi să-i explic ce s-a-ntâmplat, dar nu vreau. Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Vreau doar să ajung acasă.

Trenul ăsta are numai trei vagoane. Nu cred că sunt mai mult de douăzeci de oameni la bord. Îmi găsesc un scaun cât mai departe de toată lumea. Este chiar ultimul scaun din tren, chiar în spatele celui de-al treilea vagon. Mai sunt încă doi oameni aici. Amândoi stau mai aproape de celălalt capăt al vagonului, de-o parte şi de cealaltă a culoarului. Mă surprind încercând să-i urmăresc pe amândoi în permanenţă, de teamă ca nu cumva să se întoarcă spre mine, pentru că, atâta vreme cât trenul se mişcă,

sunt prins aici cu ei. Din când în când îl văd pe unul dintre ei uitându-se în jur. Sunt la fel de neliniştiţi ca şi mine. Mi se strânge stomacul şi simt că-mi vine să vomit. Nu ştiu dacă mi-e greaţă din cauza mişcării trenului sau doar pentru că sunt nervos.

Mai am numai o staţie până acasă. Doamne, sper că nu urcă nimeni aici... De când m-am suit în tren, ţin telefonul mobil strâns în mână. Vreau s-o sun pe Lizzie şi să-i spun că sunt pe drum, dar nu mă pot hotărî s-o fac. Ce prostie! Nu vreau să vorbesc tare, ca să nu atrag în nici un fel atenţia. Nu vreau să le dau celorlalţi pasageri nici cel mai mic motiv chiar şi să se uite la mine...

Trenul încetineşte şi se opreşte. Mă uit afară, pe peron (încercând să nu las să se vadă prea tare că mă holbez) — câţiva oameni se îndreaptă tăcuţi, cu şovăială, spre uşile trenului. Unul dintre călătorii din vagonul ăsta se ridică şi iese, iar de pe peron intră un altul. E un bărbat cu un impermeabil lung, cenuşiu, cu o geantă de laptop pe umăr. Fac tot ce pot ca să nu-i întâlnesc privirea, dar trebuie să-l ţin sub supraveghere. Trebuie să văd unde se duce. Vine încoace? Fir-ar, vine. Mă uit repede în jos, disperat să nu observe că-l urmăream. Tot mai avansează? Se apropie?

S-a oprit. Sunt sigur că trebuie să se fi oprit şi nu-mi vine să cred cât de uşurat mă simt. Dumnezeule, e stupid. Sunt paranoic? Sunt singurul care se poartă în felul ăsta? Nu pot să cred. Foarte, foarte atent şi mişcându-mă foarte, foarte încet, îmi îngădui să ridic ochii şi să mă uit din nou în jur. Trenul se zdruncină când iese din staţie, iar eu mă ridic puţin, sprijinindu-mă de spătarul scaunului din faţa mea. Pasagerul nou-sosit stă la jumătatea vagonului, de partea cealaltă a culoarului. Parc-ar fi rămas intenţionat la cât mai mare distanţă faţă de mine şi de al treilea pasager. Slavă Domnului!

Îmi lipesc fruntea de fereastră şi privesc peisajul şi reperele familiare alergând pe lângă mine. Arată la fel, deşi totul pare diferit în după-amiaza asta...

Nu mai e mult. Aproape am ajuns acasă.

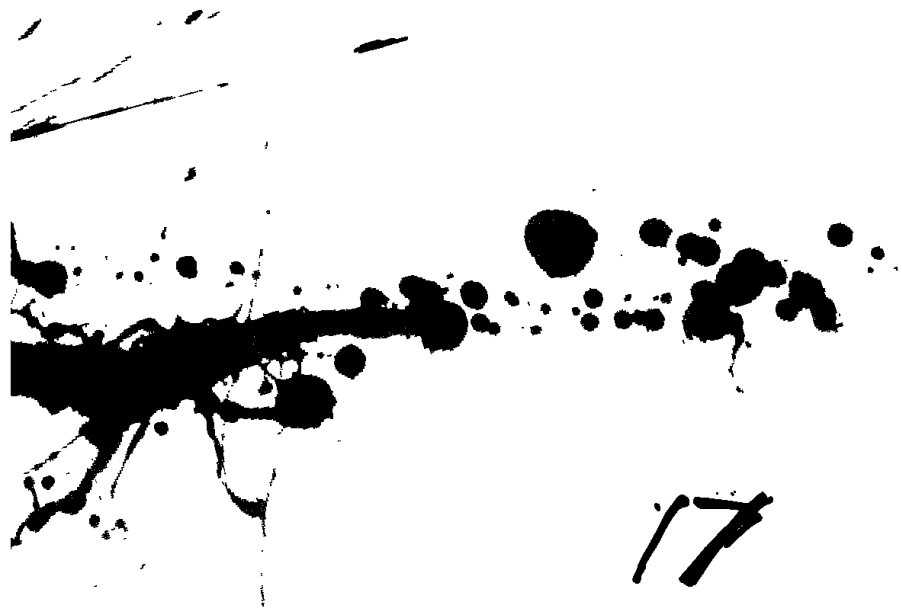

17

GATA CU PROSTIILE. TOCMAI s-a făcut ora nouă şi copiii sunt în sfârşit în pat. Acum putem să lăsăm deoparte prefăcătoria, să renunţăm la vocile vesele, la zâmbetele şi la râsetele pe care le-am mimat doar de dragul lor. Pot să mă aşez alături de Liz, ca să încercăm să ne lămurim ce se-ntâmplă. N-are nici un rost să amestecăm copiii în toate astea. La ce bun? Dacă noi nu reuşim să pricepem, cum să priceapă ei? Mai bine să nu afle nimic şi să fie fericiţi. Ed începe să miroasă că ceva nu e-n ordine, dar cei doi mai mici nu bănuiesc nimic. Aş vrea să fiu şi eu la fel.

Vreo douăzeci de minute, am urmărit principalele ştiri.

— Sunt altfel în seara asta, observă ea. Ceva s-a schimbat.

— Ce s-a schimbat?

— Ştirile. Nu mai spun ce s-a-ntâmplat. Uită-te-acolo şi-o să vezi ce vreau să zic. Acum nu ne mai spun decât cum să ne comportăm.

Are dreptate. Interesul canalului de ştiri pe care-l urmărim în seara asta s-a mutat brusc, iar eu n-am observat nimic până să-mi atragă Liz atenţia. Până acum a fost un flux constant de relatări despre atacuri individuale şi despre incidente majore, dar situaţia s-a schimbat. Practic nu se mai transmite decât un şir de instrucţiuni. Nu ne spun nimic nou — staţi departe de persoanele necunoscute, rămâneţi pe cât posibil în casă, fiţi atenţi la comportamente neobişnuite sau ieşite din comun şi alertaţi autorităţile dacă izbucnesc tulburări, şi aşa mai departe. Numai lucruri simple, de bun-simţ.

— Poate că nu merită să irosească timpul arătând tot ce se-ntâmplă, zice ea. Toate încăierările de stradă seamănă între ele.

— Ştiu, o aprob eu. Totuşi, încă lipseşte ceva, nu?

— Ce anume?

— Ascultă, încă ne spun că situaţia e sub control, dar...

— Dar ce?

— Dar nimeni nu oferă nici o explicaţie. Nimeni nu încearcă măcar să explice ce se petrece. Asta mă face să cred că fie ne ascund ceva, fie...

— N-a reuşit nimeni să se lămurească încă, mă întrerupe ea înainte să apuc să-mi termin fraza.

ÎNTUNERIC. CASA E CUFUNDATĂ în liniște. Sunt obosit, dar nu pot să dorm. Aproape două dimineața.

— Ești trează? întreb încetișor.

— Cât se poate de trează, răspunde Lizzie.

Mă rostogolesc pe-o parte și-o cuprind blând cu brațul. Ea face același lucru, și o trag mai aproape. Mi-e bine când o țin așa, lipită de mine. A trecut prea mult timp.

— Ce-o să faci dimineață? mă întreabă.

Fețele ni se ating. Îi simt răsuflarea pe piele.

— Nu știu, răspund repede.

Vreau să rămân acasă, dar o parte din mine încă mai crede că ar trebui să mă întorc la lucru. Stând atâta de veghe, m-am convins din ce în ce mai mult că aș fi în siguranță dacă m-aș întoarce mâine la birou. Un idiot nesăbuit! Ieri am văzut

oameni împuşcaţi în plin centrul oraşului. Nici vorbă să mă-ntorc acolo.

— Rămâi acasă, spune ea încet. Rămâi cu noi. Ar trebui să stai aici, cu mine şi cu copiii.

— Ştiu, dar..., încep eu să mormăi.

— Nici un „dar". Avem nevoie de tine aici. Eu am nevoie de tine aici. Mi-e frică.

Ştiu că are dreptate. O strâng mai tare în braţe şi-mi plimb palma de-a lungul spinării ei. Poartă o cămaşă de noapte scurtă. Bag mâna pe sub ea şi-i mângâi din nou spatele. Are pielea moale şi caldă. Mă aştept să protesteze şi să se ferească, dar nu se mişcă. Îi simt şi eu mâinile pe piele.

— Stai aici, cu mine, şopteşte din nou, mişcându-şi încet mâna pe spatele meu, în jos, şi strecurându-mi-o apoi între picioare. Începe să mă mângâie şi, în ciuda spaimei, confuziei şi nesiguranţei, în câteva secunde simţim amândoi că m-am excitat. Nu mai ştiu de când n-am mai făcut dragoste. Pare să intervină mereu câte un motiv care să ne împiedice. Trebuie întotdeauna să ne stea în cale ceva sau cineva.

— Cât a trecut? întreb în şoaptă.

— Prea mult, răspunde ea.

Lizzie se rostogoleşte pe spate, iar eu mă urc deasupra ei. Alunec cu grijă înăuntrul ei, iar ea mă strânge tare în braţe. Îi simt unghiile intrându-mi în piele. Mă doreşte la fel de mult pe cât o doresc eu. În noaptea asta avem amândoi nevoie unul de celălalt. Nu scoate un cuvânt. Fără vorbă. Nu-i nimic de spus.

E patru şi jumătate. Nu-mi aduc aminte ce s-a-ntâmplat. Probabil că am adormit. E încă întuneric aici, iar patul e gol. Mă uit în jur şi o văd pe Lizzie în picioare lângă uşă.

— Ce e?

— Ascultă, şopteşte ea.

Mă frec la ochi ca să mă trezesc şi mă ridic în capul oaselor. Aud zgomote venind de deasupra noastră. Nişte sunete

surde şi înăbuşite. Se întâmplă ceva în celălalt apartament ocupat de la etaj. Se aud voci — ţipete — şi apoi zăngănit de sticlă spartă.

— Ce-o fi? întreb, încă adormit.

— A început cam acum cinci minute, explică ea, în timp ce vocile de deasupra se aud tot mai tare. Nu puteam să dorm. Am crezut...

O bufnitură bruscă din apartamentul de sus o întrerupe. Acum, întreaga clădire e tăcută. O linişte lungă, stânjenitoare şi ameninţătoare, care îmi taie răsuflarea pentru o clipă. În dormitor e rece, şi mă trec fiori, de frig şi de nervi. Lizzie se întoarce spre mine şi vrea să mai spună ceva, dar un alt zgomot o face să se oprească. E sunetul unei uşi care se trânteşte la etajul de deasupra. După câteva secunde, auzim paşi grăbiţi, inegali, pe hol, apoi scârţâitul familiar al uşii de la intrarea în bloc. Dau să mă ridic din pat.

— Unde te duci? întreabă ea.

— Vreau doar să văd..., încep să spun, deşi nu sunt tocmai sigur ce fac.

— Nu, mă imploră ea, te rog, nu. Rămâi aici. Uşa noastră e încuiată, şi ferestrele sunt închise. Suntem în siguranţă, şi noi, şi copiii. Nu te amesteca. Orice s-ar întâmpla acolo, nu te amesteca...

N-am nici cea mai mică intenţie să ies din casă, vreau doar să văd ce se petrece. Mă duc în sufragerie. Aud pornind motorul unei maşini şi mă uit prin perdea, având grijă să nu fiu văzut. Unul dintre bărbaţii de la etaj — nu-mi dau seama care dintre ei — s-a urcat la volan şi se îndepărtează cu o viteză incredibilă. Nu pot distinge prea multe, dar văd că în maşină e o singură persoană, şi mă-ntreb imediat cine, sau ce, a rămas sus. Mă-ntorc. Lizzie a venit şi ea în sufragerie.

— Poate că ar trebui să mă duc sus şi să verific...?

— Nu te duci nicăieri, şuieră ea. Cum ţi-am spus, uşa noastră e încuiată, iar ferestrele, închise. Suntem la adăpost aici, aşa că nu te duci nicăieri.

— Dar dacă s-a-ntâmplat ceva sus? Dacă e cineva rănit?

— Nu-i problema noastră. Nu-mi pasă. Nu trebuie să ne gândim decât la copii şi la noi. Nu te duci nicăieri.

Ştiu că are dreptate. Din simţul datoriei, ridic telefonul şi încerc să sun la serviciile de urgenţă. Dumnezeule, nici măcar nu răspunde nimeni!

Lizzie se întoarce în pat. După câteva minute, o urmez, dar ştiu deja că n-o să mai adorm în noaptea asta. Mi-e frică. Mi-e frică pentru că ceea ce-am văzut întâmplându-li-se altora pare dintr-odată mult mai aproape.

19

MĂ TREZESC ÎNAINTE să sune ceasul, rămân întins, nemişcat, şi mă uit în tavan, încercând din nou să pricep ce s-a-ntâmplat în ultimele câteva zile. Totul pare neverosimil şi imposibil. Chiar s-a-ntâmplat ceva? Nu pot să nu mă-ntreb dacă nu cumva totul e rezultatul imaginaţiei smintite şi prea înfierbântate a oamenilor, sau dacă se petrece cu adevărat ceva mai sinistru şi mai bizar? În lumina rece a dimineţii, mi-e greu să mă gândesc la tot ce-am văzut şi-am auzit. Încerc să mă conving să-mi vin în fire, să mă scol şi să mă pregătesc de serviciu. Dar îmi vine imediat în minte ce-am văzut ieri în piaţa Millennium şi, când realitatea acestor lucruri mă izbeşte din nou, mă simt copleşit de nervozitate şi de nesiguranţă.

N-are nici un rost să zac aici. Lizzie şi copiii dorm. Afară e încă întuneric, dar mă scol şi mă învârt prin sufragerie. Mă uit pe fereastră. Maşina celor de deasupra nu s-a întors încă. Ce s-o

fi-ntâmplat acolo sus? Încep să-mi joace tot felul de gânduri prin minte. A fost un Furios la etajul de deasupra? Mă îngrozeşte gândul că propriii mei copii s-ar putea să se fi aflat atât de aproape de unul din ăla. Mi-aduc aminte de ce mi-a spus Lizzie mai devreme, când ne-am trezit. Nu trebuie să-mi pese de ce se-ntâmplă oriunde altundeva, trebuie să mă concentrez să-i apăr numai pe cei aflaţi aici, în casă.

În dimineaţa asta, în apartament pare mai rece ca niciodată, iar frigul mă face să mă simt mai bătrân decât sunt. Îmi aduc ceva de mâncare pentru micul dejun, apoi mă aşez la televizor. Mă uit la desene animate. Nu sunt în stare să fac faţă la nimic mai serios. Nu încă.

Am mâncat jumătate de castron de cereale şi nu mai pot. Nu prea am poftă de mâncare. Sunt foarte agitat şi mă tot gândesc la ce se-ntâmplă afară. Care naiba-i faza? Mă gândesc la toate evenimentele fără legătură între ele la care am fost martor şi la sutele — probabil miile — de incidente din alte părţi. Nimeni nu-şi dă seama ce le-ar putea lega, şi totuşi cum ar putea să nu fie legate? Ăsta este aspectul cel mai înfricoşător dintre toate, trag eu concluzia. Cum se poate ca, în câteva zile, atâţia oameni, din cele mai diverse categorii sociale, să înceapă să se comporte atât de iraţional şi de neobişnuit?

Mă uit la ceas şi realizez că ar trebui să mă pregătesc de plecare. Mi se întoarce stomacul pe dos când mă gândesc că trebuie să dau telefon şi să vorbesc cu Tina. Dumnezeu ştie ce-o să spună. Poate că n-o să sun deloc.

Curiozitatea şi temerile mă copleşesc. Până la urmă cedez şi deschid televizorul, la ştiri. O jumătate din mine vrea să ştie cum stau lucrurile astăzi, cealaltă jumătate vrea să se întoarcă în pat, să-şi acopere capul cu perna şi să nu se mai scoale până când nu se termină totul. Dar iată că-mi pun încă o întrebare fără răspuns — cum o să se termine totul? Valul ăsta de violenţă şi distrugere o să se stingă şi-o să dispară sau o să tot crească în continuare?

Postul de ştiri arată altfel în dimineaţa asta, şi pentru o vreme nu-mi pot da seama de ce. Decorul e acelaşi, iar prezentatoarea mi-e familiară. Nu-l recunosc însă pe bărbatul care stă lângă ea. Probabil că ţine locul cuiva. Bănuiesc că prezentatorul obişnuit n-a venit azi la lucru. La mine la serviciu ieri a venit doar jumătate din echipă. Nici la televiziune n-ar avea de ce să nu se întâmple la fel, nu-i aşa? Deşi ei sunt plătiţi cu mult mai mult decât mine, pentru mult mai puţină muncă.

Ştirile principale încep din nou să se repete, prezentate de cei doi crainici. Nu mai există nici o ştire de sport, de divertisment sau de afaceri, iar relatările pe care le urmăresc seamănă cu cele pe care le-am văzut înainte. Fără explicaţii, doar informaţiile de bază. Din când în când, ciclul este întrerupt când unul dintre comentatori ia un interviu vreunui reprezentant al autorităţilor. În ultimele zile, am văzut interviuri cu politicieni, lideri religioşi şi alte personalităţi — majoritatea dintre ei ştiu cum să dea bine în faţa camerei, dar nici unul nu poate masca faptul că pare să ştie la fel de puţin ca şi noi, ceilalţi, despre ceea ce se petrece. Iar mulţi alţii pe care m-aş fi aşteptat să-i văd intervievaţi s-au remarcat prin absenţă. Ce-i cu prim-ministrul şi cu ceilalţi politicieni de vârf? De ce nu se arată la faţă? Sunt prea ocupaţi să rezolve personal criza (mă îndoiesc) sau poate că şi-au dat demisia? E posibil ca şeful guvernului sau al poliţiei să fie dintre Furioşi?

Prezentatorul vorbeşte despre şcoli şi firme care rămân închise, când un vârtej brusc de mişcare în faţa camerei îl întrerupe. Se uită în sus cum o siluetă descompusă, cu un blocnotes în mână şi căşti pe urechi, se postează în cadru. E o femeie înaltă, zveltă, care porneşte apoi cu spatele până când ajunge aproape să se rezeme de biroul prezentatorilor. E producător sau regizor, sau ceva de genul ăsta? Se lasă puţin în jos, ca să fie sigură că intră în cadrul camerei îndreptate spre ea.

— Nu mai ascultaţi toate porcăriile astea, spune ea, cu chipul obosit plin de disperare şi brăzdat de lacrimi. Vi se spune numai jumătate din poveste. Nu ascultaţi nimic din ce vă spun ei...

Şi apoi pleacă. Se produce şi mai multă vâlvă în jurul ei, imaginile dispar şi ecranul devine negru. După o aşteptare de încă vreo câteva secunde lungi şi stânjenitoare, transmisia revine. Este o expunere despre siguranţa personală pe care-am mai văzut-o de cel puţin cinci ori.

Ce anume nu ni se spune? Femeia aceea părea disperată, ca şi cum ar fi-ncercat de zile întregi să prindă ocazia să vorbească.

Acum câteva minute am sunat la birou, dar n-a răspuns nimeni. M-am simţit uşurat că n-a trebuit să vorbesc cu nimeni, dar apoi am intrat din nou în panică, gândindu-mă la cât de mult trebuie să se fi înrăutăţit situaţia dacă lipseşte toată lumea de la serviciu.

N-am altceva de făcut decât să stau rezemat pe canapea, în faţa televizorului, şi să privesc lumea destrămându-se.

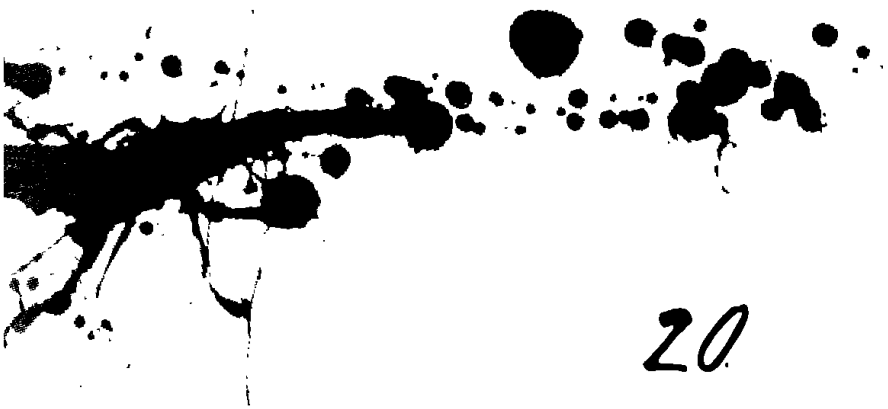

AVEM NEVOIE DE MÂNCARE. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să ies din nou din casă, dar n-am de-ales. Copiii şi Lizzie au fost siliţi să stea în casă în ultimele două zile, şi dulapurile sunt aproape goale. Ar fi trebuit să ne gândim mai devreme la asta. Trebuie să fac rost de câteva provizii înainte ca situaţia să devină şi mai nesigură afară.

Iau toţi banii pe care-i găsesc în buzunar şi-o să văd ce pot să cumpăr. M-am descurcat întotdeauna prost cu banii. De când am intrat într-o încurcătură cu banca, acum vreun an, nu mai am nimic în cont, pentru că mi l-au blocat complet. Am obţinut acum un împrumut „ultima şansă". După ce se efectuează plata în ziua de salariu şi achit facturile, încasez soldul, şi cu asta trăim până la următorul salariu. Până atunci mai sunt două săptămâni, aşa că mai am foarte puţini bani.

Înainte să ies pe uşă, nu m-am gândit unde să mă duc. Din instinct, am pornit cu maşina spre supermarketul de la care ne facem de obicei cumpărăturile săptămânale, dar m-am întors înainte să ajung acolo. Deşi era devreme, se formase deja o coadă uriaşă, de la intrarea în parcare. Chiar şi în zilele bune, e un loc neplăcut şi aglomerat, iar dac-aş intra astăzi aici ar însemna doar să caut necazuri cu lumânarea. Două maşini s-au ciocnit la coadă chiar în faţa mea. Maşina din spate a intrat cu botul în cea din faţă. Amândoi şoferii au ieşit şi au început să strige unul la celălalt, şi mi s-a părut c-o să izbucnească un scandal şi mai mare. N-am vrut să risc. M-am întors şi am plecat înapoi spre casă, pe străzi surprinzător de liniştite. Traficul e încă destul de intens, dar nu mai vezi nici pe departe atâtea vehicule câte vedeai de obicei la ora asta.

Am ajuns în faţa magazinului alimentar O'Shea. E la numai câteva minute distanţă de bloc. E ascuns pe o stradă laterală, la câţiva paşi de strada principală, Rushall. Cea mai mare vânzare o are în rândul muncitorilor de la oţelăria aflată imediat după colţ. Bineînţeles că dacă oamenii n-or să lucreze astăzi, fabrica se va-nchide, iar magazinul ar trebui să fie gol. Au doar o mică parte din produsele de la supermarket, şi la preţuri duble, dar asta e. Familia mea are nevoie de mâncare, şi trebuie s-o cumpăr de undeva. Parchez (mai departe decât de obicei) şi traversez strada.

La naiba, cu cât mă apropii de magazin, cu atât încep să mă gândesc să mă întorc iar. Clădirea arată de parcă e pe cale să fie jefuită. E ticsită de oameni, iar pe jos e plin de resturi şi de gunoaie. Mă străduiesc să intru, amintindu-mi că trebuie să-mi hrănesc familia. Jumătate dintre vitrine şi congelatoare sunt deja goale, iar pe rafturi au rămas mai mult resturi şi ambalaje decât alimente. Apuc o cutie de carton (e recipientul cel mai mare pe care-l găsesc) şi încep să adun tot ce pot. Se pare că astăzi toată lumea a gândit la fel ca mine şi cumpără în disperare. Iau orice găsesc — cutii de conserve, pachete, sticle de sos,

chipsuri, dulciuri, pateuri — cam tot ce se poate păstra şi mânca. Nu există nimic proaspăt aici, nici lapte, nici pâine, nici fructe sau legume.

Magazinul e mic, iar înăuntrul clădirii ticsite şi sufocante atmosfera e încordată. Cumpărăturile par întotdeauna să scoată la iveală ce-i mai rău în oameni. Astăzi, aproape că simt în aer ostilitatea şi iritarea, dar nimeni nu reacţionează. Toată lumea merge cu capul în jos şi continuă să golească rafturile. Nimeni nu vorbeşte. Nimeni nu intră intenţionat în contact cu absolut nimeni. Un tip în vârstă mă loveşte din greşeală cu cotul în coaste în timp ce ne întindem amândoi după acelaşi lucru. În mod normal, m-aş fi luat de el, iar el probabil că s-ar fi luat de mine. Ne uităm unul la celălalt o secundă, apoi luăm în tăcere ce putem. Nu îndrăznesc să provoc o ceartă.

În curând cutia se umple cu fleacuri. Cotesc pe ultimul culoar şi văd două case libere în faţa mea. Oamenii trec pur şi simplu pe lângă ele şi, deloc surprinzător, nu-i nici urmă de casieri. Naiv, mă aşteptam ca cei pe care i-am văzut ieşind din magazin să fi plătit pentru cumpărăturile făcute. Ar trebui să plec şi eu pur şi simplu cu ce-am adunat? În ciuda a tot ce văd în jur, mi-e ruşine încă la gândul să ies de-aici cu toate chestiile astea fără să le plătesc. Dar trebuie s-o fac. La naiba cu consecinţele, trebuie să mă gândesc la familia mea şi să uit de orice altceva. E nebunie curată. Un jaf manierat. Al naibii de ciudat! Umplu mai departe cutia şi mă strecor spre ieşire.

Se aude un ţipăt. Doamne, e un sunet absolut groaznic şi mă străpunge ca un pumnal. Oamenii rămân pe loc şi se uită în jur, căutând sursa zgomotului. Văd o femeie pe jos, chiar în spatele meu. E întinsă în mijlocul culoarului, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Încerc să nu mă holbez, dar nu mă pot abţine. Cineva se dă la o parte din drum şi văd că o atacă un copil. O fetiţă de vreo opt sau nouă ani, nu mai mult, stă practic peste ea, dându-i pumni şi trăgând-o de păr. Dumnezeule, într-o mână are o cutie de conserve, pe care-o foloseşte ca s-o bată pe femeie! O izbeşte

în frunte, şi imediat apare o crestătură roşie, însângerată. Femeia ţipă şi plânge şi... şi, pe toţi dracii, strigă numele fetiţei! E bătută de propria ei fiică? Pentru o fracţiune de secundă, mă gândesc că ar trebui s-o ajut, dar ştiu că nu pot. Nimeni nu poate risca să se amestece. Se pare că am ajuns cu toţii la aceeaşi concluzie. Suntem şocaţi de ceea ce vedem, dar nimeni nu sare în ajutor. Oamenii se strecoară cu prudenţă şi-şi croiesc drum în jurul luptei, ca să iasă din clădire cât mai repede cu putinţă, iar eu mă ţin în continuare după ei. Femeia a leşinat, dar copilul încă o loveşte peste faţă. E scăldată în sângele mamei ei...

Din magazin ies din ce în ce mai mulţi oameni, din ce în ce mai repede. Simt panica mocnind şi merg mai departe, ca să ies înainte să explodeze. Alergând printre casele de marcat goale, mă uit la ele şi simt încă un ghimpe de vinovăţie. Apoi îmi fac loc cu coatele şi mă înghesui ca să ajung în sfârşit afară şi să alerg la maşină. Arunc proviziile în spate, apoi intru şi blochez uşa.

Pornesc motorul şi mă uit înapoi la O'Shea. Oamenii disperaţi se revarsă afară din magazinul devastat, împiedicându-se unul de altul ca să scape înainte ca situaţia dinăuntru să se înrăutăţească. Mă uit la clădire, nevenindu-mi să cred şi cu mintea plină de imagini cu familia mea şi cu scena la care tocmai am fost martor. E posibil ca vreunul dintre copiii noştri să ajungă să ne facă, lui Lizzie sau mie, ceea ce tocmai am văzut? Sau, şi mai rău, să ajungem noi să le facem lor aşa ceva?

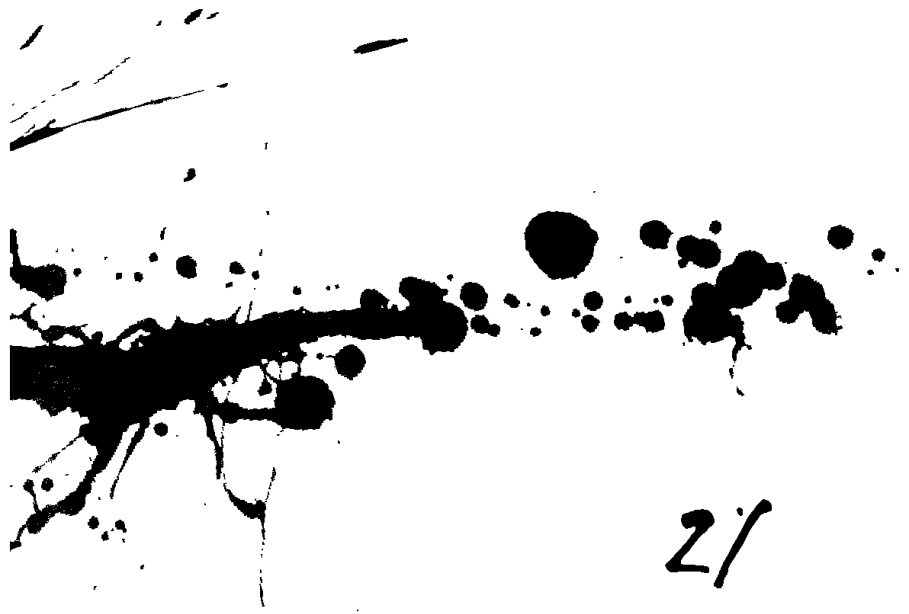

LIZZIE MĂ ÎNTREABĂ DACĂ mă simt bine, dar nu sunt în stare să-i răspund. Trebuie să intru întâi la adăpost. Trebuie să duc mâncarea înăuntru, apoi să închid uşa, să încui blestematul ăsta de obiect în urma mea şi să nu mai deschid niciodată.

— Totul e în regulă? întreabă ea din nou. De ce-ai stat atâta?

Fug înapoi la maşină şi iau ultimele câteva mărunţişuri căzute din cutia de carton care s-a rupt imediat. Mă năpustesc pe lângă ea şi arunc lucrurile în bucătărie.

— Tăticule, se alintă Ed, putem să mâncăm ceva acum? Mor de foame...

Nu-i bag în seamă şi mă concentrez să închid uşa şi să mă asigur că familia şi casa mea sunt în siguranţă.

— Mişcă-te, mă răstesc iritat la Ellis, care stă chiar în mijlocul holului, împiedicându-mă să trec.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă Lizzie din nou, din partea cealaltă a mesei din bucătărie.

Văzând că nu-i răspund, începe să despacheteze o parte dintre alimente. Se uită la ce-am adus acasă şi se strâmbă.

— De ce-ai luat asta? întreabă, ridicând un borcan cu miere. Nici unuia dintre noi nu ne place mierea.

Toată încordarea şi teama pe care le-am strâns în mine în dimineaţa asta izbucnesc brusc la suprafaţă. Nu e vina nimănui, doar că nu mă mai pot stăpâni.

— Ştiu că nu-i place nimănui, strig, nimănui nu-i place nimic din rahaturile astea, dar e tot ce-am putut găsi. Ar trebui să ieşiţi acolo şi să vedeţi cum e. E o nebunie. Lumea asta nenorocită se prăbuşeşte, aşa că nu te repezi la mine să-mi spui că nu-ţi place afurisita asta de miere!

Liz arată de parcă i-aş fi dat un pumn în faţă. S-a albit de spaimă. Copiii sunt cu toţii în bucătărie, cu noi, privindu-ne cu ochi mari, îngroziţi.

— Eu doar..., începe ea să vorbească.

— Fac tot ce pot pentru noi, strig la ea. Pe străzi sunt oameni care se bat. Tocmai am văzut un copil omorând în bătaie o femeie, şi nimeni n-a ridicat un deget s-o ajute, nici eu. E o nebunie totală şi nu ştiu ce să mai fac. Ultimul lucru de care am nevoie este să-ncepeţi să vă plângeţi şi să-mi găsiţi nod în papură, când eu simt că tocmai mi-am riscat viaţa pentru noi toţi. Nu cer prea mult, doar un pic de linişte, puţină recunoştinţă şi înţelegere şi...

Nu mai ţip. Liz tremură. Stă acolo, cu spatele lipit de aragaz, şi tremură de frică. Ce naiba a păţit? Fac un singur pas în jurul mesei ca să ajung mai aproape de ea, dar se fereşte. Se îndepărtează încet, încet de mine, strecurându-se spre uşă. Şi-apoi îmi dau seama ce s-a-ntâmplat. Dumnezeule, crede că m-am schimbat. Crede că sunt unul din ăla, un Furios!

— Nu, nu..., spun, încercând din nou să mă apropii. Te rog, Lizzie...

Ea începe să suspine. Parcă mai are un pic şi se scurge de pe picioare. Nu mi te prăbuşi acum, Liz, te rog, nu...

Stai pe loc! spune ea cu voce pierită. Nu te apropia!

Încerc să vorbesc, dar nu pot să scot un sunet. Nu-mi face asta! Mă târăsc puţin mai aproape.

— Stai pe loc! strigă ea din nou, alunecând mai departe de-a lungul peretelui, ca să scape de mine. Ajunge la uşă şi-i împinge pe copii afară din bucătărie. Nu mă scapă din ochi.

— Nu, Liz, spun, disperat s-o fac să-nţeleagă, te rog. Nu m-am schimbat. Te rog, crede-mă. Îmi pare rău c-am strigat. N-am vrut să...

S-a oprit, dar e încă nesigură. I se citeşte în ochi.

— Dacă eşti unul din ăla, o să...

— Nu sunt, Lizzie, nu sunt. Dac-aş fi fost, m-aş fi repezit la voi până acum, nu?

Plâng. Nu ştiu ce altceva să spun. Mi se face frică, dar nu vreau s-o arăt.

— Te rog, nu sunt bolnav. Nu sunt ca ei. Sunt calm. M-am enervat, dar acum sunt calm, vezi? Te rog...

Îmi dau seama că se gândeşte intens la ce i-am spus adineauri. Copiii se uită la noi de după uşă, încercând să vadă ce se petrece. În sinea mea urlu, dar mă silesc să-mi păstrez calmul şi să nu strig. Îmi trec prin minte tot felul de gânduri întunecate, îngrozitoare. M-am enervat, atâta tot. Nu sunt un Furios, nu-i aşa?

— Bine, murmură ea în sfârşit, dar dacă mai strigi aşa la mine, o să...

— N-o să mai strig, o întrerup. Mi-am pierdut cumpătul. Nu m-am gândit că...

Încă nu ştiu dacă mă crede. Se uită la mine cu coada ochiului şi parcă s-ar aştepta s-o atac. Nu i-aş face niciodată vreun

rău. Sunt uşurat când se întoarce la cutia cu alimente şi le despachetează mai departe. Ridică ochii la fiecare câteva secunde. De câte ori mă mişc, o văd ţinându-şi răsuflarea şi oprindu-se.

— Aşadar, ce s-a-ntâmplat acolo, afară? întreabă, în sfârşit destul de liniştită ca să poată vorbi din nou cu mine.

Nu ştiu de unde să-ncep. Încercăm să le dăm de mâncare copiilor, în timp ce îi explic ce cozi mari erau la supermarket şi ce-am văzut la O'Shea. Îi povestesc despre jaf şi despre cum fetiţa a atacat-o pe femeie şi... şi-mi dau seama din nou cât de tare s-a înrăutăţit brusc situaţia.

Ellis mă apucă de călcâie. Nu-şi dă seama că ceva nu e-n ordine. Mai bine, mă gândesc eu. Mă bucur. Acum, că a căpătat de mâncare, mă bate la cap s-o las să se uite la un DVD. Merg după ea în sufragerie. Ia filmul pe care-l vrea din dulap şi mi-l aduce. Deschid televizorul, dar mă opresc înainte să bag DVD-ul în aparat.

— L-am închis acum vreo oră, îmi spune Liz. N-am mai suportat să mai văd nimic. Arată mereu şi mereu acelaşi lucru.

Stau turceşte la televizor şi mă uit atent la imaginile care licăresc în faţa mea. Doamne, lucrurile s-au înrăutăţit serios. Am văzut o mulţime de întâmplări bizare în ultimele câteva zile, dar astea mă sperie de moarte. Abia acum realizez cât de cumplită şi de serioasă a devenit situaţia într-un timp atât de scurt. Nu se mai difuzează nici o ştire. Nu mai există relatări, şi nici prezentatori. N-a rămas decât un film de informare publică repetat continuu. Stomacul mi se strânge din nou de nervi.

— Rămâneţi în casă, anunţă o voce masculină gravă şi liniştitoare pe fundalul unor materiale filmate, dar neprelucrate şi al unei serii de imagini simpliste, de la începutul ciclului de ştiri. Rămâneţi alături de familiile dumneavoastră. Feriţi-vă de persoanele necunoscute...

Ridic ochii spre Lizzie, iar ea îmi întoarce privirea şi ridică din umeri.

— Sunt numai chestii de bun-simţ. Nimic nou.

— Păstraţi-vă calmul şi nu intraţi în panică.

— Ce? protestez. Să ne păstrăm calmul şi să nu intrăm în panică? La naiba, au văzut ce se petrece afară?

— O să fie mai bine, comentează ea ironic. Ascultă bucata următoare.

— Autorităţile se străduiesc să aducă situaţia sub control. Vă cerem ajutorul şi cooperarea pentru a ne asigura că aceasta se va întâmpla cât mai curând şi cu cât mai puţine tulburări. Pentru a ne realiza obiectivul, vom apela la controale şi reglementări temporare. În primul rând, dacă trebuie să plecaţi de acasă, ţineţi în permanenţă la dumneavoastră un act de identitate. În al doilea rând, se instituie, cu aplicare imediată, interdicţia de a ieşi din casă în timpul nopţii. Nu veţi călători între apusul şi răsăritul soarelui. Oricine este găsit pe stradă după lăsarea întunericului va fi tratat corespunzător...

Tratat corespunzător? Dumnezeule, ce-nseamnă asta? Or să-nceapă să închidă oamenii pentru că ies noaptea?

— Aveţi grijă ca locuinţa dumneavoastră să fie în siguranţă. Pregătiţi o încăpere protejată în care să staţi împreună cu familia dumneavoastră. Asiguraţi-vă că uşa de la camera protejată şi toate celelalte căi de acces pot fi blocate şi încuiate pe dinăuntru.

— Ce naiba-i asta? murmur în barbă.

— Poţi să-mi pui filmul acum, tăticule? se alintă Ellis nerăbdătoare.

— Dacă cineva dintre cei din jurul dumneavoastră începe să se comporte agresiv sau contrar firii sale, trebuie să vă izolaţi de acea persoană. Încuiaţi-vă împreună cu restul persoanelor în camera protejată. Evacuaţi persoana afectată de pe proprietatea dumneavoastră, dacă puteţi face acest lucru în

siguranţă, fără să vă puneţi în pericol. Amintiţi-vă că ar putea foarte bine să fie vorba despre un membru al familiei, cineva drag sau un prieten apropiat. Respectiva persoană nu va fi în stare să-şi controleze acţiunile şi emoţiile. Va acţiona violent şi nu va arăta nici un fel de remuşcare sau de înţelegere. Este vital să vă protejaţi pe dumneavoastră şi pe cei care rămân cu dumneavoastră.

— Înţelegi de ce l-am închis? întreabă Lizzie. Asemenea lucruri nu fac decât să înrăutăţească situaţia.

— Nu-mi vine să cred..., mă bâlbâi eu, negăsindu-mi cuvintele. Pur şi simplu nu-mi vine să cred...

— Oare acum şi-or fi dat seama ce se-ntâmplă?

— Sunt convins că da, răspund. Trebuie să se fi lămurit, dacă arată aşa ceva. Cineva trebuie să ştie ce se-ntâmplă, şi e mai rău, nu crezi?

— Da? De ce?

Ridic din umeri.

— Pentru că probabil lucrurile au luat-o rău de tot razna, de nu ne mai spun nimic. Mi se pare că încearcă să ne închidă pe toţi în case numai ca să ţină situaţia sub control, dar nici vorbă de control în momentul ăsta, dacă e să judec după ce-am văzut de dimineaţă.

Lizzie se încruntă la mine, pentru că am vorbit urât în faţa lui Ellis. Mă întorc din nou spre ecran.

— ...primul indiciu va fi o izbucnire bruscă de furie şi de mânie, continuă vocea de la televizor, lipsită, ciudat, de orice emoţie. Această furie va fi, în mod tipic, îndreptată spre o anumită persoană. Reţineţi că cei afectaţi pot părea calmi din nou odată ce explozia iniţială de furie şi de violenţă a trecut. Păstraţi în continuare distanţa. Indiferent cine sunt sau ce spun, aceşti oameni nu-şi controlează acţiunile. Vor continua să reprezinte o ameninţare pentru dumneavoastră şi pentru familia dumneavoastră...

Lizzie se năpusteşte la mine şi-mi smulge din mână DVD-ul lui Ellis. Îl bagă în aparat, şi acesta porneşte.

— Ajunge, se răsteşte ea.

— Mă uitam la asta...

— Te duci să-l aduci pe tata?

Mi se strânge inima. Nu vreau să ies iar din casă, dar ştiu că n-am de-ales.

— Când vrei să mă...? încep, dar ea mă întrerupe din nou.

— Acum, răspunde, rozându-şi nervoasă unghiile. Dacă nu te duci tu să-l aduci, mă duc eu.

Mai bine să mă duc decât să iasă Lizzie singură pe stradă. Trebuie să mă duc.

PE HOL E LINIŞTE. Închid uşa de la apartament, o încui şi mă uit cu prudenţă în jur. I-am spus lui Liz să pregătească o cameră protejată, aşa cum recomandau la televizor, şi-apoi să se închidă acolo împreună cu copiii. Sufrageria era cel mai bun loc. A tras perdelele şi a lăsat televizorul foarte încet. De afară, pare să nu fie nimeni în casă.

Deschid uşa de la intrare şi tresar când obişnuitul trosnet puternic răsună prin măruntaiele clădirii goale.

— E cineva acolo? şuieră o voce din întunericul de la etaj.

Îngheţ şi încerc să nu intru în panică. Ce să fac? Vreau să merg mai departe şi să mă prefac că n-am auzit nimic, dar nu pot. Familia mea se află în clădire, şi nu-i pot părăsi ştiind că mai e cineva aici cu ei. Ar putea fi oricine. Ar putea s-aştepte ca eu să plec şi-apoi să meargă peste Lizzie şi peste copii. Dar de ce-ar fi strigat aşa? Dau drumul uşii, care trosneşte din nou,

închizându-se. Fac încet vreo câţiva paşi înapoi în întuneric şi, pentru o clipă, mă gândesc să mă întorc în casă. Ştiu că nu rezolv nimic aşa. La un moment dat, tot va trebui să ies şi să mă duc după Harry.

— Cine-i acolo? răspund la rândul meu printr-un şuierat, enervat de propria-mi prostie.

Mă port ca un personaj dintr-un film horror prost. Ar trebui să fugi de monstru, îmi spun, nu să mergi spre el.

— Aici sus, răspunde vocea.

Mă uit în susul scării, spre palierul de la primul etaj. Dintre barele balustradei mă priveşte un chip. E unul dintre bărbaţii din apartamentul de la ultimul etaj. Nu ştiu dacă e Gary sau Chris. Încep să urc prudent scările. Aproape că ajung pe palier, când treptele pe care calc devin lipicioase. Podeaua este acoperită cu băltoace vâscoase de sânge. Bărbatul din apartament e întins pe jos în faţa mea, cu mâinile încleştate pe piept. Mormăie şi se rostogoleşte pe spate. Blugii şi tricoul îi sunt îmbibate de sânge. Întoarce capul într-o parte şi reuşeşte să mă recunoască. Răsuflă uşurat, presupun, pentru că l-a găsit în sfârşit cineva. E în ultimul hal, şi nici nu ştiu de unde să-ncep. Pot să fac ceva pentru el sau e prea târziu?

— Mulţumesc, amice, icneşte el, sprijinindu-se într-un cot. Sunt înţepenit aici de ore întregi. Am auzit pe cineva intrând mai devreme şi am încercat să ajung...

Se opreşte şi se prăbuşeşte la loc pe spate. A făcut un efort prea mare. Vocea îi bolboroseşte şi devine aspră. Probabil că are sânge în gât. Ce să fac? Doamne, n-am nici cea mai mică idee cum să-l ajut.

— Vrei să încerc să te duc înapoi sus? îl întreb inutil.

Clatină din cap şi înghite ca să-şi cureţe gâtul.

— N-are rost, geme el străduindu-se să se ridice din nou.

Îi pun mâna pe umăr, ca să-l fac să stea liniştit.

— Vreau să beau ceva, spune el. Poţi să urci până la mine şi să-mi aduci o bere?

Pleoapele îi tremură pentru o clipă, şi mă întreb dacă e pe moarte. Mă ridic repede şi urc scările spre apartamentul de la ultimul etaj, pe care-l împarte cu celălalt bărbat. Urmez o dâră de sânge uscat de-a lungul holului, până în sufrageria apartamentului, care altfel este surprinzător de curat şi de bine întreţinut. Chiar nu ştiu de ce mă aşteptam la altceva. În mijlocul încăperii se află o masă răsturnată şi, alături de ea, o lampă sfărâmată. Pe un trepied, lângă un computer şi un televizor cu ecran lat, se află o cameră video. Se pare că le plăcea să se filmeze singuri aici. Mai există o canapea, care pare scumpă, şi... şi-mi dau seama că stau să cercetez apartamentul, în timp ce unul dintre ocupanţii lui zace pe moarte, pe scara de jos. Făcând un efort să mă urnesc, mă duc la bucătărie şi iau o sticlă de bere din frigiderul plin. O deschid şi cobor în fugă înapoi la bărbatul de pe palierul de la etajul întâi.

— Poftim, îi zic, ţinându-i sticla la gură.

Nu cred că poate să-nghită mare lucru. Cea mai mare parte pare să i se scurgă pe bărbie. Când dau sticla la o parte, gâtul e mânjit de sângele care-i curge omului din gură. Ce să fac acum? Încerc să-l mişc, dar e inutil. Geme de durere de câte ori îl ating. Bietul nefericit moare sub ochii mei, şi nu pot face absolut nimic să-l ajut... N-are nici un rost să întreb cine i-a făcut asta sau dacă pot să anunţ pe cineva — plecarea bruscă a iubitului/prietenului/partenerului de afaceri mai devreme, de dimineaţă, a fost clar o declaraţie de vinovăţie. Mă simt îngrozitor, stând în picioare şi încercând să mă gândesc la o scuză ca să plec, în timp ce el zace la picioarele mele, în agonie. Dar ce altceva să fac?

— O să mă duc după ajutor, spun încetişor, ghemuindu-mă din nou mai aproape de el şi având grijă să nu mă mânjesc şi eu de sânge. O să mă duc să găsesc pe cineva care poate să te ajute.

El îşi linge buzele pline de sânge, înghite şi clatină din cap.

— E prea târziu acum, bolboroseşte hârâit.

Fiecare mişcare pe care o face bietul amărât îi cere eforturi uriaşe şi-i provoacă dureri enorme. Aş vrea să tacă pur şi simplu

din gură şi să stea locului, dar n-o face. Vrea să-mi mai spună ceva. Epuizat, întoarce iar capul spre mine şi mă fixează cu privirea.

— Stai liniştit şi..., îi zic.

— Am încercat să-l dau gata, spune el cu răsuflarea tăiată. Nenorocitul avea un cuţit la el, pentru orice eventualitate. M-a dat el gata pe mine primul.

— Ce?

— Am încercat să-l dau gata, dar se-aştepta să apar...

— Ce tot spui? Te-a atacat? Era un Furios?

Clatină din cap.

— Vezi totul atât de limpede când ţi se întâmplă chiar ţie. Trebuia să-l omor. Ori el, ori eu. Trebuia să-l omor înainte...

Mă ridic în picioare şi mă-ndepărtez încet, încet. Dumnezeule, el e Furiosul. El a stârnit zarva pe care-am auzit-o azi-noapte. El e cel care s-a schimbat brusc. Uite cum îmi pierd eu vremea cu un nenorocit de Furios!

Îşi linge din nou buzele însângerate şi înghite.

— Ei sunt, amice, mai bolboroseşte el, nu noi. Ei sunt Furioşii. Pregăteşte-te...

Nu ştiu despre ce naiba vorbeşte acum, dar nu vreau să mai aud nimic. Trebuie să scap de gunoiul ăsta scârbos. Îi întorc spatele şi o iau la fugă în jos pe scări, sigur că n-o să poată în nici un caz să ajungă la familia mea, în starea în care este. Mă gândesc să-l dau gata, dar asta m-ar face la fel de rău ca şi ei, şi oricum, nu cred c-aş fi în stare de-aşa ceva. Arunc o ultimă privire la lepădătura de pe palier. Nu i-a mai rămas mult. Până când o să mă-ntorc, o să fie mort, negreşit.

Fug la maşină şi pornesc motorul.

DE OBICEI, DE LA NOI DE-ACASĂ până la Harry nu fac mai mult de-un sfert de oră, dar astăzi mi-a luat aproape o oră. Tot nu este un trafic prea intens, dar unele străzi sunt inaccesibile. Unele sunt gâtuite de cozi care se mişcă încet, altele au fost pur şi simplu blocate.

Harry e destul de afectat, ca noi toţi, deşi n-ar recunoaşte. E calm şi mult mai tăcut decât de obicei. Liz l-a sunat şi i-a zis că vin să-l iau, dar nu şi-a pregătit nimic încă. Acum suntem la etaj, unde-l ajut să-şi împacheteze câteva lucruri pentru noapte. Pare pierdut şi neajutorat, ca un copil mic. Îmi tot pune întrebări la care ştie că nu pot să răspund. Cât o să lipsesc? Ce să-mi iau? O să fim în siguranţă la voi?

Casa lui Harry e liniştită şi întunecoasă. Eu nu urc aproape niciodată la etaj. Locuinţa e mică, dar tot prea mare pentru el singur. Camerele în care dormeau Liz şi sora ei au rămas

neatinse de când s-au mutat, iar o parte a dormitorului lui Harry a devenit un altar închinat Sheilei, regretata lui soţie. E moartă de trei ani, dar în dormitor sunt încă mai multe lucruri de-ale ei decât de-ale lui Harry. Toată casa e plină de vechituri. Bătrânul nu aruncă niciodată nimic. Pur şi simplu nu se-ndură de nimic.

Voiam să termin în câteva minute, dar Harry mă ţine iar în loc. Trebuie să ajung înapoi la Lizzie şi la copii, dar stau aici uitându-mă la el cum verifică dacă a-închis peste tot şi apoi cum verifică dacă a verificat totul. Aş vrea să-i spun că nu cred că mai contează, dar aş înrăutăţi şi mai mult lucrurile, aşa că-i fac pe plac şi să încerc doar să-l determin să se grăbească. Mi se învârte capul. Chiar simt nevoia să vorbesc despre ceea ce se petrece, dar Harry nu e o persoană cu care mi-aş dori să port o conversaţie. Dar nici nu am pe altcineva. Trebuie să vorbesc despre omul pe jumătate mort de pe palier şi despre ce-am văzut azi-dimineaţă în magazinul alimentar. Nu-mi pot scoate din minte imaginea copilului care-şi bătea mama. Ar fi în stare vreunul dintre copiii noştri s-o atace astfel pe Lizzie? S-ar putea întâmpla chiar acum, în timp ce eu stau aici şi-mi pierd vremea cu bătrânul ăsta neghiob? Îmi muşc buza şi încerc să-mi păstrez calmul. Nu trebuie să arăt nici o emoţie. Nu vreau ca Harry să creadă că sunt un Furios.

— Hai, zic, întrerupându-l în timp ce se învârte pe la parterul casei şi verifică pentru a treia oară dacă ferestrele şi uşile sunt încuiate. Trebuie să plecăm.

Mă aştept la un răspuns sarcastic, pentru că asta capăt de obicei din partea lui Harry. E un afurisit de bătrân zgomotos şi încăpăţânat, care n-are o părere prea bună despre mine. Pretinde că ştie mai multe decât mine despre toate şi nu e niciodată încântat să fie grăbit sau să i se spună ce să facă. Mă mir că se mulţumeşte numai să dea din cap, îşi ia bagajul şi porneşte încet către uşa din faţă. Îi iau geanta şi-o pun în maşină, lăsându-l să-şi încuie casa.

* * *

— E linişte, nu? spune el în timp ce ne-ndreptăm înapoi spre apartamentul nostru. Îşi regretă imediat vorbele, când intrăm pe o stradă principală supraaglomerată. Ne aşezăm la coadă. Deşi încet, încă ne mişcăm, şi nu-mi vine-n minte o rută mai bună spre casă. Mă hotărăsc să aştept cu răbdare.

— Te simţi bine, Harry? întreb.

— Da, murmură el. Doar puţin obosit, asta-i tot.

— Probleme cu somnul?

Încuviinţează din cap.

— S-a-ntâmplat ceva azi-noapte în spatele casei, explică el, cu voce joasă. A fost o încăierare sau un accident, sau ceva..., multe ţipete, mult zgomot...

Traficul s-a încetinit din nou, iar acum aproape că stăm pe loc. E un blocaj complet.

— Nu ştiu ce se petrece aici, mormăi.

Strada pe care ne târâm trece pe lângă faţadele unui şir de case, înainte de-a o lua în sus şi la stânga peste un pod care traversează autostrada. În timp ce parcurgem arcul străzii, motivul întârzierii devine vizibil. Un şuvoi continuu de maşini ies de pe autostradă şi reintră în traficul oraşului. Ne oprim din nou, scrâşnind, la jumătatea podului.

— Ce-i cu blocajul ăsta? întreabă Harry, uitându-se curios în jur.

— N-am nici cea mai mică idee. Trebuie să fi fost vreun accident, sau aşa ceva...

— Ăsta nu-i accident, zice el, uitându-se afară pe geam şi bătând cu degetul în sticlă. Mă întind şi mă aplec peste el ca să văd ce-mi arată. Un soi de blocadă se întinde de-a dreptul peste autostradă. De ambele părţi ale şoselei sunt înşiraţi militari fioroşi în verde-închis, cu picioarele depărtate. Gărzi înarmate manevrează bariere cu dungi roşii şi albe, în timp ce alţi soldaţi dirijează cozile de maşini care se apropie. Ce naiba fac ăştia? Dacă nu mă-nşel, opresc maşinile care încearcă să părăsească

oraşul. Fără măcar să le percheziţioneze. Pe unele le dirijează spre nodul de acces afară de pe autostradă, pe altele le obligă să ocolească printre barierele date la o parte şi să se întoarcă pe unde au venit. Traficul este dirijat înapoi spre oraş.

— Nu vor să ajungem prea departe, nu-i aşa? remarcă Harry, urmărind maşinile de sub noi, în timp ce începem să înaintăm din nou.

— Parcă au zis că ţin situaţia sub control...

— Ce?

— Am auzit la televizor, chiar înainte să vin să te iau. Spuneau că încearcă să aducă situaţia sub control.

— Ei, probabil şi asta face parte din control, nu crezi? Trebuie să ştie unde ne aflăm fiecare...

— Chiar aşa?

— Cum să ne protejeze autorităţile, dacă nu ştiu unde suntem?

Nu mă ostenesc să-i răspund. Faptul că tocmai am văzut o prezenţă militară masivă pe străzi nu mă entuziasmează şi nici nu mă umple de încredere. Ba din contră, mă face să mă simt şi mai rău.

Pe măsură ce ne îndepărtăm de autostradă, traficul devine din nou fluid. Apăs acceleraţia şi mă grăbesc spre casă.

Sunt din ce în ce mai nervos şi mai suspicios cu fiecare clipă. Trebuie să mă întorc la familia mea.

Străzile pe care mergem acum sunt stingheritor de tăcute şi de calme. Totul arată şi pare straniu. Ţara se duce de râpă din cauza unor violenţe de o amploare fără precedent, aşa că de ce e atâta linişte peste tot? Reacţia umană normală în faţa unei ameninţări ca cea a Furioşilor ar fi rezistenţa şi lupta, dar încă nu putem face nimic. Oamenii ăştia sunt bolnavi. Sunt mânaţi de dorinţa de a ucide şi de a distruge şi, din câte am văzut, n-or să se oprească până când n-or să-şi satisfacă această dorinţă. Rezistenţa şi lupta împotriva lor ar însemna să punem

în mişcare aceleaşi emoţii ca şi ei. Şi ne-am autodistruge. Cei care-ar riposta ar risca să fie confundaţi cu Furioşii. Nu putem decât să ne evităm unii pe alţii şi să nu le plătim cu aceeaşi monedă. Oamenii se feresc unii din calea altora, cuprinşi de frică. Frica de toţi ceilalţi şi frica de sine însuşi.

Oprim în sfârşit în faţa blocului şi-l conduc pe Harry înăuntru. Dau să ies din nou să-i iau bagajul din maşină, când zăresc o siluetă singuratică mergând pe stradă. Instinctiv, stau pitit până când mă asigur că a dispărut, şi-abia apoi ies. Dumnezeule, sunt prea speriat ca să risc până şi să fiu văzut de un necunoscut.

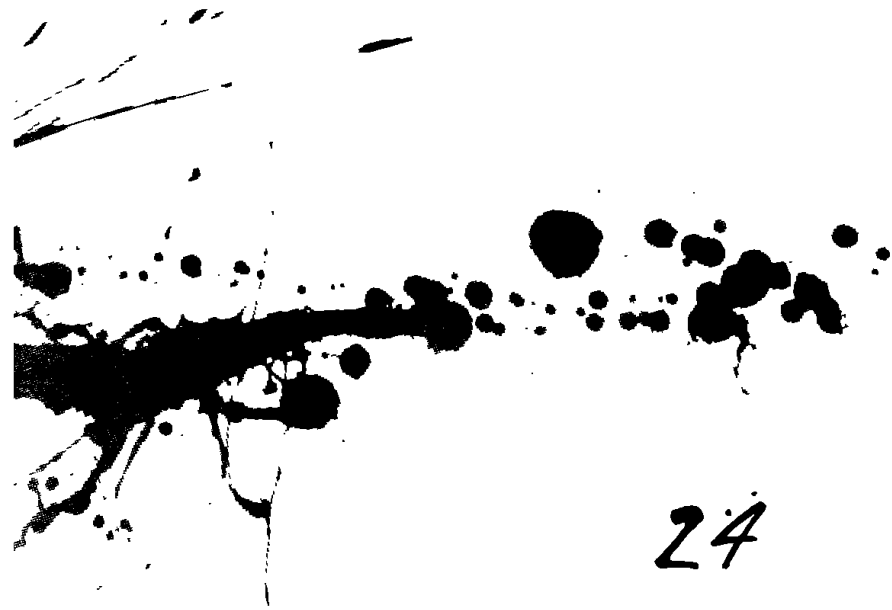

— TĂTICULE, ZICE ED.

— Ce este? mormăi, iritat că am fost întrerupt.

Citeam conştiincios un teanc de reviste de muzică pe care le-am găsit sub pat. Credeam că le aruncasem de ani de zile. M-au ajutat să scap de plictiseala plină de neliniştea acestei după-amieze interminabile.

— Ce face?

— Ce face cine? întreb, fără să ridic capul.

— Omul din casa de mai încolo. Ce face?

— Care om?

— Dumnezeule! ţipă Lizzie când intră în cameră.

Panica din vocea ei mă face să scap revista şi să ridic privirea. La naiba, bărbatul care locuieşte într-una dintre casele de lângă blocul nostru îşi trage soţia afară, până în mijlocul străzii. E o femeie masivă, cu spatele lat, dar braţele i se zbat puternic,

neputincioase. Bărbatul — cred că numele lui e Woods — o trage de picioare, şi i se aud până aici ţipetele. O trage de-a lungul bordurii, şi capul i se loveşte repetat de asfalt. Mai cară ceva cu el. Nu văd ce anume...

— Ce face? întreabă Ed din nou.

— Nu te uita, strigă Liz la el.

Traversează camera în grabă şi încearcă să-l întoarcă pe Ed şi să-l împingă spre uşă. Josh stă în cale. E în picioare, în cadrul uşii, mâncând un biscuite, şi Lizzie nu reuşeşte să treacă.

— La ce să nu se uite? întreabă Ellis.

N-am văzut-o când a intrat. E în spatele meu, ridicându-se pe vârfuri şi uitându-se pe fereastră.

— Fă cum zice mama, spun, încercând s-o trag de-acolo.

Se agaţă de pervazul geamului şi nu vrea să-i dea drumul. Copiii au luat-o razna de-a dreptul, închişi în casă. Sunt disperaţi după orice distracţie.

Afară, Woods nu se mai mişcă. Soţia lui zace la pământ, iar el stă cu piciorul pe gâtul ei. Pe toţi dracii, şi-a lăsat gheata şi toată greutatea pe gâtul ei! Femeia are chipul roşu de sânge şi se zvârcoleşte mult mai puternic decât înainte, dar el reuşeşte s-o ţină jos, chiar dacă e jumătate cât ea.

— Ellis, dă drumul, strig eu, reuşind în sfârşit s-o trag de lângă fereastră. Ed încă se uită, şi nu mă pot abţine nici eu să nu mă uit. Nu-mi pot lua ochii. Woods căra o sticlă. Îi deşurubează dopul şi goleşte conţinutul peste soţia lui. Ce naiba face?

— Ce se-ntâmplă? întreabă Harry.

Acum suntem cu toţii în sufragerie. Stă între mine şi uşă, aşa că trebuie să-l ocolesc ca s-o scot pe Ellis din cameră. Încerc să trag la loc perdelele, dar nu ajung de aici. Harry îmi stă-n cale.

— Ia-i pe copii de-aici! ţipă Lizzie.

— Vrei să te dai la o parte, Harry? mă răstesc. Nu pot să trec...

Mă uit din nou pe fereastră şi-l văd pe Woods dându-i foc soţiei lui. Dumnezeu ştie cu ce-o stropise, dar s-a transformat

într-o minge enormă de foc, iar flăcările l-au cuprins şi pe el. Femeia se mişcă încă. La naiba. Îi acopăr lui Ellis ochii cu mâinile, dar reacţionez prea încet, a văzut deja destul. Woods se îndepărtează poticnindu-se, cu pantalonii arzând. Se clatină pe Calder Grove, dar nu ajunge decât la jumătatea străzii, iar apoi e mistuit de flăcări.

Luăm copiii între noi şi-i împingem pe hol. Mă întorc în sufragerie.

Afară, nimeni nu face nimic. Nimeni nu se mişcă. Nu se vede nimic pe stradă, nici măcar când focul de la corpul arzând al soţiei lui Woods se întinde şi aprinde o grămadă de saci de plastic plini cu gunoi, care stau pe marginea străzii de mai mult de o săptămână. Din saci şi de la cadavrele de pe stradă se înalţă un fum negru, gros, care umple aerul cu o ceaţă murdară.

Suspinând, Lizzie acoperă fereastra cu perdelele.

Bărbatul de pe palierul de sus a murit. Acum câteva minute, m-am strecurat afară din casă şi am urcat să verific. Ce mod oribil de a muri — să-ţi sfârşeşti zilele încet, sângerând până la moarte, de unul singur, pe o scară de beton întunecoasă. Aş fi putut să fac ceva pentru el? Posibil. Ar fi trebuit să fac ceva pentru el? Hotărât, nu. Era un Furios, şi toate astea le-au provocat lepădături ca el. Din cauza lor se duce de râpă totul. Din cauza lor a trebuit să mă încui împreună cu familia în apartament. Din cauza lor suntem cu toţii speriaţi de moarte.

Ceea ce mă înfricoşează în legătură cu corpul de la etaj şi cu ceea ce-am văzut pe stradă este că totul se întâmplă atât de aproape. Puteam să fac faţă crizei ăsteia dacă rămânea doar un subiect la ştiri. Aş fi putut s-o suport chiar şi la concert şi când am văzut bătaia din local sau tânărul de sub maşină. Dar astăzi situaţia s-a schimbat — necazurile au ajuns foarte aproape de copiii şi de casa mea. Până acum, apartamentul părea sigur.

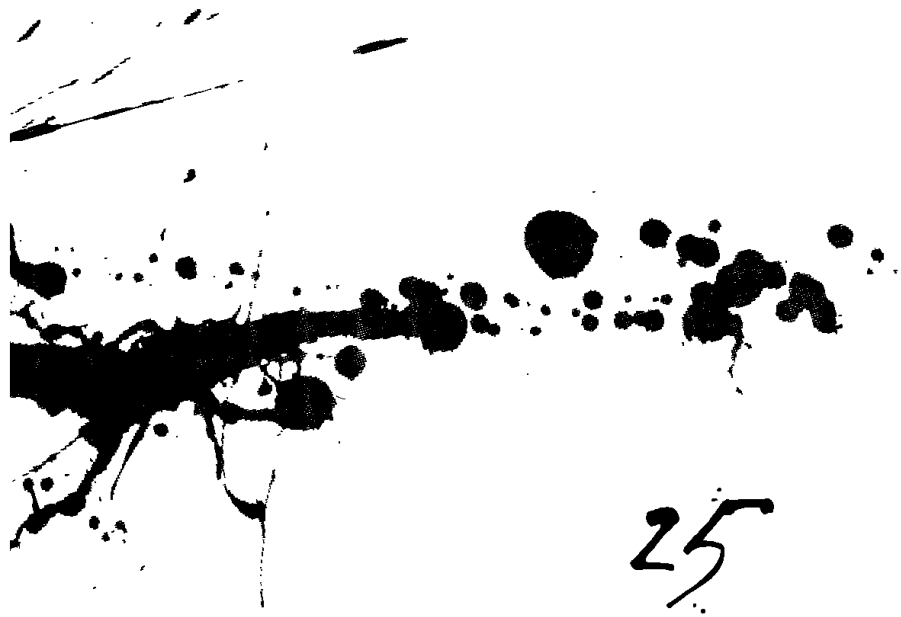

COPIII AU SIMȚIT CU SIGURANȚĂ o schimbare. Poate din cauză că au fost ţinuţi în casă zile întregi, fără nici un contact cu nimeni. Evident, ceea ce-au văzut astăzi a înrăutăţit lucrurile. Pun încontinuu întrebări, iar eu nu ştiu cum să le răspund. Nu ştiu ce să le mai spun. Am luat de pe uşa băii zăvorul pe care l-am reparat duminică dimineaţă şi l-am fixat pe interiorul uşii de la sufragerie („camera protejată", cum ar trebui s-o numim acum), ca să încerc să-i fac pe toţi să se simtă puţin mai în siguranţă. Nu ştiu dacă a folosit la ceva.

Suntem în camera protejată de ore întregi, şi nu mai suport. Mă scol şi umblu de colo-colo prin apartament. Nu pot să stau şi să nu fac nimic, dar nici n-am nimic de făcut. Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Mi-e frig, sunt obosit şi mi-e frică. Intru în cămăruţa băieţilor şi mă cocoţ în patul de sus, al lui Ed. Micul

lui televizor stă la capul patului. Îl pornesc şi trec de pe un canal pe altul. Nu-i nimic de văzut. Câteva canale difuzează reluări ale unor programe vechi, iar restul nu fac decât să arate filmul de informare publică pe care l-am văzut mai devreme. Rulează exact în acelaşi timp pe toate canalele naţionale principale. Probabil că e produs şi difuzat de guvern. Probabil. Cine altcineva ar putea să fie?

Cum n-am la ce să mă uit la televizor şi nici o altă preocupare în perspectivă, mă trezesc holbându-mă pe fereastra aflată chiar lângă pat. Mă întind pe burtă şi mă uit prin perdeaua subţire afară, pe stradă. De aici, văd Calder Grove pe toată lungimea — de la trupurile încă fumegânde al lui Woods şi al nevestei lui până la intersecţia cu Gregory Street. În afară de fumul dus de vânt, totul este nemişcat. Lumea pare tăcută şi pustiită, ca şi cum am fi fost cu toţii izolaţi separat în carantină. Din când în când, zăresc în depărtare câte o siluetă singuratică. Oamenii se ascund şi dispar la fel de repede cum apar. Abia dacă se vede vreo mişcare. Foarte rar, trece câte o maşină, altfel nimic nu pare să se clintească. Parcă m-aş uita la un stop-cadru al lumii.

De ce n-a făcut nimeni nimic cu trupurile? Am lăsat perdelele trase în camera de zi, astfel încât copiii să nu le poată vedea. Dacă şi dimineaţă mai e acolo cadavrul soţiei lui Woods, cred c-o să mă duc să arunc o pătură peste el, ca să nu se mai vadă. Zăresc rămăşiţele înnegrite ale braţelor femeii moarte. Mâinile şi degetele osoase sunt încleştate laolaltă, ca şi cum s-ar ruga sau ar implora ajutor.

Nu ştiu ce-o să facem. Încerc să nu intru în panică. Probabil că singura soluţie e să stăm încuiaţi aici până la sfârşit, oricât de mult ar dura. Nu vreau să...

— La ce te uiţi? întreabă dintr-odată o voce de lângă mine, făcându-mă să tresar. Mă uit în jur şi o văd pe Ellis. S-a strecurat

în cameră şi a reuşit să urce scara de la patul lui Ed. Se uită fix la mine peste bara de sus, cu ochi mari, rotunzi ca nişte farfurioare.

— La nimic, răspund, rostogolindu-mă şi făcându-i loc să urce lângă mine.

Ea pufneşte, gâfâie şi se caţără pe pat.

— Ce faci aici?

Mi-e greu să răspund. Nici eu nu sunt prea sigur.

— Nimic, repet.

— Te uiţi la doamna moartă? mă întreabă pe un ton remarcabil de nevinovat şi de pragmatic.

— Nu, doar m-am întins puţin. Sunt obosit.

— De ce stai în patul lui Ed? De ce nu stai în patul tău şi al lui mămica?

Întrebările ei nu par să se oprească vreodată. Aş vrea să înceteze. N-am chef să-i răspund.

— Voiam să mă uit la televizor, spun, numai pe jumătate sincer. Eu nu am televizor în cameră.

— De ce nu te uiţi la celălalt, cu noi toţi?

— Ellis, spun, înăbuşindu-mi un căscat şi trăgând-o mai aproape, vrei să taci?

— Taci tu, murmură ea abia auzit.

Cască şi se mută şi mai aproape de mine.

Pentru scurtă vreme, în cameră e din nou linişte, şi încep să mă-ntreb dacă Ellis a adormit. Dar nu numai în camera asta e linişte — în întregul apartament domneşte o tăcere ameninţătoare. Dincolo de uşă, abia aud sunetele înfundate ale televizorului din sufragerie. Tac cu toţii, sau e ceva-n neregulă? E din cauza a ceea ce s-a întâmplat afară, sau izolarea şi nesiguranţa încep să aibă efect şi asupra familiei noastre? E pe cale vreunul dintre noi să se schimbe, sau s-a schimbat deja...? Mă surprind gândindu-mă din nou la situaţia de afară, dar şuvoiul continuu de gânduri negre şi incomode mă deprimă. E sigur

oare că lucrurile n-or să continue aşa la nesfârşit? Trebuie să se ajungă la un punct în care ceva cedează sau situaţia se rezolvă de la sine, nu? Nu găsesc nici un răspuns şi de fapt sunt uşurat când Ellis se hotărăşte să mă atace cu încă o salvă de întrebări, mult mai uşoare.

— Mâine o să ne-ntoarcem la şcoală? întreabă ea cu naivitate.

— Nu cred, răspund.

— Poimâine?

— Nu ştiu.

— Răspoimâine?

— Nu ştiu. Uite, Ellis, nu e sigur când o să se deschidă iar şcoala. Să sperăm că n-o să dureze prea mult.

— Mă duc într-o excursie săptămâna viitoare.

— Ştiu.

— Mergem cu clasa la o fermă.

— Ştiu.

— Mergem cu autocarul.

— Ştiu.

— O să mai putem să mergem?

— Sper că da.

— O să mă duci tu, dacă şcoala mai e închisă?

— O să te duc.

Pare mulţumită de răspuns şi tace din nou. Mă întind pe spate şi închid ochii. Până acum, ziua a fost lungă şi epuizantă din punct de vedere emoţional, şi şi-a cerut tributul. Îmi simt pleoapele grele. În doar câteva minute, trupul lui Ellis se lasă moale în braţele mele. Respiraţia i se schimbă, devine superficială şi constantă. Mă uit la ea — moţăie, complet destinsă şi aproape adormită. Într-o lume care a devenit dintr-odată complet iraţională, imprevizibilă şi cu susul în jos, ea rămâne perfectă şi neschimbată. Fetiţa asta înseamnă totul pentru mine.

Sunt obosit. Închid ochii.

Aproape aţipisem pentru o clipă, când îmi revine în minte imaginea fetei din magazin, de azi-dimineaţă. Pentru o clipă înfricoşătoare, mi-am închipuit că a fost Ellis, şi că o ataca pe Lizzie, întinsă la pământ. Sunt speriat. Sunt paralizat la gândul că ceea ce se petrece afară, orice-ar fi, ar putea să ajungă până la urmă şi în casa mea şi să facă rău familiei mele.

Încerc să mi-o închipui pe fetiţa asta frumoasă atacându-mă.

Încerc să mă închipui pe mine atacând-o.

26

E APROAPE MIEZUL NOPȚII. Copiii dorm. Stăm în sufragerie, în tăcere şi într-un întuneric aproape total. Harry, Liz şi cu mine nu ne-am fi putut aşeza mai departe unul de altul în camera asta. Harry e cu faţa la fereastră, privind afară prin perdelele pe jumătate trase. Liz stă lângă uşă, privind în gol. Televizorul a fost închis toată seara. Nimeni nu spune nimic nou, aşa că n-are rost să ne mai uităm. Lipsa de informaţii nu face decât să înrăutăţească lucrurile.

— Vrea cineva ceva de băut? propun.

Tăcerea asta e insuportabilă.

— Eu nu, răspunde Harry.

Mă uit spre Lizzie. Ea clatină din cap şi coboară ochii. N-a vorbit de ore întregi. Am avut o discuţie despre copii imediat după ce s-au dus la culcare, dar de-atunci abia dacă a scos vreun cuvânt.

Încăperea se umple cu un zgomot surd, huruit, şi pe cer răsare brusc un fulger luminos, ca o minge uriaşă de flăcări, dintr-o clădire din apropiere.

— Ce-a fost asta, pentru numele lui Dumnezeu? mormăie Harry, ridicându-se de pe fotoliu şi ducându-se la fereastră cu paşi nesiguri.

Dă de tot la o parte perdelele. Eu rămân în spate şi mă uit peste umărul lui. Nu văd ce arde. Pare să fie centrul medical de pe Colville Way. Se află la vreo patru sute de metri depărtare de aici, dar prea aproape ca să stau liniştit. În timp ce zgomotul şi explozia iniţială se potolesc, aud alte sunete, la fel de înfricoşătoare. O femeie disperată ţipă după ajutor. Are vocea răguşită şi înspăimântată. Imploră pe cineva să plece de lângă ea şi s-o lase în pace şi... ţipetele se opresc brusc. Apoi aud o maşină pornind. Motorul este forţat şi accelerat cu violenţă. Maşina demarează în viteză, dar scurta ei călătorie se încheie în câteva secunde. Frânele scârţâie şi cauciucurile derapează pe stradă, iar apoi se aud bufnitura şi scrâşnetul inconfundabile ale unei ciocniri.

Liniştea care urmează acestui dezastru neaşteptat este de o mie de ori mai rea decât flăcările şi ţipetele. Stau aici, aşteptând să aud sirenele vreunui echipaj de poliţie sau ale pompierilor sau vreun semn de la oricine poate să dea o mână de ajutor, dar nimic, doar o tăcere rece şi pustie. Ştiu că rezultatul ar fi acelaşi dacă s-ar întâmpla ceva şi aici. Suntem pe cont propriu.

Mă întorc. Încăperea este încă inundată de lumina mocnită a focului, şi o văd pe Lizzie plângând. Mă aşez lângă ea, lăsându-l pe Harry la fereastră să urmărească infernul din apropiere. O cuprind cu braţul şi o trag mai aproape.

— Haide, îi spun fără folos.

Nu reacţionează. O iau de mână, dar o lasă pur şi simplu inertă.

— N-ar fi trebuit să se ajungă niciodată în stadiul ăsta, comentează Harry cu spatele la noi, stând în picioare la fereastră

ca un general care cercetează câmpul de bătălie. N-ar fi trebuit niciodată să lase să se ajungă aici.

Se răsuceşte şi ne fixează pe amândoi cu privirea, părând aproape să pretindă un răspuns. Liz îi întoarce privirea, cu chipul brăzdat de lacrimi.

— Las-o baltă, Harry, îl avertizez. Nu e momentul...

— Atunci când e momentul? se răsteşte el. Când vrei să începi să vorbeşti despre asta? Când ajung şi la uşa ta problemele?

— E un cadavru pe stradă, cam la zece metri depărtare. Aş zice c-au ajuns deja la uşa mea, mă răţoiesc eu supărat.

— Şi ce putem să facem? insistă el.

În vocea lui iritată se simte o nuanţă stânjenitoare de panică şi de disperare.

— O să stăm pur şi simplu aici? Atât?

— Şi ce-am putea face? îl întrerup, strângând puţin mai tare mâna lui Lizzie. Ce opţiuni avem, Harry? Ar trebui să stăm aici şi să ne punem la adăpost pe noi şi pe copii, sau vrei să ieşim pe străzi şi să ne amestecăm în încăierare?

— De-asta au apărut problemele, încă de la început, susţine el.

— Exact, aşa că ce altceva ar trebui să facem?

Harry îndreaptă degetul spre mine, cu glasul din ce în ce mai puternic. Vorbeşte fără noimă, şi-mi muşc buza, încercând să nu intru în panică. Mă trezesc încă o dată întrebându-mă dacă e pe cale să se transforme.

— Exact asta au aşteptat oamenii, continuă el cu o voce supărător de acută, o scuză ca să se bată. Nu că aveau nevoie de cine ştie ce scuză şi înainte, dar acum nu le mai pasă. Pot să facă ce naiba vor, fără să se teamă de nici un fel de consecinţe. E o şansă pentru lepădăturile din preajmă să-şi arate adevărata faţă şi...

— Taci din gură, strigă Lizzie mânioasă. Taci şi gata, tată. Nu ne ajuţi cu nimic.

— Oamenii ăştia au nevoie de o mână de fier, proclamă el, fără s-o bage-n seamă.

Arată acuzator spre televizor.

— Şi dacă idioţii care conduc posturile de televiziune n-ar fi creat senzaţie în jurul evenimentelor, prezentând din ce în ce mai multă violenţă, poate că n-am fi ajuns în beleaua asta. Dac-ar fi existat măcar puţin respect pentru autoritate, poate că am fi cu toţii...

— Nu există nici o autoritate, îi răspund strigând la fel de tare. Am văzut ieri un poliţist împuşcând oameni cu sânge rece, şi apoi alţi poliţişti îndreptând armele împotriva lui şi doborându-l. Autorităţile sunt la fel de neputincioase ca şi noi, ceilalţi.

— Dar dacă oamenii s-ar opri pur şi simplu...

— Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură, ţipă iar Liz.

Îşi smulge mâna dintr-a mea şi se repede afară din cameră. O urmăresc dispărând pe hol, şi aproape imediat începe paranoia. Harry a tăcut — Liz e cea care se transformă? Se îndreaptă spre camerele copiilor? O să le facă vreun rău? Mă ridic şi o iau la fugă după ea. Sunt uşurat când descopăr că s-a închis în baie şi mă simt ca un prost, şi vinovat pentru că am crezut c-ar fi putut face altceva. Mă târăsc încet înapoi spre sufragerie, unde Harry pare în sfârşit să se calmeze.

— Se simte bine? mormăie.

Încuviinţez din cap, dar nu-mi arde să vorbesc cu el. Îmi întoarce spatele din nou şi continuă să privească fumul care se ridică din clădirea de pe Colville Way.

VINERI

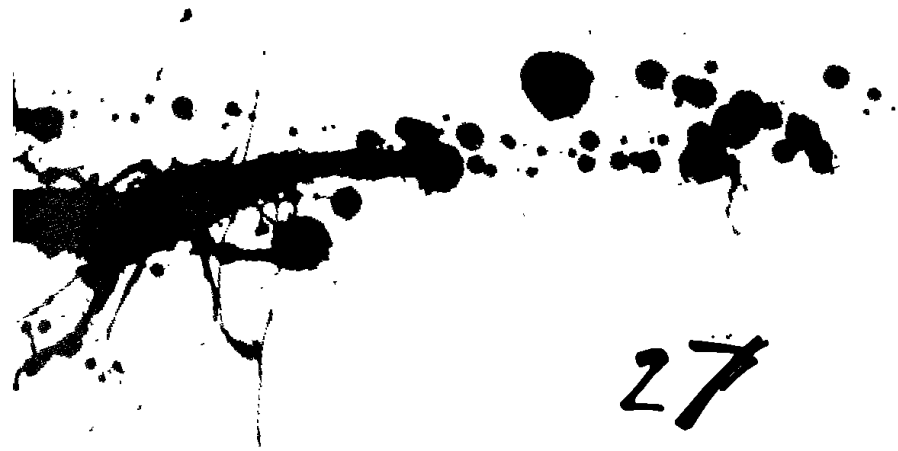

27

NU ŞTIU LA CE ORĂ m-am dus în sfârşit la culcare. Zac în pat de ore-ntregi, încercând (şi nereuşind) să pricep ce se-ntâmplă. Cred că m-am uitat la ceasul deşteptător de cel puţin o sută de ori în noaptea asta. Am urmărit fiecare oră ticăind pe lângă mine...

— Tăticule...

Sunt încă pe jumătate adormit, dar mă trezeşte Ed. Mă ridic repede în capul oaselor. Ce e? Ce s-a-ntâmplat? Mă frec la ochi şi încerc să mă concentrez asupra chipului băiatului meu. E întuneric în cameră, dar cred că n-a păţit nimic. Mă uit în jos şi văd că Lizzie doarme încă lângă mine. Şi ea pare teafără.

— Tăticule, spune el din nou, supărat că n-am răspuns.

— Ce s-a-ntâmplat? murmur. Toată lumea e bine?

El dă din cap. E clar că ce vrea să-mi spună nu are legătură cu Ellis sau cu Josh.

— Televizorul s-a stricat de tot, mormăie el.

Cad la loc pe pernă, uşurat. Asta-i tot? Slavă Domnului!

— Care-i problema? întreb, străduindu-mă să par interesat.

— Nu prind nici o imagine.

— E băgat în priză?

— Da, mârâie el. Nu sunt prost.

Sunt prea obosit ca să-l cert pentru că e obraznic.

— Ai verificat cablurile de la spate?

— Nu le-am atins. Ieri mergea, nu?

— Dar televizorul de la tine din dormitor?

— Nu pot să prind postul pe care-l vreau pe televizorul meu. Hai, tată, scoală-te.

— O să vin să mă uit în câteva minute, casc eu. Mai lasă-mă să stau puţin...

— Dar emisiunea mea e acum, protestează. Te rog, tăticule!

Închid ochii încă vreo câteva secunde, dar e evident că n-o să am parte de linişte până când nu-i repar lui Ed televizorul. Murmurând o înjurătură, mă scol şi traversez poticnindu-mă dormitorul friguros şi holul, ocolindu-l apoi pe Harry, care stătea în faţa uşii de la bucătărie. Ed vine după mine şi se năpusteşte în sufragerie. Ia telecomanda şi deschide televizorul.

— Vezi? zice el, schimbând canalele.

Mă aşez şi mă uit lung la ecran.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă Harry, intrând plictisit în cameră, după noi.

— S-a stricat televizorul, îl anunţă Ed.

— Nu-i stricat, spun eu trecând de pe un post pe altul.

— Ai verificat antena? sugerează Harry.

— Nu-i nici o problemă cu ea, le zic amândurora, uitaţi.

Harry se apropie de televizor. Acum vede şi el de ce-am făcut ochii mari. Pe toate canalele e acelaşi lucru — un ecran negru cu un text alb, contrastant:

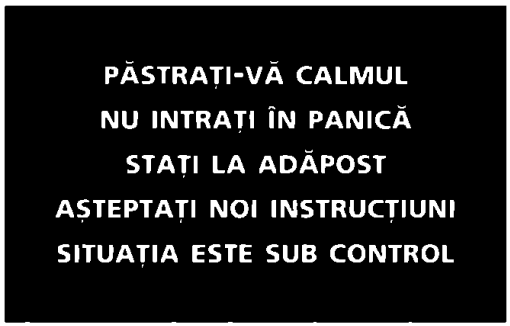

ESTE ORA UNSPREZECE, ŞI Lizzie, Harry şi copiii stau în sufragerie. Se întâmplă ceva afară. Ceilalţi n-au observat încă. Nu vreau ca Liz şi copiii să se supere iar, aşa că n-am spus nimic nimănui. A început cam acum o jumătate de oră. Am auzit vehicule grele deplasându-se în depărtare şi din când în când câte un ţipăt sau un strigăt. Am auzit şi focuri de armă.

Am încercat să mă uit pe fereastră din toate camerele, dar nu văd ce se petrece acolo. Trebuie să aflu. Pândesc un moment când ceilalţi sunt atenţi în altă parte şi mă strecor afară din casă. Mă opresc la jumătatea holului. Totul arată la fel ca atunci când am trecut pe-aici ieri, dar astăzi clădirea îmi dă o senzaţie diferită, din cauză că ştiu ce se află la etaj. Mă opresc la baza scării şi, doar pentru o clipă, mă gândesc să fac stânga-mprejur şi să mă întorc în casă. Aş vedea mai bine din apartamentele de la celelalte etaje, dar nu-mi prea vine să urc. Nu cred că mai e

cineva acolo — maşina celor de la ultimul etaj lipseşte încă, şi nu aud nimic. Dar cum rămâne cu cadavrul? Ştiu că bărbatul de pe palier e mort, dar oare am curajul să trec peste el? Prin minte-mi trec brusc tot felul de imagini de coşmar, prosteşti, cu mâinile lui fără viaţă întinzându-se să mă înşface. Zgomotul unui alt foc de armă în depărtare mă îndeamnă să acţionez. Trag adânc aer în piept şi o iau la fugă în sus pe scări; nu mă mai opresc decât când ajung la apartamentul de la ultimul etaj. Mă uit înăuntru prin uşa întredeschisă, ca să mă asigur că e gol, apoi intru.

Sunt numai două etaje între apartamentul nostru şi acesta, dar priveliştea de aici, de sus, este complet diferită. Acei câţiva metri în plus în înălţime schimbă totul, şi acum pot să văd la kilometri în jur. Văd aproape tot cartierul şi, în depărtare, centrul oraşului. În dimineaţa asta, lumea arată ca în materialele de la televizor trimise de corespondenţii de război. Orizontul este întunecat şi cenuşiu. Din cochiliile înnegrite ale clădirilor arse se ridică fum negru, murdar şi gros. N-a mai rămas mare lucru din centrul medical de pe Colville Way. Străzile sunt pustii.

Cum ar trebui să-mi apăr familia? Simt primejdia crescând aproape cu fiecare secundă şi nu pot face nimic s-o opresc. Mă gândesc la copiii de jos şi mă simt îngrozit şi neajutorat. Se bazează pe mine, şi nu ştiu cum să-i ţin la adăpost.

Văd mişcare undeva la distanţă. Nu-mi dau seama exact ce este. Mă întorc şi iau camera video pe care-am văzut-o când am urcat ieri aici. Dumnezeu ştie la ce-o foloseau proprietarii. Nu mă interesează câtuşi de puţin să aflu. Duc aparatul la fereastră şi-l pornesc. Bateria e aproape descărcată. Găsesc mecanismul de control al obiectivului şi-l reglez în aşa fel încât să fie focalizat cât mai departe posibil. După câteva secunde, reuşesc să îndrept camera în direcţia potrivită şi să regăsesc mişcarea pe care tocmai am văzut-o.

Cred că mă uit la zona Marsh Way, dar nu sunt sigur. Oricare-ar fi numele străzii aceleia, e traversată de două camioane

mari, verzi-cenuşii. De fiecare parte a lor stau şiruri de siluete în uniformă. La naiba, sunt soldaţi înarmaţi, care par să poarte echipament complet de luptă. Feţele le sunt acoperite de măşti sau de viziere. Camioanele se opresc pe la jumătatea străzii, iar gărzile din jurul lor se despart în grupuri mai mici. Unii rămân în spatele vehiculelor, alţii se îndreaptă către casele de pe cele două părţi ale străzii. De aici, nu văd clar decât un singur grup de siluete, dar bănuiesc că toate fac acelaşi lucru. Arată ca o inspecţie din casă în casă.

Soldatul din fruntea grupului bate cu pumnul în uşă. Doamne, nici nu aşteaptă să fie poftiţi înăuntru! Ceilalţi patru soldaţi din grup se năpustesc în casă imediat ce se deschide uşa. Cea de-a cincea siluetă în uniformă îi urmează înăuntru, ţinând ceva în mână. E greu să păstrezi camera focalizată de la distanţa asta, şi nu-mi dau seama dacă ţine un carnet sau un computer de buzunar. Dispar cu toţii în clădire, aşa că-i aştept să iasă din nou. Şi aştept. Şi aştept...

Pe toată strada se întâmplă acelaşi lucru. Grupurile de soldaţi ies din camioane şi controlează pe rând fiecare casă. Ridic ochii pentru o clipă de pe ecranul camerei video şi mai zăresc mişcări pe o altă stradă din apropiere. La fel. Mijesc ochii, pentru că, prima oară pe ziua de azi, soarele se arată printre norii groşi. Văd cel puţin încă două grupuri de camioane şi soldaţi înaintând încet pe alte străzi, toate pe o rază de câteva sute de metri. Mă concentrez din nou spre casa pe care o urmăream la început, pe Marsh Way, când cei cinci soldaţi ies în pas de marş şi-şi îndreaptă imediat atenţia către clădirea vecină. Proprietarii, o femeie şi un bărbat între două vârste, uluiţi şi derutaţi, nu pot decât să închidă cu timiditate uşa de la intrare în urma lor.

Pe deasupra oraşului zboară elicoptere. Ciudat. Poate coordonează mişcările de trupe de la sol?

Soldaţii pe care-i priveam au intrat acum cu forţa într-o altă casă. Reapar în mai puţin de un minut, de data asta trăgând pe cineva după ei. Nu disting dacă e un bărbat sau o femeie, dar

dă din picioare, loveşte cu pumnii şi se zbate din greu să scape. Acum îmi dau seama că este o femeie. E doar pe jumătate îmbrăcată. Au îmbrâncit-o, forţând-o să meargă spre cel mai apropiat camion. Încă se luptă. În timp ce-o împing spre remorca vehiculului, reuşeşte cumva să se elibereze din strânsoare. O ia la fugă pe stradă şi... nu-mi vine să-mi cred ochilor. Unul dintre soldaţi face un pas înainte şi ridică puşca. În loc să alerge după ea, o împuşcă pur şi simplu în spate. Alţi doi ridică trupul căzut şi-l aruncă fără ceremonie în remorca unuia dintre camioane.

Probabil că în sfârşit îi scot pe Furioşi din ascunzători. Slavă Domnului!

Era şi timpul. Sper că ticăloşii îşi primesc cu vârf şi-ndesat răsplata.

E O MARE UŞURARE SĂ ŞTIU că cineva pare în sfârşit să preia controlul situaţiei. Soldaţii de pe străzi reprezintă primul indiciu pe care-l primim că autorităţile fac în sfârşit ceva ca să ne ajute. Mă bucur, dar o să fiu şi mai fericit când or să termine şi-or să plece de-aici. Nu le spun nimic celorlalţi. Nu vreau ca Lizzie şi copiii să se supere iar.

Mi se-nvârte capul. Mi-e din ce în ce mai greu să rămân ferecat în camera protejată, împreună cu restul familiei. Claustrofobia puternică mă omoară. Am stat împreună ore întregi, şi abia dacă a scos cineva vreun cuvânt, în afară de copii, care se ceartă şi se ciondănesc încontinuu. Ştiu că nu se pot stăpâni, dar chiar încep să mă calce pe nervi. Lizzie şi Harry nu par deranjaţi. Poate că e doar vina mea. Poate din cauza gândului la soldaţii de-afară. Sunt din ce în ce mai neliniştit, stând aici şi aşteptând inevitabilul ciocănit la uşă.

Mă scuz că trebuie să merg la toaletă, mă ridic şi ies din cameră. Închid după mine uşa sufrageriei şi mă sprijin de ea, uşurat. Atmosfera dinăuntru devenise apăsătoare, aerul de aici e mult mai răcoros şi mai proaspăt. Traversez holul poticnindu-mă şi mă opresc la uşa de la intrare. Să urc la etaj şi să mă uit din nou pe străzile din jur? Dacă armata a ajuns deja aici? Cum ar arăta lucrurile dacă aş deschide uşa şi m-aş năpusti direct într-una dintre patrulele astea? Ar putea crede că sunt un Furios. Mi-ar da vreo şansă să le explic sau şi-ar îndrepta imediat puştile spre mine?

Mă duc la toaletă, apoi mă strecor până în camera băieţilor. Mă urc pe patul lui Ed, la fel ca ieri, şi mă uit pe fereastră o vreme. Nu văd nimic. Cu excepţia cadavrelor, totul afară pare tăcut, liniştit şi relativ normal. Dar e o amăgire. Dincolo de suprafaţă, întreaga lume se destramă.

Mă doare capul. Am obosit să mă gândesc încontinuu la ce se petrece. Nu vreau decât să uit de tot, măcar pentru câtva timp.

Mă întind pe spate, închid ochii şi aştept ciocănitul la uşă.

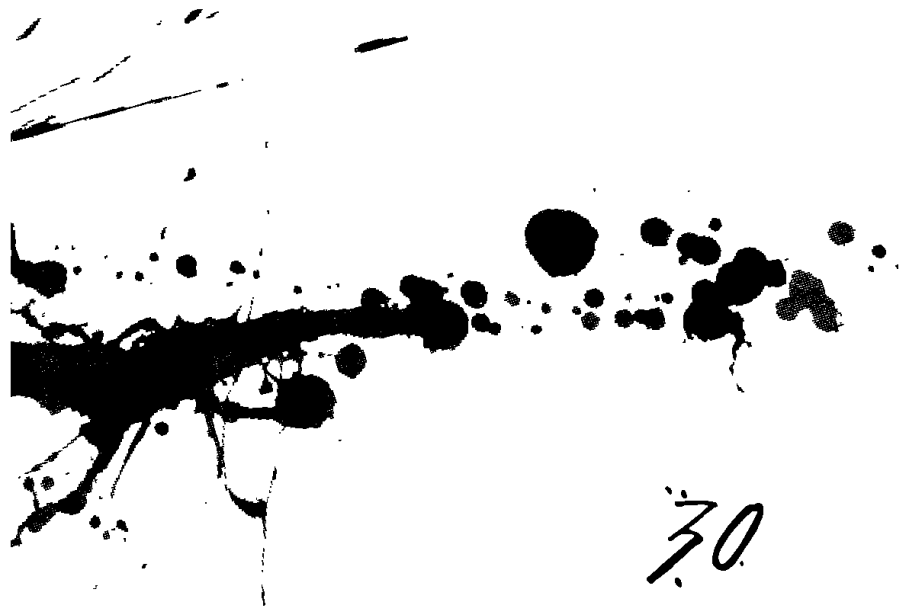

AUD MIŞCĂRI ÎN APARTAMENT, afară din camera protejată. Nu ştiu cât am stat întins aici, singur. Cred că am adormit. Mi-e rău. Simt nevoia să beau ceva. Mă ridic în capul oaselor, îmi las picioarele în jos peste marginea patului şi cobor. Mă doare tot corpul, dar mă întind şi pornesc clătinându-mă de-a lungul holului.

E cineva în bucătărie. Mă apropii şi-l văd prin uşa deschisă pe Harry. Stă la chiuvetă cu spatele la mine, turnându-şi ceva de băut sau spălând vasele. Fac un pas înăuntru, apoi mă opresc. Nu ştiu de ce. Ceva nu-i în regulă. Nu vreau să mă apropii mai mult. Simt ceva în aer, ceva care mă nelinişteşte. Ba mai mult, mă face să mă simt în pericol. Harry se opreşte. Ştie că sunt aici? Pentru un timp care pare o veşnicie, nu ne mişcăm nici unul. Apoi se întoarce încet. Este...?

Dumnezeule mare! Mă uit adânc în ochii bătrânului şi încremenesc pe loc de frică. Să fie acelaşi om? Mă fixează cu nişte ochi reci, de oţel, plini de o ură şi un dezgust inexplicabile. Îi simt repulsia faţă de mine emanând din el ca o duhoare şi ştiu că, dintr-un motiv necunoscut, dar de netăgăduit, vrea să mă vadă mort. Vrea să mă distrugă. Mi se-nmoaie picioarele de nervi, pentru că realizez dintr-odată că furia a intrat în cele din urmă şi în casa mea.

Harry se mişcă brusc, iar eu reacţionez rapid. Face un singur pas înainte, dar e destul, şi ştiu că viaţa mea e în pericol dacă nu acţionez imediat. O copleşitoare dorinţă instinctivă de autoconservare pune stăpânire pe mine şi mă face să mă-ndepărtez de el. Arunc o privire spre dreapta. Pe masa de gătit se află suportul din lemn pentru cuţite. Apuc cuţitul de pâine cu mâner negru şi-l trag din suport ca şi cum aş scoate o sabie din teacă. Cu o singură mişcare, mă reped asupra lui Harry şi i-l înfig adânc în carne, chiar deasupra taliei. Îl cuprind cu celălalt braţ şi-l trag mai aproape, forţând lama să-i intre tot mai adânc în măruntaie, răsucind-o şi împingând-o înainte. Simt tăişul zimţat spintecându-i pielea şi pătrunzând prin muşchi, vene şi artere, şi-l înfig mai adânc, până la mâner. Apoi simt un val neaşteptat de sânge fierbinte ţâşnindu-mi peste mână, dau drumul cuţitului şi-l împing pe Harry de lângă mine. El se târăşte înapoi. I se taie picioarele şi se prăbuşeşte la podea, izbindu-se în cădere cu ceafa de uşa cuptorului. Mă aplec peste el. Respiră încă, dar n-o să mai reziste mult. Trebuie să mă asigur că e mort.

Se aude un strigăt din uşă — un ţipăt strident, asurzitor. Mă întorc şi-o văd pe Lizzie, urmată de copii. Se uită la mine cu aceeaşi expresie rece ca şi tatăl ei, şi simt din nou ura. Scot cuţitul din măruntaiele muribundului şi mă reped la ea, ştiind că şi ea trebuie să moară. Se dă înapoi, trăgându-i şi pe copii afară din încăpere. Edward şi Josh mă fixează mânioşi, cu la fel de multă ură ca şi mama lor.

— Tăticule! ţipă Ellis.

Privesc atent chipul fetiţei mele şi-mi dau seama într-o clipă că nu e ca ceilalţi. E ca mine. Nu s-a schimbat. Ocolesc în fugă masa din bucătărie şi mă întind după ea, dar ajung prea târziu. Mama ei a apucat-o deja de ceafă şi a tras-o prea departe ca s-o mai pot ajunge. Faţa ei micuţă, brăzdată de lacrimi, e inundată de teamă şi de panică, iar ochii i se lărgesc, ieşiţi din orbite, în timp ce Liz o trage de haine, târând-o departe de mine. Ed mă priveşte încruntat. Chiar şi Josh mă dispreţuieşte. Fiii mei mă dispreţuiesc, şi ştiu că trebuie să-i nimicesc şi pe ei.

Mă arunc din nou spre Lizzie, conştient că trebuie s-o omor înainte să ne facă vreun rău mie şi lui Ellis. Strigă la copii să se mişte, iar ei o iau la fugă pe hol, spre sufragerie. Edward împinge căruciorul lui Josh pe coridor, aşa că mă împiedic de el şi mă trezesc dintr-odată în patru labe. Înainte să apuc să mă ridic şi să ajung în sufragerie, ei închid uşa cu o bufnitură. Aud ţăcănitul zăvorului tras.

Ce naiba mă fac acum? Ce s-a-ntâmplat? Cum a putut familia mea să se întoarcă împotriva mea atât de repede? Trebuie să-i las pe ei în pace şi să ajung la Ellis. Ea nu s-a schimbat, şi ştiu că are nevoie de mine. Mă ridic şi alerg spre uşă. O izbesc cu umărul, dar nu se mişcă. Alerg înapoi şi mă reped din nou, apoi încă o dată şi, a cincea oară când o lovesc, simt zăvorul cedând. Încerc s-o forţez, dar nu se mişcă decât cu câţiva centimetri. Au baricadat-o cu mobila ca să mă împiedice să intru. De ce-mi fac aşa ceva?

Izbesc cu pumnii în uşă.

— Ellis, strig. Ellis!

O aud. E prizonieră acolo. O aud strigându-mă. E ca mine, nu ca ei, şi trebuie să vină cu mine. Nu e în siguranţă dincolo. Sunt disperat. N-o pot părăsi. Mă arunc iar în uşă, iar forţa impactului îmi zguduie tot corpul.

— Ellis! ţip din nou.

Abia mai pot să-i aud răspunsul înăbuşit.

Trebuie să existe o altă cale să ajung la ea. Fereastra. O să intru pe fereastra de la sufragerie. Mă-ntorc şi alerg înapoi pe hol, pe lângă cadavrul din bucătărie, şi ies pe coridor. Deschid uşa de la intrare şi mă năpustesc pe stradă, în lumea rece, udă de ploaie. Acum, că sunt afară, devin conştient de zgomotul de pretutindeni din jurul meu. Aud elicopterele, camioanele militare, focurile de armă şi sunetele unor oameni ca mine, care se luptă să supravieţuiască. E ca şi cum m-aş afla în mijlocul unei zone de război. Dar nu un singur război, ci sute de ciocniri separate. Sute, probabil mii de bătălii purtate de oameni ca mine, care au fost atacaţi şi trădaţi.

Am ajuns în dreptul ferestrei de la sufragerie. Lizzie îngrămădeşte încă mobilă în uşă. Edward mă zăreşte aproape imediat, iar Lizzie împinge copiii către colţul camerei. Ellis e prinsă în spatele lui Edward şi al lui Josh, dar încă o văd. Îi văd încă faţa. Plânge şi mă strigă.

Mă uit în jur după ceva cu care să sparg geamul. La jumătatea aleii care duce la uşa din faţă e o dală spartă în pavaj. O iau şi reuşesc s-o arunc pe fereastră. Sticla se sfărâmă, cu un zgomot supărător de puternic. Acum le aud din nou vocile. O aud pe Lizzie ţipând la ei să stea potoliţi şi să se ferească de mine. Mă trag în sus şi mă caţăr pe rama ferestrei, simţind cum cioburile de sticlă îmi străpung pielea. Durerea nu contează.

Intru cu greu prin cadrul ferestrei şi mă prăbuşesc pe podea. Mă ridic repede, dar nu mă pot ţine pe picioare şi-mi pierd echilibrul. Lizzie aleargă spre mine. Are ceva în mână — e tubul de metal de la aspirator. Îl agită în faţa mea. Încerc să mă feresc ghemuindu-mă, dar mă mişc prea încet, şi mă loveşte.

O durere bruscă, mistuitoare peste faţă.

Sânge curgându-mi din nas şi în gură.

Faţa în jos pe covor. Nu pot...

SUFRAGERIA ESTE rece şi cufundată în tăcere. Deschid ochii încet, cu greu. Nu cred că mai e cineva aici. Grămada de mobilă a fost mutată, iar uşa e acum deschisă. Ploaia răbufneşte înăuntru pe fereastra spartă, aşa că am pantalonii uzi până la genunchi. Încerc să mă ridic în capul oaselor, dar durerea e prea mare, şi mă prăbuşesc din nou pe podea.

Cât am zăcut aici?

Încep să-mi aduc aminte ce s-a petrecut. Mă-ntorc încet de la un eveniment la altul. Mi-o amintesc pe Lizzie lovindu-mă. Îmi amintesc privirea plină de ură de pe faţa ei, egalată doar de expresiile asemănătoare de pe chipurile lui Edward şi al lui Josh. Închid ochii şi-ncerc să mă adun. Faptul că-mi văd soţia şi copiii fugind de mine şi că-i simt urându-mă în halul ăsta îmi provoacă o durere mai mare decât suferinţa fizică. Mă simt pustiit, trădat şi speriat. Nu pot să-mi explic ce s-a-ntâmplat. Nu ştiu

de ce l-am omorât pe Harry. Ştiu doar că a trebuit s-o fac. Nu-mi explic de ce aproape întreaga familie s-a întors de tot împotriva mea, atât de repede. Nu-mi explic nici de ce Ellis nu s-a schimbat. Dumnezeule, trebuie s-o găsesc!

Mă străduiesc să mă ridic. Mă doare tot corpul, şi fiecare mişcare e dificilă. Foarte încet, sprijinindu-mă de braţul canapelei, reuşesc să stau în picioare. Îmi zăresc imaginea în oglinda care atârnă deasupra sobei cu gaz. Am ochiul drept vânăt şi umflat. Unul dintre dinţii din faţă mi se clatină, iar în gât simt gust de sânge. Când văd în ce stare îmi este faţa, încep cu adevărat să simt durerea. Mă târăsc în bucătărie şi păşesc peste corpul de pe podea, ca să-mi iau nişte apă.

E mai bine.

Apa rece ca gheaţa mă înviorează şi-mi alungă puţin amorţeala, deşi simt că-mi vâjâie capul. Mă aplec deasupra chiuvetei şi-mi clătesc gura, scuipând sânge înăuntru. Privesc apa roşie-rozalie şi încerc să nu mă uit la Harry, care zace mort la picioarele mele. Ce naiba s-a-ntâmplat? Podeaua bucătăriei e plină de sângele lui stacojiu-închis. Ochii fără viaţă sunt aţintiţi către tavan şi-i simt arzându-mi pe dinăuntru. Nu regret ce-am făcut — trebuia să-l omor înainte să mă omoare el pe mine —, trebuie doar să înţeleg de ce...

Închid robinetul şi, în afară de zgomotul câte unei picături de apă, în apartament e o linişte perfectă. Oare Lizzie o fi fugit cu copiii să se ascundă la etaj, într-unul dintre celelalte apartamente? Păşesc încet spre uşa bucătăriei, ascultând cu atenţie. Ştiu, în sinea mea, că au plecat.

La naiba!

O descoperire bruscă mă izbeşte ca un pumn în stomac, mai dureros chiar decât loviturile fizice şi emoţionale pe care le-am primit deja. Gândindu-mă la apartamentele de la etaj, mi-am adus aminte de cadavrul de pe palier şi de cuvintele Furiosului muribund. „Pregăteşte-te pentru ei", mi-a spus. „Ei sunt, nu noi. Vezi totul atât de limpede când ţi se întâmplă chiar ţie." Dumnezeule,

se uita la mine şi vedea un alt Furios! Sunt unul dintre ei! E singura explicaţie logică. Cum ar fi putut Harry, Lizzie, Edward şi Josh să se schimbe cu toţii în acelaşi timp? E la mintea cocoşului că eu sunt singurul diferit. Nu-mi explic cum sau de ce, dar când m-am uitat în ochii lor, am ştiut imediat că ceilalţi nu erau ca mine şi că reprezentau o ameninţare. I-am simţit imediat emanând repulsie. Mă uitam la cei din familia mea şi mi-era frică de ei, de-asta am făcut ce-am făcut, şi de-asta au ucis atâţia alţii înaintea mea. Trebuia să-i atac, înainte să mă atace ei pe mine. Toţi în afară de Ellis...

Păstrează-ţi calmul, încerc să-mi spun singur, alergând pe coridor, spre holul blocului. Mă uit afară. La naiba, maşina mea a dispărut! Doamne, au luat maşina şi acum ar putea fi oriunde. Fac eforturi să gândesc limpede, dar mi-e greaţă, din cauza panicii. Păstrează-ţi calmul, îmi spun din nou. Gândeşte logic. Unde s-ar fi dus? N-au prea multe opţiuni. Poate că au plecat acasă la Harry, dar e puţin probabil, el zace mort pe podeaua din bucătărie. Mai mult ca sigur că Lizzie i-a dus acasă la sora ei. O să-i caut acolo.

Mi-e frig. Am hainele ude şi mânjite atât de sângele lui Harry, cât şi de-al meu. O să mă schimb, o să-mi iau câteva lucruri şi-o să mă duc s-o caut pe Ellis. Nu ştiu unde-o să mergem după aceea. Nu ne putem întoarce aici. Locul ăsta nu mai e sigur.

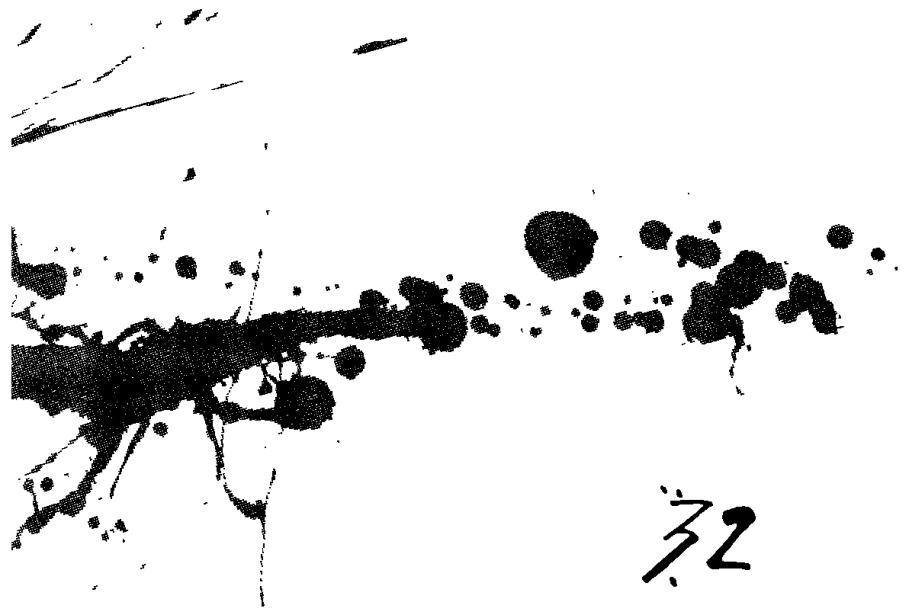

M-AM SPĂLAT, M-AM SCHIMBAT şi sunt gata de drum, dar nu reuşesc să mă urnesc. Realitatea a ceea ce s-a petrecut mă loveşte în sfârşit în plin. Adrenalina şi teama nervoasă au dispărut, iar acum am rămas pustiit, năucit şi speriat.

Mi-am dat seama că am pierdut totul.

Stau în camera lui Edward şi a lui Josh, uitându-mă pur şi simplu în jur. E prea dureros... Nu pot exprima în cuvinte ce simt. Ştiu că aş putea ajunge la băieţii mei, dar cumva ştiu şi că au plecat pentru totdeauna şi că n-o să mai fiu niciodată împreună cu ei. Ridic de jos o jucărie — un nimic, doar un cadou ieftin de plastic, dintr-un meniu cu hamburger — şi mi se umple sufletul de suferinţă. Josh a căpătat jucăria acum vreo trei săptămâni. Ne dăduse Harry nişte bani. Am ieşit târziu în oraş şi ne-am îndopat copiii la fast-food. A fost prima oară când Josh a primit un meniu numai al lui. S-a simţit atât de mândru!

A petrecut mai mult timp jucându-se cu afurisita de jucărie decât mâncându-şi hamburgerul.

Trebuie să-i las să plece.

Mă duc în dormitorul pe care l-am împărţit Lizzie şi cu mine şi-mi iau de pe pat geanta cu lucrurile. Uşa dulapului e deschisă. Mă uit pe bara cu umeraşe pline cu hainele lui Lizzie, şi fiecare dintre ele îmi stârneşte câte-o amintire. Mă cuprinde o tristeţe care-mi strânge stomacul ca într-un cleşte. Toate amintirile mele — fiecare secundă a vieţii noastre de când am cunoscut-o — nu mai înseamnă brusc nimic.

Ar fi fost mai uşor dac-ar fi murit toţi. Ştiu în ce m-am transformat acum, şi ştiu că Lizzie, Edward şi Josh sunt altfel. Nu-nţeleg diferenţele dintre noi, dar simt, mai presus de orice îndoială, că nu le putem depăşi. Simt că n-o să mai fiu niciodată împreună cu soţia şi cu copiii mei. Cât despre Ellis..., ea e ca mine, şi o să lupt până la ultima suflare s-o iau înapoi.

Încerc să mut cadavrul din bucătărie. În ciuda urii pe care am văzut-o în ochii lui Harry, nu vreau să-l las aşa — îmbrăcat doar pe jumătate, contorsionat şi prăbuşit în colţul camerei. Îl trag de picioare ca să încerc să-l îndrept, dar corpul i-a înţepenit, şi nu-l pot urni. Aduc o plapumă din dormitor şi-l acopăr.

În timp ce mă chinui să mut cadavrul, se aude un zgomot. Mă ridic şi alerg în sufragerie, ca să mă uit afară pe fereastra spartă. Două camioane militare au oprit pe stradă, şi-mi dau seama că trebuie să plec repede de-aici. Cine ştie dacă soldaţii ăştia or să mă ajute sau or să tăbare pe mine? Nu pot să risc. Cum rămâne cu femeia pe care-am văzut-o de dimineaţă împuşcată mortal pe stradă? Era ca mine sau ca ceilalţi? Era şi ea o Furioasă?

Mişcă-te. Pleacă odată şi nu te opri. Dar unde să mă duc? Camioanele se apropie. Îmi arunc geanta pe umăr şi ies în fugă din apartament, până pe holul blocului. Şi-acum încotro? Or să controleze apartamentele de la etaj? Aş putea risca să mă

ascund acolo? Ştiu oricum că trebuie să plec, aşa că alerg spre ieşirea din spate. Încerc să deschid uşa de incendiu, dar e închisă cu lacăt. Doamne, de când o fi aşa? Ce s-ar fi-ntâmplat dacă ar fi izbucnit un incendiu? Nu mai contează acum. Mă uit în urmă şi văd ceva mişcându-se chiar lângă bloc. Sosesc. Mişcă-te! Atât!

Uşa celuilalt apartament de la parter e deschisă. Intru, dar mă izbeşte un miros groaznic. În ultimele şase luni, n-a locuit nimeni aici în mod oficial, dar vin mereu vagabonzi, drogaţi, oameni fără adăpost şi Dumnezeu ştie mai cine. E identic cu apartamentul meu. Alerg în bucătărie şi forţez fereastra de deasupra chiuvetei. Aud acum soldaţi înăuntrul clădirii. Le aud bocancii grei stârnind ecouri pe hol. Mă caţăr pe fereastră şi sar afară, în grădina din spate, plină de buruieni. Am scăpat. Fără să mă gândesc, o iau la fugă prin iarba înaltă, ies din grădină, apoi escaladez repede movila de pământ noroios care desparte blocul nostru de grădinile caselor particulare din vecinătate. Alerg pe lângă grădini până când ajung la un gard înalt de lemn. Trebuie să încerc să sar peste el. Mă trag în sus, cu muşchii braţelor arzând de efort, şi reuşesc să-mi trec un picior peste gard. Mă las să alunec pe partea cealaltă şi aterizez dureros pe pavaj, printre excremente de câine, gunoaie şi buruieni. Mă ridic, mă scutur şi alerg mai departe.

LOCUL CEL MAI SIGUR, mă hotărăsc în timp ce alerg, este unul pe unde ştiu că soldaţii au trecut deja. Mă-ntorc şi pornesc de-a lungul străzii paralele cu Calder Grove, apoi o tai pe scurtătură pe alte câteva străzi şi ajung în sfârşit pe Marsh Way. Asta e zona unde i-am văzut pe soldaţi patrulând azi-dimineaţă, când m-am uitat pe fereastra de la ultimul etaj.

Strada e pustie. Nici urmă de militari ca cei pe care i-am văzut aici mai devreme. Stau în umbra unui copac de la capătul străzii şi mă uit în toate părţile. Nu există nici un semn al vreunei prezenţe de orice fel. Locul e cufundat în linişte. Nu se mişcă nimic aici. Nimic în afară de mine.

Observ că uşa din faţă a uneia dintre casele de pe partea cealaltă a străzii tocmai s-a deschis puţin. Alerg într-acolo şi intru cu forţa. Dau peste proprietar, care trage un sac de gunoi pe hol,

pregătindu-se să-l arunce. Ridică privirea, şi-mi dau seama imediat că nu e ca mine. Trebuie să-l omor.

— Cine naiba eşti...? începe el să vorbească.

Mă arunc asupra lui, apucându-l de ceafă şi împingându-l mai în spate în casă. Mă mişc încontinuu, simţindu-mă puternic şi stăpân pe situaţie, dar neştiind unde mă duc sau ce fac. Ne luptăm în mers, până în bucătăria murdară, unde-l izbesc de un dulap de perete. Corpul i se zguduie din cauza impactului. Se zbate şi încearcă să se elibereze din strânsoare, dar ştiu că-l pot ucide. Am forţa, viteza şi surpriza de partea mea. Îl apuc de faţă, strâng cu putere şi-l izbesc cu ceafa de uşa dulapului. Încă se zbate. Îi trag capul în faţă şi-l trântesc din nou, mai tare. Apoi iar. Încă o dată, şi mai tare, atât de tare de data asta, încât simt ceva trosnind — nu sunt sigur dacă e uşa sau craniul. Din nou, şi gata, nu se mai zbate. Din nou, şi se prăbuşeşte. Încă o dată, şi s-a terminat.

Trag corpul pe podea şi-l las deoparte, într-un colţ al bucătăriei. Apoi trântesc uşa, o încui şi mă opresc în sfârşit să-mi trag răsuflarea şi să-mi plănuiesc următoarea mişcare.

Nu m-am mai simţit niciodată aşa. O parte din mine e încă devastată şi pustie din cauza a ceea ce mi s-a-ntâmplat astăzi. Cealaltă parte e brusc mai puternică şi mai plină de viaţă ca niciodată. Faptul că l-am omorât pe proprietarul acestei case a fost atât de străin de mine, şi totuşi mi s-a părut că fac ceva bine şi m-am simţit extraordinar. Am senzaţia că, dac-ar fi nevoie, aş putea aranja sute ca el.

Sunt un Furios.

Stând aici, într-unul dintre dormitoarele din căsuţa asta ne-ngrijită şi murdară, am reuşit în sfârşit să accept pe deplin că sunt un Furios. Denumirea pare atât de greşită acum, dar înţeleg de unde-a pornit. Cei din afară — cei care n-au simţit ce simt eu acum — se pot foarte uşor înşela în privinţa acţiunilor noastre, crezând că sunt provocate de furie. Dar nu sunt. Astăzi

n-am făcut decât să mă apăr. Am ucis ca să nu fiu eu ucis. Ceilalţi oameni, cei „normali", sunt cei care creează furia. Nu pot să explic mai bine. O văd în ochii lor şi aproape că-i simt gustul în aerul din jurul lor. E ca un al şaselea simţ, un instinct. Am simţit-o emanând dinspre Harry, şi de-asta l-am omorât. La fel cu bărbatul de la parter, şi la fel cu următorul pe care o să-l întâlnesc. O să merg mai departe şi-o să ucid mai departe, cât timp o să fie nevoie.

Iar acum încep în cele din urmă să văd încotro se îndreaptă toate astea. Încep în sfârşit să-nţeleg de ce toată criza asta părea încă de la-nceput nesfârşită şi fără noimă. Suntem noi contra lor. N-o să existe nici o remiză, nici un armistiţiu, nici un fel de negocieri politice care să rezolve problema. Lupta n-o să se termine până când una dintre părţi n-o să triumfe, în timp ce inamicul o să zacă mort la picioarele sale.

A ucide sau a fi ucis.

A urî sau a fi urât.

Începe să se-ntunece, şi sunt gata de plecare. Am aşteptat până acum sperând că întunericul o să-mi ofere cât de cât adăpost şi protecţie. Iau ceva de mâncare din bucătărie (nu prea am ce) şi sunt pregătit să mă-ntorc afară, în lume.

În scurtul răstimp petrecut în casa asta, starea sufletească şi emoţiile mele au oscilat şi s-au schimbat în permanenţă. Jumătate din mine se simte însufleţită şi vie, datorită schimbării prin care am trecut. Cealaltă jumătate se simte, pentru prima oară de când mă ştiu, liberă şi neîncătuşată, şi sunt uşurat că m-am desprins în sfârşit de aspectele din viaţa mea pe care le detestam. Îmi simt corpul puternic, hotărât şi plin de energie, şi totuşi lucrurile astea nu contează nici cât negru sub unghie în clipele în care mă trezesc gândindu-mă la trecut. La anul, Liz şi cu mine am fi împlinit zece ani de când ne-am cunoscut. Ne-am crescut copiii împreună şi, chiar dacă am avut şi momente mai proaste, am fost întotdeauna apropiaţi. Dar acum

s-a zis cu toate, şi asta mă doare. Poate că sunt un Furios, dar simt încă suferinţa. Aş vrea ca Liz, Edward şi Josh să se fi putut schimba şi ei. Nu trebuie să mă mai gândesc la ei. Mă străduiesc să-mi înţeleg emoţiile. Încă îi iubesc, dar în acelaşi timp ştiu că, dacă ar trebui, i-aş ucide într-o clipă.

Mergând prin casă, ceva îmi atrage atenţia.

În sufragerie, pe o măsuţă rotundă de lângă un fotoliu murdar, ros şi în mod vizibil foarte uzat, e o broşură. O broşură scoasă de guvern. Pare nouă, şi totuşi mi-e ciudat de familiară. O iau şi-ncep să răsfoiesc paginile. Mi-aduc aminte că am primit ceva asemănător la uşă, acum câteva luni, după ce a apărut o ameninţare teroristă sau cam aşa ceva. Broşura e destul de generală, spunându-le oamenilor ce să facă în caz de urgenţă — ameninţări cu bombă, dezastre naturale, lucruri de genul ăsta —, să stea în casă şi să deschidă radioul sau televizorul pentru noutăţi. Mai sunt acolo informaţii despre acordarea primului ajutor, despre procurarea de provizii şi despre telefoanele de urgenţă. La sfârşit sunt câteva pagini umplute cu propagandă şi prostii — cum este pregătită ţara pentru orice situaţie şi cum serviciile de urgenţă vor trece la acţiune cât ai clipi din ochi, şi alte fleacuri. Au mai fost ataşate şi câteva pagini separate — uitându-mă la ele, îmi dau seama că proprietarul casei a primit probabil broşura de la militari, după vizita/inspecţia/operaţiunea de curăţare de astăzi. Faptul că lipsesc orice informaţii concrete nu mă surprinde, miroase numaidecât a tâmpenii politice. Totuşi, e interesant până la urmă să citesc ceea ce se spune populaţiei despre oamenii ca mine.

Paginile acestea vorbesc despre ceea ce s-a-ntâmplat cu noi ca despre o boală. Sugerează că e un soi de infecţie sau de afecţiune care provoacă o formă de demenţă, dar problema e ocolită fără un limbaj direct şi fapte concrete. Se spune că o mică parte a populaţiei — nu mai mult de unul la o sută de oameni — este susceptibilă de „afecţiune". Se vorbeşte şi despre simptome — cei afectaţi vor intra în delir şi vor ataca oameni la întâmplare,

violent şi iraţional. Idioţi nenorociţi! Nu-i nimic întâmplător sau iraţional în legătură cu ceea ce am făcut astăzi.

Cel mai mult mă deranjează ce citesc pe ultima pagină suplimentară. Broşura explică felul în care oamenii afectaţi sunt ridicaţi, duşi undeva şi „trataţi". Nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama ce e cu camioanele şi cu militarii care roiesc prin oraş. Şi ce implică acest aşa-zis tratament? Din câte-am văzut, se limitează la un glonţ în ceafă.

Îmi pierd vremea. Nu vreau să mai citesc nimic. Îndes broşura în geantă şi, după ce mă asigur că strada e goală, las în urmă casa şi pe proprietarul ei mort. O să-mi croiesc drum prin oraş până la casa surorii lui Liz şi o s-o iau acasă pe Ellis.

Mă simt puternic. Superior tuturor celor care nu s-au schimbat. Mă bucur că sunt unul dintr-o sută. Prefer să fiu aşa, decât ca ei.

MĂ SIMT DE PARC-AŞ fi alergat kilometri întregi, dar acum am încetinit. Am ajuns la marginea oraşului, unde am mai puţine clădiri şi umbre după care să mă ascund. Nu vreau să fiu văzut. Aş fi putut lua o maşină, dar n-a mai rămas nimic pe străzi, şi-aş fi atras prea mult atenţia asupra mea. Am pierdut socoteala timpului. S-a lăsat seara, şi lumina a dispărut aproape complet. Mi-e frig, sunt ud leoarcă de la ploaia deasă care cade de vreo oră, dar asta e doar o neplăcere fizică fără importanţă; altfel, mă simt surprinzător de puternic.

Nu ştiu cât am stat afară, dar până acum n-am văzut decât câţiva oameni. Văzduhul este încă plin de zgomote — militarii încearcă să ne dea în vileag şi să ne scoată din ascunzători —, dar străzile sunt pustii. Ştiu că există o interdicţie de a ieşi noaptea, dar sunt sigur că nu numai din cauza asta nu e

nimeni prin preajmă. E prea periculos să stai afară. De cei câţiva oameni pe care i-am văzut — câte-o siluetă singuratică strecurându-se, ca şi mine, cu prudenţă prin întuneric — m-am ţinut departe. Nu vreau să risc să intru în contact cu nimeni. Or să fie ca mine? Poate că da, dar nu-mi permit să-mi asum nici un risc. Dac-or să fie ca ceilalţi? O să ucid din nou dacă o să fiu nevoit, dar nu caut singur necazuri. E mai important s-o găsesc pe Ellis. În seara asta, am senzaţia că partea „normală" a populaţiei a fost mânată în ascunzători, de frica noastră.

Cred că am ajuns cam la jumătatea drumului dintre apartamentul meu şi casa surorii lui Liz. Am plănuit să merg toată noaptea, dar cred că ar fi mai rezonabil să mă opresc în curând şi să mă adăpostesc. Elicopterele survolează din nou oraşul, aşa că mă simt expus. Instinctul îmi spune că în curând va fi prea riscant să rămân singur afară, în întuneric, cu militarii roind pe străzi şi pe cer. Dac-aş şti că e sigur să merg mai departe, aş merge. O să profit de ocazie ca să mă odihnesc puţin şi să mănânc.

Nu-mi pot lua gândul de la Ellis. Biata mea fetiţă e prizonieră la nişte oameni care-ar putea s-o atace în orice moment, pe nepregătite. E în pericol, iar eu n-am cum s-o ajut. S-ar putea să fie deja prea târziu, dar nu-mi pot îngădui să gândesc aşa. Am încercat cu bună ştiinţă să mi-i alung din minte, dar mă trezesc gândindu-mă din nou la Lizzie, Edward şi Josh. Amintirea lor mă umple de o tristeţe şi de o remuşcare copleşitoare. Mă-ntreb dacă or să se schimbe şi ei până la urmă. E posibil ca orice s-ar fi schimbat înăuntrul meu să zacă ascuns şi în ei? Mi-ar plăcea să cred asta, dar n-am prea multe speranţe. Broşura de la guvern pe care am citit-o mai devreme (dacă era corectă vreo informaţie de acolo) spunea că doar un procent mic din populaţie ar fi afectat. De altfel, am simţit diferenţa

dintre Ellis şi ceilalţi. Ea şi cu mine suntem la fel. Suntem diferiţi de ei, o simt. Trebuie să accept că mi-am pierdut restul familiei.

Mă hotărăsc să ies din oraş. Mă uit înapoi peste umăr şi văd că, deşi sunt încă lumini în multe clădiri, există şi zone mari scăldate în beznă. Probabil că s-a oprit curentul. E inevitabil, presupun. Poate că această „schimbare" (orice-ar însemna ea) afectează doar o minoritate, dar consecinţele ei se resimt pretutindeni. Destramă societatea la fel de repede precum mi-a distrus mie familia.

Cotesc după un colţ şi dau de-a dreptul peste un om venind din direcţia opusă, primul pe care-l întâlnesc de ceva vreme. Mă încordez imediat, gata să ucid. Îmbrâncesc silueta întunecată şi-mi încleştez pumnii, gata să lovesc. Îl fixez cu privirea prin întuneric şi... e în regulă. Nici vorbă de furie, de ură, nici o ameninţare. Sentimentul reciproc, nerostit, de uşurare este imens. Omul acesta e ca mine, şi ştim amândoi că nici unul dintre noi nu avem motive să ne temem de celălalt.

— Eşti bine? întreb încet.

El încuviinţează din cap şi merge mai departe.

Aud motoare în depărtare. Militarii patrulează încă prin oraşul întunecat din urma mea, tot mai aproape. S-au înmulţit şi elicopterele care mişună pe cer. Văd patru dintre ele plutind ameninţător, zburând pe deasupra străzilor şi luminând din când în când solul cu reflectoare imposibil de puternice. Cu siguranţă e timpul să mă adăpostesc.

Traversez un pod scund de piatră, care trece peste o cale ferată tăcută. În faţa mea se află conturul negru al unei fabrici sau al unei magazii imense şi, pe partea cealaltă a drumului, un şantier de construcţii. Pe măsură ce mă apropii, văd că este vorba despre un nou cartier de locuinţe. Pe marginea străzii

principale sunt câteva case aproape terminate, înconjurate de scheletele altor clădiri parţial ridicate. E greu de spus dacă aceste case cu pereţii pe jumătate ridicaţi şi cu tocurile de lemn spânzurând în aer sunt în construcţie sau se dărâmă. E un loc tăcut şi dezolant şi pare adăpostul perfect în care să mă opresc şi să mă ascund pentru o vreme.

Dincolo de dalele de pavaj şi de asfaltul pe care calc acum e numai pietriş şi pământ. Urmez drumul noroios şi denivelat spre mijlocul şantierului şi mă trezesc mergând pe lângă un şir de şase case de diferite forme şi mărimi, în diferite stadii de construcţie. Solul a fost atât de rău răscolit de utilaje, încât îmi ia ceva să-mi dau seama că trec de fapt prin viitoarele grădini din spatele acestor clădiri, nu prin faţa lor. Mă-ntreb dacă vreuna dintre ele va mai fi vreodată terminată. Cele trei aflate mai departe de mine par mai avansate, aşa că mă-ndrept spre ele. Ferestrele şi uşile sunt acoperite cu grilaje cenuşii de metal. Cu excepţia celei din mijloc. Grilajul de la intrare a fost smuls. A căzut pe jos, într-o băltoacă de noroi, îndoit şi inutil. Stau în cadrul uşii, uitându-mă înăuntru. A trecut cineva pe-aici? Îmi dau seama c-ar putea fi încă oameni înăuntru, dar trebuie să mă opresc. Să intru? O fi sigur? Oricum, nicăieri nu mai e sigur, aşa că urc treapta şi intru cu prudenţă în casă. Dacă întâlnesc vreun om care nu e ca mine, o să-l omor.

Paşi în întuneric. Mişcare bruscă.

Încerc să mă feresc, dar n-apuc să reacţionez, că o siluetă se năpusteşte asupra mea. Simt o lovitură în picioare, sunt aruncat la pământ şi aterizez pe podeaua dură de beton. Nu văd nimic. Încerc să mă eliberez lovind cu pumnii şi cu picioarele şi să mă ridic, dar, înainte să mă pot mişca, sunt doborât la loc. Simt pe cineva apăsându-mi gleznele, iar altcineva îmi imobilizează umerii, ţinându-mă lipit de podea. E şi o a treia persoană în încăpere. Îi văd umbra mişcându-se în dreptul uşii.

— Crezi că e sigur? întreabă cineva.

Aprinde o lanternă, şi strălucirea neaşteptată îmi arde ochii.

— Stinge-o, îl aud pe altul şuierând uşurat. Tipul e-n ordine.

La fel de repede cum m-au înşfăcat, mâinile îmi dau acum drumul. Mă târăsc înapoi pe podea, cât mai departe de oricine-o fi aici. Lumina din casa construită doar pe jumătate e slabă, şi mă străduiesc din greu să zăresc ceva. Cineva se mişcă foarte aproape de mine. Am simţit cel puţin trei oameni aici, dar dacă sunt şi mai mulţi? Se aprinde din nou lanterna.

— Încetişor, amice, spune unul dintre ei. N-o să-ţi facem nici un rău.

Nu ştiu dacă să-l cred. Nu ştiu dacă mai cred pe cineva.

Silueta care ţine lanterna îşi îndreaptă lumina spre faţă. E bărbat, cam la douăzeci şi cinci-treizeci de ani. Îmi dau seama într-o clipă că e ca mine şi că sunt în siguranţă cu el. Şi dacă omul ăsta nu reprezintă o ameninţare, e valabil şi pentru ceilalţi.

— Cum te cheamă? întreabă el.

— Danny, răspund, Danny McCoyne.

— Eşti aşa de mult, scumpule? întreabă o voce de femeie.

— Ce? mormăi eu.

— E multă vreme de când s-a-ntâmplat? îşi reformulează ea întrebarea.

Presupun că vorbeşte despre ceea ce s-a-ntâmplat acasă, când l-am omorât pe Harry şi mi-am pierdut familia.

— Câteva ore, mormăi, cu gâtul uscat. Nu ştiu exact...

— Eu sunt Patrick, spune bărbatul care ţine lanterna, întinzând mâna.

Nu sunt sigur dacă vrea doar să facem cunoştinţă sau să mă tragă în sus. Îi întind şi eu mâna, şi mă ajută să mă ridic în picioare.

— Mie mi s-a-ntâmplat acum trei zile, continuă el. La fel şi lui Nancy. El e Craig, arată cu lanterna către a treia persoană din cameră. Ieri după-amiază, nu-i aşa, Craig?

— Imediat după cină, răspunde Craig.

Patrick îndreaptă lanterna spre el, dar nu-i luminează decât o parte din pântecul imens.

Craig e uriaş.

— Cine-a fost? întreabă Nancy. Cineva apropiat?

— Tatăl soţiei mele, explic, simţind tristeţe, dar nu remuşcare sau vinovăţie pentru ceea ce-am făcut. S-a întors împotriva mea. Am crezut c-o să mă omoare, aşa că...

— A trebuit să-l dai gata primul? mă întrerupe femeia, terminând fraza în locul meu.

Ochii încep să mi se acomodeze cu întunericul din casă. O văd pe Nancy dând din cap şi-mi dau imediat seama că înţelege perfect ce-am fost nevoit să fac şi de ce-a trebuit s-o fac, deşi eu însumi nu sunt încă sigur.

— Totul o să-nceapă să se limpezească în curând, îmi spune. Şi eu am simţit exact la fel. M-am urât pentru că am făcut-o, dar n-am avut de-ales. Am trăit cu John aproape treizeci de ani şi n-am petrecut nici o zi despărţiţi în tot acest timp. Am simţit ca şi cum cineva a apăsat pe un buton. Am ştiut că trebuia s-o fac.

Scena aproape că se transformă într-o comedie a erorilor. Toţi am ucis pe câte cineva? Pun întrebarea fără să-mi dau seama că vorbesc tare.

— Presupun că depinde numai de locul unde te afli când se-ntâmplă, spune Patrick. Craig n-a omorât încă pe nimeni, deşi nu te-ai fi aşteptat, la cât de mare e ticălosul!

Nancy continuă povestea lui Craig.

— Ai încercat totuşi, nu-i aşa, scumpule? oftează ea.

În cercul de lumină al lanternei, îl văd dând din cap.

— Te-au încolţit mai mulţi la serviciu, nu?

— Adunam comenzile în magazie, împreună cu patru dintre ei, explică gigantul cu o voce surprinzător de blândă. Nu mi-am dat seama ce se-ntâmplă. M-am repezit la unul din ei, dar erau prea mulţi. M-au închis într-un birou, dar am reuşit să ies pe fereastră. N-am putut să fac altceva decât să fug.

Discuţia asta e bizară şi incomod de ireală. Devine credibilă din nou doar când îmi aduc aminte că şi eu am ucis astăzi, de două ori. Cum e posibil? Doamne, până azi-dimineaţă nu mi-am ieşit din sărite nici măcar cât să plesnesc pe cineva, cu atât mai puţin să-l omor. Patrick îmi întinde o sticlă cu apă, din care beau însetat.

— Şi tu? îl întreb.

— Am ucis, răspunde el. Nu ştiu cine era tipul, dar am simţit că trebuie s-o fac, la fel ca voi. Stătea acolo, pur şi simplu, uitându-se la mine, şi eu urcam în maşină...

— ...şi?

— Şi l-am secerat. Am pornit motorul, l-am urmărit de-a lungul străzii şi l-am secerat. Am hârbuit şi maşina destul de rău. Am condus mai departe, peste el. N-am ştiut ce altceva să fac. Am încercat să mă-ntorc acasă, dar când am ajuns acolo, am văzut că fetiţa mea era la fel ca toţi ceilalţi şi...

— ...şi ştiţi restul poveştii, murmură Craig. A trebuit s-o faci, nu-i aşa?

— E ca o a doua natură, spune Patrick încet. E instinctiv. E un instinct animalic.

Camera se cufundă în tăcere.

— Şi-acum ce-o să se-ntâmple? întreb.

— Cine ştie? răspunde Nancy. Bănuiala mea este că o să ne tot omorâm unii pe alţii până când fie murim noi cu toţii, fie mor ei. O nebunie, nu?

Mi-e greu să mă obişnuiesc cu faptul că femeia asta (care arată ca orice altă soţie/mamă/fiică/soră/mătuşă) vorbeşte cu atâta calm despre crime. De când s-a schimbat, pare că a uitat tot ce-a-nsemnat fosta ei viaţă şi că acum e gata să ucidă ca să rămână vie. În asemenea clipe, totul devine absolut de necrezut. Te-ai aştepta de la ea mai degrabă să-ţi facă o prăjitură decât să te omoare. Clatin din cap uluit, în timp ce Craig se ridică şi trage o scândură de lemn peste uşa deschisă, astupând ultimele raze de lumină care intră de afară.

— **DECI TU CE-AI REUŞIT** să-nţelegi până acum din toate astea? întreabă Patrick.

Suntem amândoi la etaj, în ce-ar trebui să fie viitorul dormitor principal al casei pe jumătate gata; stăm rezemaţi de peretele tencuit de curând. Cerul s-a înseninat, iar luna dă o lumină slabă, dar binevenită, prin grilajul care acoperă fereastra. Sunt obosit şi n-am chef să vorbesc, dar nu pot evita să-i răspund la întrebare.

— N-am nici cea mai mică idee ce se petrece, îi răspund cu sinceritate. Asta-i tot ce-am reuşit să găsesc, continui, scoţând din geantă broşura împăturită şi întinzându-i-o.

Examinează paginile la lumina lanternei şi surâde crispat, ca pentru sine.

— Bună chestia asta! râde el sarcastic.

— Am luat-o dintr-o casă în care m-am ascuns, îi explic. Nu spune mare lucru.

— Da ce, spune vreodată guvernul ceva?

Închide broşura şi-o aruncă pe parchetul neacoperit.

— Nici n-ai pe cine să-ntrebi, nu? comentez. Încă nu ştiu dacă există cineva care să aibă într-adevăr habar ce se petrece.

— Ba există, mormăie el, trebuie să existe. Pot să pariez că, imediat ce s-a schimbat prima persoană, cine ştie ce departament al guvernului i-a analizat şi i-a disecat pe câţiva ca tine şi ca mine şi...

— Au disecat oameni?

— Exagerez, continuă el, dar înţelegi ce vreau să spun, nu? Trebuie să fie prin vreun laborator, pe undeva, o echipă de savanţi de vârf care să se lămurească ce s-a-ntâmplat cu noi. Probabil caută un remediu.

— Crezi?

Ridică din umeri.

— Poate. Oricum, or să-ncerce să găsească o cale să ne oprească.

Ştiu că are dreptate. Suntem o ameninţare pentru ei. O ameninţare mult mai mare decât orice duşman cu care s-au luptat vreodată până acum...

— Nu vreau să fiu vindecat, spun, deşi mă surprinde chiar şi pe mine că recunosc asta. Vreau să rămân aşa. Nu vreau să fiu din nou ca ei.

Patrick dă din cap şi stinge lanterna. În întuneric, mă trezesc gândindu-mă din nou la Ellis. Ştiu că e doar o chestiune de timp până când o să se schimbe şi ea, dacă nu s-a schimbat deja. Am încercat să mă conving singur că n-o să păţească nimic, dar ştiu că, atâta vreme cât e cu ceilalţi, e în primejdie. Lucrul cu care mi-e cel mai greu să mă împac astăzi — mai greu chiar decât tot ce-am pierdut — este faptul că Lizzie, persoana care a purtat-o în pântece pe fetiţa mea şi care i-a oferit

mai multă siguranţă decât oricine altcineva, reprezintă acum cea mai mare ameninţare pentru ea. Durerea pe care o simt când mă gândesc în noaptea asta la Ellis este indescriptibilă. Poate c-ar trebui să încerc să ajung la ea acum. Biata micuţă nu ştie ce-o să se-ntâmple. Nici nu bănuieşte...

— Nu eşti prea vorbăreţ, nu? insistă Patrick.

Începe să mă calce pe nervi, dar îmi dau seama că simte nevoia să vorbească. E la fel de nervos, de speriat şi de confuz ca şi mine, aşa că nu mă răzbun pe el.

— Nu-s prea multe de zis, nu crezi? mormăi un răspuns.

— Atunci la ce te gândeşti?

Un simţ al observaţiei foarte ascuţit. Ezit, apoi mă hotărăsc să-i răspund. Poate ajută la ceva.

— La fetiţa mea. E ca noi.

— De ce nu e cu tine?

— Din cauza mamei ei. Eram în casă cu toată familia când s-a-ntâmplat. Mi-am dat seama că Ellis e ca mine şi am încercat s-o iau, dar...

— Dar ce?

— Lizzie a ajuns la ea înaintea mea. M-a pocnit peste faţă cu o afurisită de ţeavă de aspirator. Apoi îmi mai amintesc doar că a plecat şi-a luat toţi copiii cu ea.

Patrick clatină din cap.

— Păcat, murmură el. Suferi când îi pierzi, nu-i aşa?

Încuviinţez, dar nu ştiu dacă îmi observă răspunsul.

— Şi tu? întreb. Ai spus mai devreme ceva despre soţia ta...

Pentru câteva secunde, nu-mi răspunde.

— Aşa cum ţi-am zis, am reuşit să ajung acasă după ce mi-am dat seama. Aproape că ştii dinainte să-i vezi că nu s-au schimbat, nu? Am făcut ce trebuia să fac...

Nu-nţeleg ce vrea să spună cu asta. A omorât-o? Mă prind repede că nu e o idee bună să-ntreb. Pentru o clipă, cred că e sfârşitul conversaţiei, însă apoi Patrick vorbeşte din nou.

— Au înţeles totul pe dos, zice el.

— Ce?

— Broşurile, ştirile şi toate astea, îmi explică. Susţin că noi suntem personajele negative din film, nu?

— Pentru ei, asta suntem.

— Susţin că noi îi urâm pe ei...

— N-am urât niciodată pe nimeni, răspund, cel puţin nu aşa cum spun ei la ştiri.

În lumina lunii, îl privesc pe Patrick clătinând din cap cu un aer de cunoscător. Nu e prost. Şi-a petrecut ultimele trei zile gândindu-se la lucrurile pe care eu a trebuit să-ncerc să le-nţeleg numai în câteva ore.

— Ştii ce cred?

— Ce? răspund eu, căscând.

— Ne spun nouă Furioşi, pentru că, din perspectiva lor, nu facem decât să atacăm şi să ucidem. Aşa mi s-a părut şi mie înainte să mă schimb. Eşti de acord?

— Să zicem.

— Dar problema e că toată lumea este furioasă. Sunt la fel de răi ca şi noi. Ne vor morţi, exact la fel cum noi vrem să scăpăm de ei. Poţi simţi ura emanând din ei, nu? Chiar dacă nu sunt în stare s-o arate şi s-o stăpânească la fel ca noi, ne vor morţi. Aşa că nu facem decât să ne apărăm. Ştii numai că trebuie s-o faci, nu? Trebuie să-i omori înainte să te omoare ei pe tine.

— Atunci înseamnă că suntem cu toţii la fel de răi, sugerez.

— Poate. Aşa cum am spus, toată lumea urăşte, doar că noi ne descurcăm mai bine decât ei. Trebuie să avem grijă numai de noi, şi dacă asta-nseamnă să-i distrugem, atunci trebuie s-o facem.

— Problema e că ei simt exact la fel...

— Ştiu. Dar nu acţionează propriu-zis şi nu sunt la fel de agresivi — avantajul nostru. Nu se mişcă destul de repede. Până la urmă, or să plătească preţul.

— Dar ce anume s-a schimbat? întreb. Şi de ce acum? De ce ni s-a-ntâmplat asta numai unora dintre noi? Şi la o adică, de ce s-a-ntâmplat aşa ceva?

— Ei, asta-i marea întrebare. N-am reuşit să aflu răspunsul, şi la pariu că n-o să găsim nimic nici în afurisita ta de broşură guvernamentală.

— Dar care crezi că-i cauza?

— Nu ştiu. M-am gândit deja la sute de explicaţii, chicoteşte el, dar toate sunt aiureli!

— E o boală? Ne-am molipsit de ceva?

Clatină din cap.

— Poate că da. După cum văd eu lucrurile, sunt două explicaţii posibile. Ori e un virus sau ceva de genul ăsta, ori s-a-ntâmplat ceva cu toată lumea. Cei ca noi au fost afectaţi, dar restul nu s-au schimbat deloc.

— Şi de ce ne-am fi putut molipsi...?

— Nu ştiu..., poate a pus cineva ceva în apă? Poate că planeta a plutit printr-un afurisit de nor de gaz cosmic, sau eu ştiu? Poate că e de vină doar evoluţia? Natura urmându-şi cursul...

Patrick chicoteşte iarăşi în sinea lui. Camera se cufundă în tăcere, şi liniştea îmi dă ocazia să cântăresc ce-am auzit. Ar putea avea dreptate. Dacă ar fi fost un virus sau o boală, cu siguranţă ar fi fost afectaţi direct mai mulţi oameni? Totul e atât de aiurea în noaptea asta, încât teoriile lui dezlânate şi fără nici o bază sună plauzibil.

— Şi câţi oameni ca noi crezi că există? întreb, ştiind că doar presupune răspunsul, ca şi mine.

— N-am idee, răspunde. Ultima oară când îmi aduc aminte să fi auzit ceva, vorbeau despre o minoritate redusă, şi asta scrie şi în broşura ta. Dar cred că problema e mai gravă decât dau ăştia de-nţeles. Probabil că nimeni nu ştie cât de gravă.

— Şi cât s-a extins? Imposibil să fi rămas numai aici.

— S-a extins imediat în toată ţara, nu? Şi dacă o ţară a fost afectată...

— ...atunci de ce nu şi toate celelalte?

— Exact.

— Deci unde-o să se-ajungă?

Din nou tăcere.

— Nu ştiu. Nu ştiu nici măcar dacă vreau să mă gândesc la asta. Trebuie să ne luptăm în continuare să rămânem în viaţă, şi mai mult ca sigur că şi ei or să facă exact acelaşi lucru. Aşa că nu putem decât să fugim mai departe şi să ucidem mai departe, răspunde el. Pentru că dacă nu-i distrugem noi, or să ne distrugă ei.

PATRICK A TĂCUT ÎN SFÂRŞIT. Stau întins pe podeaua rece şi încerc să dorm, ca să-mi odihnesc creierul şi trupul. Mă gândesc încontinuu la Ellis. Dimineaţă, mă hotărăsc, o să pornesc mai departe spre casa surorii lui Liz şi o s-o caut acolo. Mă rog doar să nu se-ntâmple nimic înainte s-ajung eu la ea.

Dimineaţă aş putea risca să iau o maşină, ca să merg mai repede. Mă simt puternic şi calm, aşa că sunt pregătit să merg pe jos restul drumului, dar m-aş mişca mai repede cu maşina, chiar dac-aş fi mult mai expus şi mai vulnerabil. Dar nu cred că mai contează. Ceea ce fac pare atât de corect... Cu fiecare minut, viaţa pe care-am lăsat-o în urmă îmi devine tot mai străină şi mai nefirească. Dac-aş avea de-ales, nu m-aş mai întoarce la ea. Aş vrea doar ca Lizzie, Edward şi Josh să poată fi ca Ellis şi ca mine.

De afară se aude şi mai mult zgomot. E dimineaţă devreme — două sau trei, cred — şi dinspre centrul oraşului răsună un şuvoi continuu de sunete. Aud tot mai multe camioane şi elicoptere. Tot mai multe patrule care scot oamenii din adăposturi. Orice s-ar întâmpla mâine, ştiu că o să trebuiască să plec de-aici. Nu vreau să rămân prea multă vreme într-un singur loc. O să continui până când o găsesc pe Ellis şi-apoi, când o s-o am din nou cu mine, o să fugim împreună. O să găsim un loc sigur unde să fie mai mulţi oameni ca noi, departe de cei care ne urăsc. Şi dacă nu putem găsi nici un loc sigur, o să ucidem şi-o să distrugem indiferent câţi. Bărbatul ăla avea dreptate, trebuie să-i omorâm înainte să ne omoare ei pe noi.

Acum o să dorm, şi-o să pornesc imediat ce se luminează de ziuă.

SÂMBĂTĂ

— **IEŞI AFARĂ! STRIGĂ O VOCE ÎNGROZITĂ**, într-un zgomot teribil. Pentru numele lui Dumnezeu, ieşi de-acolo!

Mă ridic repede în capul oaselor. Mă doare corpul, pentru că am dormit direct pe parchet. Casa construită pe jumătate e inundată de un bubuit asurzitor. Alerg la fereastră şi-mi apăs faţa pe grilajul cenuşiu de metal, disperat să văd afară. În apropiere zboară un elicopter. Nu e chiar deasupra şantierului, dar destul de aproape, şi ştiu că a venit să caute oameni ca noi. Mă uit în jur şi văd că sunt singur. Patrick a dispărut, dar lucrurile lui sunt încă aici.

Rahat! Un camion a ajuns la capătul aleii de pietriş, iar soldaţii care au coborât din spate se grupează şi aleargă spre casele astea. Trebuie să plec. Îmi iau geanta şi mă-ndrept spre uşă. Aud un megafon, cineva strigă un avertisment de genul „rămâneţi pe loc şi nu vă mişcaţi", apoi... focuri de armă. Alerg

înapoi la fereastră şi mă uit afară. De data asta îl văd pe Craig zăcând cu faţa în jos într-o băltoacă noroioasă. Un puşcaş stă cu arma încă fumegândă îndreptată spre ceafa siluetei lui masive, prăbuşită. Îi văd şi pe Patrick şi Nancy, încercând amândoi să fugă. Alţi soldaţi îi înconjoară rapid, tăindu-le calea, în timp ce soseşte încă un camion.

Trebuie să fug de-aici. Aş putea urca în pod ca să-ncerc să mă ascund, sau ar trebui doar s-o iau la fugă? O fi prea sus ca să sar de la una dintre ferestrele de-aici? Nu pot să mă las prins. Trebuie să scap şi s-o găsesc pe Ellis. Acum aud paşi la parter. Paşi sonori, grei, apăsaţi. Dumnezeule, probabil că ştiu deja că sunt aici, sus. Alerg către una dintre camerele mai mici din spate şi dau peste un soldat mascat care vine din direcţia opusă. Încerc să-mi fac loc cu forţa pe lângă el, dar nenorocitul îmi dă un pumn în faţă şi, înainte să apuc să reacţionez, mă trezesc întins pe spate, cu faţa spre tavan. Încerc să mă ridic în picioare, dar nişte mâini brutale mă apucă de braţe şi mă trag spre parter. N-are nici un rost să mă bat, mă gândesc, străduindu-mă să nu intru în panică. Singura mea opţiune, acum, este să aştept până când ajungem afară şi apoi să-ncerc să fug. Dar mă gândesc la amărâtul de Craig, prăbuşit cu faţa în jos şi ciuruit de gloanţe. Mai bine să cooperez cu ei, mă hotărăsc, deşi fiecare nerv, tendon şi fibră din corpul meu vrea să lupte cu animalele astea şi să le distrugă.

Sunt tras prin hol şi prin bucătărie, apoi scos afară din clădire. Mă împing spre camionul în care sunt şi Nancy şi Patrick, tremurând. Mă împiedic şi cad în genunchi în noroi, lângă picioarele lui Patrick.

— Scoală-te! îmi strigă unul dintre soldaţi în ureche, iar o mână mă apucă de ceafă şi mă trage în sus. Patrick se uită la mine. Văd disperarea, groaza şi frustrarea în ochii lui înspăimântaţi.

Şi acum? mă-ntreb în sinea mea. Hai, dacă e să mă omori, fă-o şi gata. Hai să terminăm o dată. Ţin armele îndreptate spre

noi, dar dacă ar fi vrut, cu siguranţă că ne-ar fi-mpuşcat până acum. Ridic privirea spre cel mai apropiat soldat. Are ochii acoperiţi cu o vizieră neagră, dar simt ura care emană din el ca duhoarea de cadavru în descompunere. Încă două siluete în uniformă ies din cabina camionului şi se îndreaptă spre noi. Unul are un minicomputer din acela de care am văzut şi la cei de mai devreme. Celălalt are un dispozitiv electronic mai mic. Nu văd ce este. Se mişcă repede. Primul mă lipeşte cu spatele de partea laterală a camionului, iar al doilea ţine micul dispozitiv în dreptul gâtului meu. Se aude o şuierătură de o fracţiune de secundă, apoi simt o durere bruscă, înţepătoare într-o parte a gâtului, ca o muşcătură de insectă. Îmi dau drumul şi încep să se ocupe de Patrick şi-apoi de Nancy, făcându-le exact acelaşi lucru. Apoi, ciudat, folosesc maşinăria şi pe trupul mort al lui Craig.

Stăm înşiraţi pe latura camionului, tăcuţi, neîndrăznind să ne mişcăm. Cei doi conectează dispozitivul la computer şi studiază ecranul.

— Ei? întreabă unul dintre ceilalţi soldaţi, aflat nu departe.

— Cu toţii, răspunde operatorul computerului.

— Vreun act de identitate?

— Numai unul, Patrick Crilley, răspunde el, arătându-l cu degetul.

Patrick se uită neliniştit dintr-o parte în alta.

— Pe ceilalţi nu-i pot identifica.

Primul soldat se întoarce cu spatele şi le face semn cu mâna şi celorlalţi, care încă ne înconjoară cu armele ridicate. Îmi muşc buza şi fac un efort să nu reacţionez, când unul dintre ei mă apucă de umăr şi mă împinge către spatele camionului.

— Înăuntru, mârâie el.

Rămân nemişcat şi-l privesc stăruitor în vizieră. Încă doi vin spre mine dintr-o parte şi mă îmbrâncesc în camion prin prelata impermeabilă, soioasă. Cad cu faţa în jos în întuneric şi, înainte de a apuca să mă mişc, Patrick şi Nancy aterizează greoi peste mine. Faţa mi se striveşte de podeaua murdară şi sunt

împins mai încolo în timp ce ceilalţi doi se străduiesc să se descâlcească între ei.

— E-n regulă, şopteşte o voce pe care n-o recunosc, din apropierea locului unde-am căzut. Aici eşti printre prieteni.

Oricine este deasupra mea, reuşeşte să se ridice în capul oaselor, şi-atunci mă scol în sfârşit şi eu. Încerc să stau în picioare, dar motorul porneşte, iar hurducătura bruscă mă face să cad din nou. Cineva mă ajută să mă ridic şi, pentru prima oară, reuşesc să mă uit în jur. Număr siluetele întunecate ale altor şaptesprezece oameni, înghesuiţi aici înăuntru, inclusiv pe ale lui Patrick şi Nancy. Lumina e slabă, dar îmi dau seama imediat că toţi sunt ca mine. Şaptesprezece bărbaţi, femei şi copii — exact la fel ca mine.

PARCĂ TOT MERGEM DE ORE ÎNTREGI, dar eu ştiu că n-a trecut nici pe departe atât de mult timp. Ne-am mai oprit încă de cinci ori (poate de şase) ca să luăm şi alţi oameni, dar a trecut ceva de la ultima oprire. Cred că suntem deja vreo douăzeci şi opt aici. E o uşurare să stau cu atât de mulţi oameni ca mine, dar spaţiul e mic, şi e al naibii de cald şi de incomod. Presupun că acum camionul s-a umplut, aşa că unde naiba ne duc? Casa şi familia mea şi tot ce-am lăsat în urmă par la mii şi mii de kilometri depărtare. Ştiu că distanţa dintre mine şi Ellis creşte cu fiecare minut pe care-l petrec închis în camionul ăsta nenorocit.

Prelata impermeabilă de deasupra capetelor noastre nu lasă aproape deloc lumina să treacă, aşa că e greu să vezi ceva înăuntru. Am reuşit să mă târăsc până la una dintre marginile

vehiculului, iar cineva de lângă mine a reuşit să ridice un colţişor de material. Nu văd prea multe prin deschizătură, doar marginea drumului alergând pe lângă noi. N-am încetinit de multă vreme ca să schimbăm direcţia. Trebuie că suntem pe o şosea principală, cel mai probabil pustie. Sunt ca orb şi nu aud nimic, din cauza zăngănitului de motor şi a huruitului roţilor pe asfalt. Lumea pare străină şi dezolantă, iar faptul că nu mă pot orienta pe unde mergem face totul de o sută de ori mai rău.

Cele câteva feţe pe care le disting foarte aproape de mine par obosite, goale şi tâmpe. Nimeni nu înţelege ce ni s-a-ntâmplat sau de ce. Oamenii sunt prea speriaţi sau năuciţi ca să vorbească, aşa că rămân tăcuţi şi abătuţi. Nici o conversaţie, doar din când în când se aude câte un cuvânt şoptit. Aş vrea să existe ceva care să-mi distragă atenţia. Pentru că n-am cu ce să-mi ocup mintea, îmi aduc iar aminte de Ellis şi, în plus, mă-ntreb ce-ar putea să mă aştepte la sfârşitul acestei călătorii. Unde suntem duşi şi ce-o să se-ntâmple când o să ajungem acolo? Cineva din spate face o încercare şovăielnică să deschidă camionul. Pentru câteva clipe, evadarea pare posibilă, dar numai până când descoperim că prelata a fost întărită din afară. Suntem prizonieri aici, înăuntru.

O fată care stă lângă mine devine din ce în ce mai agitată. Am încercat să nu mă holbez la nimeni în semiîntunericul ăsta, dar am văzut destul încât să ştiu că e tânără şi drăguţă, deşi are faţa obosită, murdară şi brăzdată de lacrimi. Are vreo douăzeci de ani, cred, poate mai mult. Stă rezemată de mine şi îi simt trupul tremurând. De ceva vreme, tot suspină. Dumnezeule, dacă eu sunt speriat, ea cum naiba s-o simţi? Ridică ochii spre mine şi-mi întâlneşte privirea, pentru prima oară.

— Mi-e greaţă, scânceşte ea. Cred c-o să mi se facă rău.

Nu prea ştiu cum să ajut pe cineva care vomită. Te rog, n-o face, îmi zic în sinea mea.

— Inspiră adânc, îi sugerez, probabil e doar din cauza nervilor. Încearcă să tragi adânc aer în piept de câteva ori.

— N-are legătură cu nervii, răspunde ea. Am rău de maşină.

Grozav. Fără să mă gândesc, o iau de braţ şi încep s-o frec pe spate cu cealaltă mână. E mai mult o alinare pentru mine decât pentru ea.

— Cum te cheamă? întreb, sperând să reuşesc să-i distrag atenţia şi s-o ajut să uite de rău.

— Karin, îmi răspunde.

Iar acum sunt nevoit să spun ceva. Despre ce-aş putea vorbi cu ea? Dacă seamănă cât de cât cu mine, a descoperit că a devenit dintr-odată o ucigaşă fără casă, fără familie şi fără prieteni. N-are nici un rost să încerc să vorbesc despre fleacuri. Idiotul naibii, mai bine n-aş fi spus nimic.

— Crezi că o să mai stăm mult aici? întreabă ea, respirând dintr-odată mai superficial.

— N-am idee, răspund cu sinceritate.

— Unde ne duc?

— Nu ştiu. Uite, lucrul cel mai bun pe care-l poţi face este să-ncerci să nu te mai gândeşti. Concentrează-te pur şi simplu la altceva şi...

E prea târziu, începe să vomite. Mă apucă de mână, cuprinsă de convulsii. Încerc s-o întorc spre mica deschizătură din prelată, dar nu avem nici destul spaţiu, nici destul timp. Vomită, împroşcând podeaua camionului, ghetele şi pantalonii mei.

— Îmi pare rău, geme ea.

Mirosul mă izbeşte imediat. Acum fac eforturi să-mi controlez şi eu stomacul. Simt gustul de fiere în gât şi-i aud pe ceilalţi râgâind şi protestând peste tot în jurul meu.

— Nu-i nimic, îi şoptesc.

Interiorul camionului, deja încins şi stătut din cauza aglomeraţiei, pute acum. Imposibil să scăpăm de miros, dar trebuie să-ncerc să fac ceva, altfel în curând o să contribui şi eu la

duhoare. Mă ridic, sprijinindu-mă de o latură a camionului, şi acum, că stau în picioare, observ o mică ruptură în prelată, la nivelul ochilor. Mă uit mai de-aproape şi văd că e o cusătură care a început să se desfacă. Bag mâna în gaură şi-ncerc să o lărgesc. Când întind degetele, cusătura care strânge materialul slăbeşte şi pocneşte. În sfârşit, puţină lumină binevenită, şi în camion poate intra aerul răcoros, proaspăt, de care aveam atâta nevoie. Fără să-mi pese nici cât negru sub unghie de consecinţe, împing ambele mâini în ruptură şi trag cât de tare pot în ambele direcţii. Gaura se lărgeşte cam la jumătate de metru, şi aud uşurarea oamenilor din jurul meu.

— Poţi vedea unde suntem? întreabă o voce de undeva din partea cealaltă a camionului.

Nu văd decât copacii de pe marginea şoselei, pe care-i depăşim în goană.

— Habar n-am, răspund. Nu văd mare lucru.

— Vezi mai mult decât mine, se răsteşte vocea, uită-te în continuare!

Scot capul prin prelată şi încerc să mă uit spre cabina camionului. Suntem pe o autostradă, cred. Şoseaua lungă şi relativ monotonă coteşte treptat către stânga şi, pentru prima oară, văd că nu călătorim singuri. Mai e un camion în faţă. A, de fapt sunt mai multe. Nu ştiu sigur, dar cred că mai sunt cel puţin încă cinci vehicule înaintea noastră, toate camioane cam la fel de mari ca acesta, la distanţe egale unele de altele. Având grijă să nu alunec în băltoaca scârboasă de la picioarele mele, mă-ntorc să mă uit şi-n spate. Număr cam tot pe-atâtea camioane care ne urmează, poate chiar mai multe.

— Ei bine? întreabă vocea când îmi trag capul înăuntru.

— Nu văd unde suntem, răspund, destul de tare ca să audă toată lumea, dar nu suntem singuri.

— Ce?

— Sunt o mulţime de camioane ca ăsta, le spun, cel puţin zece pe care le pot vedea.

— Şi unde ne duc? întreabă altă voce înspăimântată, fără să aştepte cu adevărat un răspuns. Ce-or să ne facă?

— Nu ştiu, îl aud pe Patrick răspunzând pe tonul lui obişnuit, resemnat, dar pun pariu c-o să fie oribil, oricum.

Scot din nou capul prin deschizătura de pe partea laterală a camionului, ca să scap de duhoarea de vomă şi de discuţiile nervoase, înspăimântate, pe care comentariile exacte, dar insensibil de dure ale lui Patrick tocmai le-au stârnit.

39

ÎNCETINIM ÎN SFÂRŞIT, iar camionul face o cotitură bruscă la stânga, zdruncinându-se. E o curbă strânsă, prea abruptă pentru o ieşire normală de pe autostradă. Şoseaua pe care mergem este accidentată şi inegală şi, din câte-mi dau seama, continuă să şerpuiască încă vreo câţiva kilometri. Apoi, pe nepregătite, călătoria se termină. Ne-am oprit. Stomacul mi se strânge iar de nervi când camionul trage pe dreapta şi motorul tace. Afară plouă cu găleata, iar ropotul de pe prelata de deasupra capetelor noastre e asurzitor.

— Unde-am ajuns? întreabă cineva nervos.

Mă simt dator să scot din nou capul prin ruptura din prelată, dar îl trag repede înapoi când văd soldaţi apropiindu-se pe jos. Aştept până trec mai departe şi mă mai uit o dată afară, cu prudenţă. Ca şi camionul nostru, cele încă vreo zece vehicule din convoi s-au oprit în şir de-a lungul unui drum îngust care

urmează marginea unei păduri dese, din câte se pare. Nu văd încotro duce mai departe. Nu vreau să risc expunându-mă în felul ăsta mai mult decât e necesar, aşa că trag la loc prelata grea de pânză peste deschizătură. Sunt sigur că o să ne dăm seama destul de curând unde ne aflăm.

— Nu-i mare lucru de văzut, le spun inutil tuturor, ghemuindu-mă din nou la locul meu. Doar copaci pe partea asta.

E o ploaie torenţială, şi trebuie să ţip ca să mă fac auzit. Sunetul apei care loveşte acoperişul întins de deasupra noastră e necruţător. Zgomotul se combină cu lipsa oricărei lumini mai puternice, dezorientându-mă şi mai tare. Mă enervează la culme. Mă-ntreb din nou dacă n-ar trebui să-mi asum în sfârşit riscul şi s-o iau la fugă? Ce-am de pierdut, când am pierdut deja aproape totul? Nu ştiu ce alte opţiuni mi-au rămas. Situaţia arată din ce în ce mai sumbru. Să rămân pur şi simplu aici şi s-aştept indiferent ce-au plănuit ei să ne facă, sau să-mi iau destinul în mâini şi să încerc să evadez? Porţiunea de pădure pe care-am reuşit s-o zăresc până acum părea destul de adâncă şi de neospitalieră. Cred că suntem în plină pustietate, şi n-or să reuşească în nici un caz să mă urmărească printre copaci cu ditamai camioanele astea. Fie or să mă-mpuşte-n spate în timp ce fug, fie o să reuşesc să scap. Probabil că merită să risc. Mintea mi se umple de imagini despre cum mă întorc acasă şi o regăsesc pe Ellis, şi hotărârea mea e luată. Cu prima ocazie, o s-o şterg. Dumnezeu ştie unde-o să fug, dar oriunde ar fi mai bine decât aici. Să le mai spun şi altora ce plănuiesc? Am mai multe şanse fugind împreună cu ei sau singur? Instinctul îmi spune să-i las şi să am grijă doar de mine, dar cum rămâne cu ceilalţi? Cum rămâne cu Nancy, cu Patrick şi Karin? Oare cu cât mai mulţi vom fugi, cu-atât ne cresc şansele de scăpare...?

Planurile mele stupide se năruie când prelata din spatele vehiculului este deschisă de doi soldaţi uzi leoarcă de ploaie. Unul dintre ei leagă prelata sus, celălalt îndreaptă puşca spre interiorul camionului. Acum, că văd din nou ţeava unei arme,

realitatea a ceea ce se petrece mă izbeşte iarăşi din plin. Planurile la care mă gândeam serios în urmă cu câteva secunde par acum prosteşti. Mai mult ca niciodată, aş vrea să lupt, dar fuga ar însemna sinucidere curată.

— Afară! latră la noi soldatul cu puşca. Ieşiţi, acum!

Cei aflaţi cel mai aproape de spatele camionului încep imediat să coboare. E o distanţă destul de mare până la drumul noroios, şi câţiva se dezechilibrează şi cad. Bieţi amărâţi, sunt afară abia de câteva secunde, şi deja le e frig şi sunt uzi leoarcă. Unul dintre bărbaţii care-au rămas lângă mine în camion — un tânăr zvelt, cu păr lung şi negru — se repede la unul dintre soldaţi de îndată ce atinge pământul. Apar de nicăieri încă trei soldaţi şi-l trag de lângă colegul lor. Doi îl aruncă pe jos şi-l împing cu faţa la pământ la marginea drumului. Cel de-al treilea ridică un pistol şi îi trage un glonţ în ceafă. Atacul frenetic şi reacţia lipsită de orice emoţie se încheie în câteva secunde, iar cadavrul este îndepărtat. Se aud suspine şi vaiete de teamă şi de uluire din partea celor aflaţi deja afară.

Ies din camion printre ultimii. Cobor cu spatele şi alunec, dar când sar jos reuşesc cumva să rămân drept. Ceilalţi au fost aliniaţi într-un singur şir în spaţiul dintre copaci şi camioane. Unul dintre soldaţi mă împinge către şir. Rămân pe loc pentru o clipă şi îl fixez cu privirea. Nu i se văd ochii, dar eu îmi zăresc faţa plină de vânătăi reflectată în viziera lui opacă. Ar trebui să-l omor acum, îmi spun. Şi ştiu că aş putea s-o şi fac. Aş putea să-i frâng gâtul cu mâinile goale. Gunoiul ăsta nu merită altceva decât o moarte violentă, dureroasă şi foarte sângeroasă pentru rolul pe care-l joacă în ceea ce ni se întâmplă. Apoi însă mă uit pe lângă el şi văd mai mulţi soldaţi dând la o parte trupul fără viaţă al bărbatului pe care tocmai l-au împuşcat în cap. Îl lasă să zacă la vedere, aruncat fără ceremonie pe partea cealaltă a drumului, aşa că sunt silit să intru în şir.

De unde stăteam, nu reuşeam să-i văd decât pe cei care fuseseră în acelaşi camion cu mine. Acum, că ne-am mişcat,

observ că oamenii din celelalte vehicule au fost scoşi şi ei sub cerul liber. Coada din faţa mea se întinde până departe. Mă aliniez în spatele lui Karin, fata căreia i-a fost rău mai devreme.

— Te simţi bine? şoptesc.

Arunc o privire către cei mai apropiaţi soldaţi, dar nu reacţionează, şi risc s-o-ntreb din nou.

— Karin, te simţi bine?

Ea se întoarce pentru o clipă şi dă din cap, dar nu vorbeşte. Are chipul palid şi-i clănţănesc dinţii de frig. Ploaia cade cu atâta putere peste noi, încât contactul cu apa e de-a dreptul dureros. Am ieşit doar de câteva minute, şi deja sunt ud până la piele. Măcar am pe mine câteva straturi de haine. Undeva în faţa mea văd oameni care poartă doar tricouri. Unii sunt încă în pijama. Un tip mai bătrân poartă doar un halat. Bieţii de ei, probabil că i-au ridicat noaptea, din somn. Nu puteau să-i fi lăsat să se schimbe, sau să le dea ceva mai călduros de îmbrăcat? Asta arată cât de adânc înrădăcinată este cu adevărat ura lor faţă de noi, şi dintr-odată pare mai evident ca oricând că remarca aruncată de Patrick a fost corectă. Orice ne-ar aştepta în continuare, o să fie oribil. În cel mai bun caz, ne-au adus aici ca să ne ţină izolaţi şi departe de ei. Şi-n cel mai rău? Ştiu că există o probabilitate foarte mare să ne aflăm aici ca să fim nimiciţi. Pot încerca să mă omoare, dar când va veni vremea, o să ies din scenă luptând. Îi datorez lui Ellis să elimin cât mai mulţi cu putinţă.

Dumnezeule, cum rămâne cu Ellis? Cum am putut fi aşa de idiot? M-am îngrijit atâta de ce mi se întâmplă mie, încât am încetat să mă gândesc la posibilitatea ca fetiţa mea să fi fost adusă şi ea aici. Dacă s-a schimbat, la fel ca mine, şi a fost ridicată de una dintre patrule? Ştiu că am puţine şanse s-o găsesc, dar trebuie să-ncerc. Văd câţiva copii la rând în faţă, dar, chiar şi de la distanţa asta, ştiu că fiica mea nu e printre ei. Mă-ntorc şi încerc să mă uit în urmă. La naiba, coada asta pare infinită. Nu-i văd capătul. Am ieşit din rând, dar nu-mi pasă. E mai important s-o găsesc pe Ellis decât să fiu eu în siguranţă. Pornesc

mai departe de-a lungul cozii, dar mă opresc, pentru că mă apucă de umăr o mână şi mă trage înapoi la locul meu. Mă-ntorc, aşteptându-mă să dau nas în nas cu un paznic, dar e Karin.

— Nu fi prost, şopteşte ea, uitându-se neliniştită în jur. Te rog, or să te omoare imediat ce te văd.

Dau din cap, dar nu spun nimic. Ştiu că are dreptate. Mă întorc la locul meu şi mă străduiesc să accept realitatea situaţiei. Am fost ridicat la ore bune după ce Liz mi-a luat-o pe Ellis, şi într-o zonă a oraşului foarte departe de locul în care cred că s-ar fi dus. Puţine şanse să fie şi ea aici. Dar, mă gândesc, dacă or să ne ducă într-un soi de centru, probabil că acolo o să am mai multe şanse s-o găsesc.

Trebuie să încerc să-mi păstrez controlul şi să aştept momentul potrivit, dar e greu. Vreau să fug şi să lupt şi să distrug soldaţii care ne înconjoară. Trebuie să pornesc, să trec la acţiune, dar nu pot. E insuportabil să stau aici şi să aştept, în condiţiile astea groaznice. Sunt atât de ud, încât îmi simt hainele grele, iar povara lor îmbibată cu apă începe să mă tragă în jos. Cu toţii suntem leoarcă de la ploaie şi amorţiţi de frig, dar nu putem decât să stăm liniştiţi şi să aşteptăm.

Dintr-odată, activitatea reîncepe. A trecut ceva timp, dar n-am idee cât anume, de când am fost daţi jos din camioane. Reuşesc încă să mă ţin pe picioare, dar am văzut ici şi colo câţiva oameni căzând. Nimeni nu-ndrăzneşte să facă vreo mişcare ca să-i ajute. Fiecare dintre noi ştim că, riscând să ne mişcăm, riscăm şi să încasăm un glonţ de la gunoaiele din jurul nostru. Sunt sute de oameni la coada asta, şi soldaţii patrulează continuu de-a lungul ei, cu puştile armate şi încărcate, gata să tragă. Trebuie să mă concentrez intens ca să mă stăpânesc să nu ies din rând şi să-i ucid. E o tortură. Aşa plănuiesc să scape de noi? Lăsându-ne să stăm aici, în pustietate, până când se prăbuşeşte şi cel din urmă?

Acum câteva clipe, am auzit o izbucnire de paraziţi radio. Cam jumătate dintre soldaţi s-au întors brusc la vehiculele lor,

lăsându-i pe ceilalţi să rămână pe poziţii alături de coadă, cu armele îndreptate în permanenţă înspre noi. Acum, motoarele camioanelor au pornit din nou, şi vehiculele se îndepărtează în convoi. Accelerează pe lângă noi, împroşcându-ne cu noroi şi cu apă din gropile şi băltoacele de pe drum.

Pentru prima oară văd bine ce este pe partea cealaltă a drumului.

Prin ploaia deasă, stăruitoare, zăresc o întindere enormă de teren, pustie, cu excepţia unei singure clădiri alb-cenuşii, chiar în centru. Arată ca o fabrică, sau poate ca un soi de depozit agricol ori magazie. În stânga sunt două silozuri uriaşe, şi totul pare straniu de dărăpănat şi de neîngrijit. O alee pustie duce din faţa clădirii, peste câmp, până la drumul pe care suntem înşiraţi. Iar acum văd şi faptul că această coadă se întinde pe tot drumul, practic până la intrarea pe câmp. Dumnezeule, cred că suntem cu miile aici!

Se zăreşte activitate peste tot în jurul clădirii, în depărtare. De aici, nu se poate şti exact ce se petrece. Văd soldaţi şi alte siluete îmbrăcate în negru mişcându-se încontinuu. Unii scot echipament din clădire, alţii cară obiecte înăuntru. N-am nici cea mai mică idee ce-i cu toate astea. Nu cred că vreau să aflu.

Chiar în faţa mea, agitaţia bruscă a făcut ca nervii cuiva să cedeze. Se produce panică la coadă şi, pentru o clipă, mă străduiesc să văd cine e şi ce se întâmplă. Se pare că un om a ieşit din rând şi a sărit la unul dintre soldaţi. Să folosesc această diversiune ca acoperire şi să-ncerc să fug? Se mai gândesc şi alţii la acelaşi lucru. Cel puţin doi oameni aleargă deja spre copaci. Acum cinci, şase, şapte..., poate chiar zece siluete fug în pădure. Dacă e s-o fac vreodată, trebuie să pornesc acum. Soldaţii cei mai apropiaţi de mine nu sunt atenţi, şi dacă mă mişc repede...

Javrele! Evadarea se termină la fel de repede cum a-nceput. Doi soldaţi fac un pas înainte şi-şi descarcă armele automate spre copaci. Cei care aleargă sunt doborâţi fără avertisment — sunt împuşcaţi în spate şi ucişi. Mulţi alţii, care stăteau încă

în şir, mai în faţă, au fost prinşi în focul încrucişat şi au murit pe loc. Ştiu că acelaşi lucru o să mi se-ntâmple şi mie dacă încerc ceva.

Soldaţii se regrupează şi-şi reiau poziţiile. Unul dintre ei face un apel la radio şi-apoi, după o scurtă întârziere, apare o dubiţă care ocoleşte clădirea şi se îndreaptă spre drum. Se opreşte pe partea cealaltă, în dreptul locului unde s-au produs împuşcăturile. Oamenii care stau la coadă sunt siliţi, sub ameninţarea armei, să adune trupurile morţilor şi să le încarce în dubă. Neputincios, urmăresc cum două femei care suspină sunt puse să tragă cadavrele din pădure şi să le ducă pe partea cealaltă a drumului. Un bărbat mai în vârstă şi o adolescentă sunt trimişi să aducă trupul unui bărbat din camionul meu, care a fost împuşcat în cap mai devreme.

40

PLOAIA TORENȚIALĂ A CONTINUAT şi nu dă nici un semn că s-ar opri. Norii cenuşii de deasupra capetelor noastre sunt mai întunecaţi ca niciodată, iar lumina scade repede. Nu cred că mai pot sta aşa prea multă vreme. Nu-mi mai simt picioarele şi mâinile. Pielea de pe faţă mi-a crăpat şi am amorţit de frig. N-am băut nimic toată ziua, dar am vezica plină, şi durerea e chinuitoare.

Sunt speriat. De fiecare dată când unul dintre soldaţii de lângă mine se mişcă, îmi ţin răsuflarea, nu pentru că mi-e frică de el, ci pentru că pe dinăuntru îmi vine să urlu de frustrare, disperat să lupt şi să omor lepădăturile malefice care ne ţin prizonieri aici. Dar ştiu că nu pot. Sunt prea mulţi şi prea bine înarmaţi. Dacă aş îndrăzni să-mi arăt intenţiile, m-ar lichida în câteva secunde. Nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva, dar îmi controlez din ce în ce mai greu emoţiile. Ştiu că alţi oameni de

la coadă n-au reuşit să le ascundă şi au plătit cu viaţa pentru asta. Doar cu câteva minute în urmă, am auzit un singur strigăt de mânie, urmat de o rafală de gloanţe în semiîntunericul din urma mea. Acum, tăcerea din jurul nostru este cumva şi mai înspăimântătoare decât sunetele luptei şi ale morţii care au precedat-o.

Pe măsură ce ziua s-a târât mai departe, a devenit imposibil să zăreşti vreunul dintre capetele şirului. În lumina slabă, nu văd decât până la vreo treizeci de oameni în faţa mea şi cam tot atâţia în urmă. Sunt sigur că rândul a ajuns lung de sute de oameni. În ultima oră, au trecut de două ori pe lângă noi. Logic, probabil că au adus şi mai mulţi oameni aici şi că acum s-au întors pe străzi, căutând alţii.

Fata din faţa mea se clatină din nou pe picioare. N-o pot lăsa să cadă. Mă apropii uşor şi-i întind mâna, să o sprijin.

— Hai, şuier încetişor, nu acum. Încearcă să te ţii tare...

Nici măcar nu ştiu dacă mă aude prin ploaia torenţială.

S-a întâmplat ceva în faţă. Nu văd nimic, dar sunt sigur că aud ceva. Scrutez coada, încercând cu disperare să-mi dau seama ce se petrece. Începe în sfârşit să se mişte? Vreme de încă vreo câteva secunde nu zăresc nimic, dar apoi un val neaşteptat de mişcare se propagă de-a lungul şirului, până când disting în sfârşit ce se-ntâmplă. Începem să ne târâm înainte. Valul brusc de mişcare, stângaci şi poticnit, ajunge la mine şi, pentru prima oară după ore întregi, încep să merg. Picioarele îmi sunt agonizant de ţepene, şi fiecare pas îmi cere un efort şi-o coordonare imense. Pentru o clipă, mă simt uşurat, prosteşte, când durerea din picioare începe să scadă uşor, dar apoi încep să mă gândesc încotro am putea merge, şi panica revine. Ştiu că deocamdată nu pot în nici un caz s-o iau la fugă. Simplul fapt de a pune un picior în faţa celuilalt este destul de greu. Nu am nici puterea, nici energia să mă mişc mai repede.

Soldaţii mărşăluiesc în continuare alături de noi, păstrând în general distanţa, dar lovindu-i şi îmbrâncindu-i din când în

când pe cei care merg prea încet sau care se împiedică şi ies din rând. Chiar în faţa mea, încă unul dintre bărbaţii care au călătorit în acelaşi camion cu mine cade la pământ. E bătrân şi obosit şi zace pe aleea de pietriş suspinând. Merg mai departe — n-am de-ales — şi ascult cum unul dintre soldaţi ţipă la el să se ridice în picioare şi să avanseze. Aş vrea să-l pot ajuta cumva. Nu-ndrăznesc să mă uit în jur. Aud o singură împuşcătură puţin în urma mea şi ştiu că suferinţele lui s-au sfârşit. Mi-e mai greu ca niciodată să-mi stăpânesc furia. În ciuda epuizării, imboldul de a-i ataca pe soldaţii ăştia, de a mă lupta cu ei — de a-i ucide — devine mai puternic cu fiecare minut, şi aproape imposibil de înăbuşit. Mă ţine în rând numai gândul evident că orice reacţie ar fi inevitabil ultimul lucru pe care l-aş face.

Stăm din nou pe loc.

Mişcarea se opreşte aproape la fel de repede cum a-nceput. Habar n-am cât de mult am mers. Nu ştiu cât de aproape sunt eu de ea, dar presupun că primii oamenii de la coadă au fost mânaţi în sfârşit pe aleea care duce la intrarea în clădire.

41

DOAMNE, CE FRIG E!

Plafonul de nori s-a ridicat puţin şi, măcar pentru o vreme, ploaia s-a potolit în sfârşit. Clădirea din faţă a fost luminată cu o serie de proiectoare puternice care strălucesc de la sol şi o fac să arate ca o afurisită de catedrală gotică sau ca o fortăreaţă. Deşi văd mai bine acum, încă n-am idee care-i scopul ei. E un soi de centru de carantină? Totul e complet absurd. Dacă ne-au adus aici ca să ne omoare, de ce n-o fac pur şi simplu? De ce să irosească atâta timp şi atâţia oameni ca să ne ţină încolonaţi şi să adune cadavre? Pentru unii dintre bieţii amărâţi aflaţi aici la rând, un glonţ în cap ar fi o uşurare. Dar poate că despre asta este vorba? Poate că vor doar să suferim?

După ore de inactivitate, am avut acum trei runde de porniri-opriri bruşte. De data asta, am numărat câţi paşi am făcut.

Cred că am înaintat cam cu o sută de paşi. În mod logic, probabil cam tot atâţia oameni tocmai au dispărut în clădirea din faţa noastră.

Încă un convoi de camioane recent golite huruie pe lângă noi. Alţi câţiva sute de oameni adăugaţi în capătul rândului.

Zgomotul camioanelor se pierde repede în depărtare, dar aud altceva acum. Aud un avion, iar sunetul motoarelor lui puternice, la mulţi kilometri deasupra noastră, mă face să-mi dau seama cât de liniştit a devenit restul lumii. Avionul zboară cu o viteză incredibilă. Trebuie să fie cu reacţie, sau ceva de genul ăsta. Ştiu că n-ar fi bine să fac mişcări bruşte şi să mă uit în sus, dar nu mă pot stăpâni. Scrutez cerul, rotindu-mi capul cât mai puţin posibil şi mişcându-mi doar ochii. Apoi îl văd. O pată metalică întunecată care traversează orizontul cu o viteză fenomenală, de la dreapta la stânga. Chiar şi unii dintre soldaţi îşi îndreaptă acum atenţia într-acolo.

Se aude un al doilea zgomot. Un urlet care-ţi răscoleşte măruntaiele şi pe care-l simt prin pământ, sub picioare. Zgomotul ăsta vine din altă direcţie. Pare să se învolbureze şi să plutească, dus de vânt, devenind din ce în ce mai puternic şi mai deslușit. Vine de undeva din spate. Ridic ochii şi urmăresc cum un fulger de lumină arde prin beznă, la kilometri întregi pe deasupra capetelor noastre, alergând spre avionul din depărtare. A fost un alt avion? O rachetă?

Nu durează mai mult de câteva minute, dar pare o veşnicie. Văd lumina albă de pe cer repezindu-se către avion şi apoi izbindu-se de el, nimerindu-l cu o precizie incredibilă. Pentru o secundă, o minge imensă de flăcări portocalii în expansiune atârnă pe cerul vineţiu. Când bubuitul tunător al exploziei ajunge la noi, mingea a dispărut aproape cu totul.

Înaintăm din nou.

Am ajuns cu încă vreo câţiva metri mai aproape de clădire, dar, măcar de data asta, nu mă mai gândesc la ceea ce mă aşteaptă înăuntru. În schimb, încerc să pricep ce s-a-ntâmplat mai devreme. Indiferent cine pilota avionul şi cine a lansat racheta, a fost un atac foarte hotărât şi foarte exact, care mi-a dat în sfârşit o mică scânteie de speranţă. Cineva, undeva, luptă încă.

TEAMA ŞI PANICA din această parte a cozii au atins un nivel insuportabil. Încă ne deplasăm. O târâială necruţătoare, întreruptă, către clădirea de pe câmp. Nervozitatea soldaţilor din jurul nostru pare să fi crescut şi ea.

E vorba de un abator? O să fim castraţi? Au descoperit un „remediu" ca să ne facă din nou la fel ca ei? În timp ce mă apropii de clădire, gânduri înspăimântate îmi gonesc prin minte cu mii de kilometri pe oră. Orice s-ar întâmpla înăuntru, ştiu că am ajuns aproape de sfârşitul inevitabil al călătoriei. Ziua asta a fost un iad, dar aş trece din nou prin el ca să schimb locul cu persoana aflată chiar în capătul cozii. Aş da orice să amân trecerea prin acele uşi întunecate din apropiere. Deşi sunt înconjurat de sute, poate mii de oameni ca mine, mă simt absolut singur. Cu numai câteva zile în urmă, totul era relativ normal, şi lucrurile astea ar fi părut imposibile. Exact în urmă cu o

săptămână, stăteam în localul ăla cu familia mea, nebănuind nimic din ceea ce avea să ni se întâmple. Mă gândesc la pierderea lui Liz, a lui Harry, a lui Ed şi Josh, şi-mi stăpânesc cu greu emoţia. Mi-aduc aminte de Ellis şi mă simt ca şi cum aş fi fost înjunghiat în inimă.

Ne deplasăm de-a lungul drumului ca şi cum am fi nişte deţinuţi în lanţuri. Nu ne mai lipsesc decât cătuşele de la picioare. În afară de sunetul sutelor de paşi istoviţi târşiţi pe pământ, cred că aud ceva. Un zgomot undeva la distanţă. E slab şi neclar, dar chiar se aude. Un huruit profund, îndepărtat. O fi un tunet, sau altceva? Ploaia răpăie în continuare peste tot în jurul meu, şi din cauza luminii slabe e aproape imposibil să vezi ce se-ntâmplă dincolo de clădire.

Înaintarea e lentă, dar aş vrea să fie şi mai lentă. Am ajuns deja la jumătatea aleii care leagă drumul de clădire şi acum, pentru prima oară, sunt destul de aproape ca să văd câte ceva din ce se petrece în preajma intrării. Aleea e ticsită cu oameni care stau la rând în spatele unui soi de punct de control cu un acoperiş de pânză, bine păzit. Nu se disting amănunte, dar de aici arată ca un birou de control al imigraţiei sau ca vama de la aeroport. Un şuvoi constant de oameni trece de punctul de control şi este mânat în corpul clădirii. Se uită cu disperare peste umăr, în timp ce alţi soldaţi cu puşti îi împing şi-i înghesuie înainte. Nici nu vreau să mă gândesc la ce le fac acolo. Un lucru e limpede — nu se zăreşte nici o cale de ieşire. Oamenii intră, dar, din câte văd, nimeni nu iese.

Mai sunt acum doar câţiva metri între locul în care mă aflu şi punctul de control. În faţă, panica şi confuzia cresc, pentru că cineva iese din rând şi încearcă să fugă. De data asta e singur. Nu-l mai urmează nimeni. Silueta solitară care aleargă în direcţia silozurilor impunătoare din stânga mea este doborâtă de o rafală de gloanţe, mult mai multe decât era necesar. Şi, bizar, de îndată ce trupul e la pământ, alţi soldaţi aleargă prin faţa

clădirii ca să-l culeagă. În loc să-l lase acolo unde a căzut, îl ridică şi îl cară înăuntru, ţinându-l între ei. Ce naiba fac?

Se aude încă un zgomot în depărtare. Probabil un tunet.

Înaintăm din nou şi acum sunt destul de aproape ca să aud o parte din discuţia de la punctul de control. Inima îmi bate de o sută de ori mai repede decât normal, şi-mi simt picioarele gata să se înmoaie şi să cedeze. De data asta n-are nimic de-a face cu oboseala, e teroare pură. Simt minutele din viaţa mea scurgându-se cu un ticăit şi sunt devastat de gândul că o să se termine aşa. Aş putea oare să atac? mă gândesc din nou. Aş putea să-mi adun energia pentru o ultimă lovitură? Sunt gata să mor luptând? E chiar ultima şansă. Îl văd pe Patrick doar cu vreo zece oameni în faţa mea. Dac-aş putea să-i atrag cumva atenţia, poate că împreună am reuşi ceva... Pe cine păcălesc? Mă uit la cel mai apropiat soldat, cumpănind puşca în mână, gata să tragă; ştiu că raportul de forţe e prea dezechilibrat ca să îndrăznim să ne gândim la aşa ceva. S-ar sfârşi înainte să apuc să omor chiar şi unul singur.

— Numele, strigă unul dintre ofiţerii de la punctul de control către următorul de la coadă.

— Jason Mansell, răspunde bărbatul, cu vocea joasă şi resemnată, dar în care se simte o scânteie de furie şi de rezistenţă.

— Data naşterii?

Răspunde. Mai este întrebat şi de adresa cea mai recentă şi, în timp ce vorbeşte, încep să pricep de ce ticăloşii ăştia ne tratează ca pe nişte rahaţi, fiind totuşi straniu de preocupaţi de corpurile noastre. Ne-au făcut să ne pierdem orice individualitate, dar tot vor să ştie cine suntem şi de unde venim. Răspunsul e evident — e un afurisit de recensământ. Numai pentru noi. Dacă vor să ne controleze complet şi să ne şteargă de pe faţa pământului, trebuie să ştie unde ne aflăm, până la ultimul. De-asta încercau să ne identifice când ne-au ridicat din casă, azi-dimineaţă. De-asta adună trupurile morţilor. Trebuie să ştie cine sunt cei pe care-i omoară, ca să se asigure că ne numără

corect. Mă gândesc prosteşte să le dau informaţii false când îmi vine rândul, dar îmi dau seama că n-ar folosi la nimic. Pe măsură ce mă apropii, văd că iau şi mostre din gurile oamenilor şi că folosesc nişte dispozitive ca să le scaneze ochii şi palmele. Doamne, cred că suntem o ameninţare teribilă pentru ei! Fug speriaţi!

Încă un bubuit de tunet. Furtuna se apropie. Nu-l mai văd pe Patrick, iar în faţa mea la rând au mai rămas doar patru persoane. Ne mişcăm supărător de repede. Oamenii sunt prelucraţi cu o viteză ameţitoare, care pare nebunească. Doar am stat aici, afară, atâtea ore. De ce-au început să se grăbească?

Trei oameni. Aş vrea să încetinească.

Doi oameni.

Acum urmez eu. Stau la mică distanţă în spatele a doi soldaţi şi urmăresc interogatoriul lui Karin. Mă uit neajutorat cum unul dintre ei îi trânteşte mâna pe un soi de scanner, în timp ce altul îi ţine ochiul deschis şi-i cercetează retina cu un alt dispozitiv. Câteva butoane apăsate pe tastatura unui computer şi au terminat cu ea, o împing spre deschizătura întunecată a clădirii. E clar că odată ce-ai trecut de punctul de control, n-ai unde să mai mergi decât înăuntru.

— Numele? strigă ofiţerul de la birou când sunt împins înainte.

— Danny McCoyne, răspund.

Arunc o privire spre stânga şi văd o puşcă îndreptată spre capul meu. Fă doar ce ţi se spune, mă gândesc, fă doar ce ţi se spune.

— Prescurtare de la Daniel?

Dau din cap.

— Răspunde!

— Da, murmur.

Mă întreabă data naşterii şi cea mai recentă adresă, şi i le spun. Apoi îmi apucă mâna dreaptă şi o scanează. Un alt soldat întinde mâna şi, cu degete aspre, neîndemânatice, îmi

deschide forţat pleoapa şi se uită cu dispozitivul. Are o lumină strălucitoare, la care nu mă aşteptam. Pentru o clipă mă orbeşte.

— Trimite-l mai departe, aud ordinul ofiţerului, şi sunt îmbrâncit înainte, în întuneric. E limpede că grăbesc lucrurile. Înaintăm prea mulţi, prea repede. Mă împiedic şi dau peste o mică aglomeraţie formată rapid. În urma mea aud cum este prelucrată următoarea persoană.

Mai puţin de zece metri mă despart acum de indiferent ce soartă mă aşteaptă înăuntrul acestui loc. Încă nu văd nimic, numai o uşă dublă de culoare închisă şi şuvoiul constant de trupuri care trec dincolo de ea. La fel ca atâţia dintre oamenii disperaţi pe care i-am urmărit deja, arunc neajutorat o privire peste umăr. Nu văd mare lucru, dar ştiu că în urma mea sunt sute şi sute de oameni.

Se aude un zgomot neaşteptat, care ne surprinde pe toţi. Vine din două direcţii — din capătul şirului şi, de asemenea, de la celălalt capăt al drumului pe care am stat iniţial la coadă. Chiar şi soldaţii par nedumeriţi pentru o clipă. Mulţi dintre cei din jurul meu se întorc şi se uită înapoi, peste câmp.

E un atac.

Dumnezeule mare, cineva atacă din ambele părţi!

În numai câteva secunde, scena degenerează de la calmul resemnat şi relativa ordine la o nebunie necontrolată. Habar n-am cine face asta, dar văd farurile puternice ale maşinilor, ale motocicletelor şi ale altor vehicule adunate la întâmplare luminând clădirea din multe direcţii. Nu mai sunt numai pe drum, le văd traversând câmpul de peste tot din jur. La naiba, e un atac coordonat!

Mă opresc din mers şi-ncerc să mă-ntorc.

— Mişcă-te, lepădătură nenorocită! strigă la mine un soldat, şi sunt lovit puternic în mijlocul spatelui cu ceva care-mi taie complet respiraţia. Forţa loviturii mă trimite, poticnindu-mă încă, şi mai departe în mulţime, şi sunt împins prin uşile deschise. Încerc să rezist, dar mă lupt să respir şi nu pot face

nimic atunci când alte mâini brutale mă aruncă din nou înainte. Acum am ajuns înăuntru. Sub picioarele mele se află o podea de beton, iar deasupra capului, un tavan înalt, care mă apără în sfârşit de ploaie. În spate răsună focurile de armă şi exploziile, dar acestea sunt înăbuşite când uşile grele prin care tocmai am trecut se închid.

E întuneric aici, şi abia dacă văd ceva. Sunt împins şi îmbrâncit încontinuu, până când nu mai pot să înaintez, blocat de masa de trupuri din faţa mea. Suntem înghesuiţi unul într-altul, şi e limpede că s-au grăbit să ne îndese pe cât mai mulţi aici ca să ne îndepărteze de orice s-ar întâmpla afară. Mulţimea e tăcută — incapabilă să se mişte şi abia respirând. Aud un zgomot neîntrerupt de fundal, format din ţipete înăbuşite, strigăte şi explozii de afară.

Un pârâit brusc de paraziţi radio, şi soldaţii care ne păzesc se mişcă din nou. Undeva în faţă se deschide din nou o uşă, eliberând imediat presiunea şi îngăduind mulţimii să se reverse într-o altă sală imensă, ca apa vuind printr-un baraj rupt pe neaşteptate. Nu vreau să mă mişc, dar, ca toţi ceilalţi, n-am de ales. Ştiu că, cu cât intru mai adânc în clădirea asta, cu atât am şanse mai mici să ies, dar nu pot să fac nimic. Sunt purtat de simpla greutate şi presiune a fiecărui om din jurul meu, cu toţii mânaţi de teama armelor care sunt îndreptate în permanenţă spre noi.

Spaţiu.

Pe neaşteptate, mă trezesc într-un spaţiu liber şi reuşesc să mă mişc în voie. Mă opresc din mers şi mă răsucesc, disperat să mă orientez. În încăpere e enervant de puţină lumină, iar oamenii din jurul meu sunt îngroziţi. Ţipă, urlă şi strigă după ajutor. Mă uit neputincios cum alţi soldaţi trântesc şi încuie din interior uşile prin care tocmai am intrat. Aceştia poartă altfel de uniforme decât ceilalţi. Poartă un soi de mască. E o mască de gaze? Nu se poate, nu...?

Trupuri moarte.

Ochii mi se obişnuiesc rapid cu intensitatea scăzută a luminii galbene şi zăresc din ce în ce mai multe trupuri. Dumnezeule, camera asta e plină. Sunt peste tot — înghesuite lângă perete, îngrămădite unele peste altele pe margini, întinse în şiruri pe podea... Bănuielile şi temerile mele cele mai rele erau corecte. Clădirea aceasta este un abator. Ne-au adus aici să ne omoare. Ne iau în evidenţă şi ne ucid.

Trebuie să ies. Mă-ntorc în fugă spre uşile închise, dar unul dintre paznicii înarmaţi mă împinge cu piciorul înapoi la locul meu. Mi-am pierdut de tot autocontrolul şi trebuie să lupt. Ştiu că soldaţii ăştia sunt înarmaţi, dar n-am de-ales, pentru că oricum o să mor. Mă ridic de jos şi mă reped din nou spre paznic, cu o viteză, o forţă şi o hotărâre pe care nu le-aş fi bănuit. Mă arunc asupra lui şi-l dobor din picioare înainte să aibă timp să reacţioneze. În timp ce mă lupt să-i iau arma şi să-i smulg masca, văd cum ceilalţi oameni încep să se bată în jurul meu. Soldatul se uită la mine cu ochi reci, plini de ură, în timp ce-l lovesc în faţă, de nenumărate ori, zdrobindu-i carnea cu pumnii. Continui multă vreme după ce-mi dau seama că şi-a pierdut cunoştinţa. Nu mă pot opri până când nu mă asigur că e mort...

Se aude o salvă de focuri de armă în spatele meu. Mă-ntorc şi văd că un alt soldat a început să tragă în mulţime. Mulţi au căzut deja, iar ceilalţi încearcă să fugă să se adăpostească, dar n-au unde să se ascundă. Disperat, apuc de la pământ trupul soldatului şi-l împing deasupra mea ca pe un scut, sperând c-o să încaseze forţa oricărei împuşcături care mă va ţinti.

Acum sunt doi soldaţi care trag. Unul dintre ei a urcat pe o scară de metal până la grinzile clădirii şi ocheşte oamenii după pofta inimii. În haosul îngrozitor al măcelului, aud un alt sunet şi ridic ochii spre tavan, înspăimântat. Este pufnitul maşinăriilor şi şuieratul gazului. În cele patru colţuri ale sălii atârnă nişte cutii uriaşe de metal cu supape în partea din faţă, arătând ca nişte aparate de aer condiţionat. Aerul din faţa fiecăreia este distorsionat, ca unduirile provocate de căldură, şi-mi dau seama

că a-nceput. Arunc cadavrul de pe mine, ca să caut pe podea masca pe care i-am smuls-o de pe faţă acum câteva clipe. Podeaua e plină de sânge şi de cadavre şi...

Lumea din jurul meu explodează.

Mă arunc la pământ şi-mi acopăr capul, când capătul îndepărtat al încăperii unde suntem prizonieri este aruncat în aer de o explozie masivă care împrăştie şrapnel şi carne moartă în toate direcţiile. Totul devine negru. Zgomotul exploziei începe să se stingă şi este înlocuit de ţipete, de strigăte de durere şi de frică, sunetele unei lupte generale.

— Fugiţi! strigă o voce înăbuşită, acoperind nebunia şi isteria.

Instinctul preia conducerea. Mă ridic în picioare, poticnindu-mă şi clătinându-mă pe sfărâmături şi rămăşiţe de trupuri, apoi îmi croiesc drum cu forţa prin norii de praf şi prin mulţimile de siluete îngrozite. Peste tot în jur sunt numai focuri de armă şi dezordine. O femeie aflată chiar în faţa mea este împuşcată. Pentru o fracţiune de secundă, văd sânge, carne şi oase explodându-i din umăr, apoi cade la pământ ca o păpuşă moale de cârpe. Nu pot decât să alerg de-a dreptul peste cadavrul ei. În urma mea vine un val de oameni disperaţi, şi nu mă pot opri, n-am altă alternativă decât să merg mai departe, purtat de masa de trupuri. Ridic ochii şi văd că alergăm către alţi soldaţi cu armele ridicate. Dar aceştia nu poartă măşti. Nu au feţele şi ochii protejate, şi-mi dau seama imediat că sunt de partea noastră. Slavă Domnului, oamenii ăştia sunt de partea noastră!

Continuăm totuşi să ne împletic prin mijlocul masacrului, deşi podeaua de sub picioarele noastre e din ce în ce mai denivelată, din cauza sfărâmăturilor. Rămăşiţele oamenilor ca mine se amestecă acum cu cele ale soldaţilor inamici. În această grotescă baie de sânge, e imposibil să le mai deosebeşti. Nici o explozie nu poate face diferenţa între noi şi ei. Peste tot în jur văd braţe şi picioare retezate, oase sfărâmate şi bucăţi strâmbe de metal tăios ca un brici.

— Mergi mai departe, ţipă o altă voce.

Simt ploaia pe faţă şi-mi dau seama că am ajuns din nou afară, deşi în stânga şi-n dreapta mea sunt movile joase de moloz, foştii pereţi. Alţii s-au oprit, dar eu merg mai departe. Un alt zgomot asurzitor îmi distrage atenţia, aşa că mă uit în sus. Văd un elicopter care huruie la mică înălţime. Lansează o rachetă într-un şir lung de camioane care stau nemişcate pe lângă ceea ce-a mai rămas din clădirea acum arzândă de unde tocmai am scăpat. Dumnezeule, ăsta-i război în toată legea. Traversez în fugă o zonă pustie şi mă arunc la pământ, pentru că alte muniţii explodează în apropiere. Un fulger strălucitor de lumină izbucneşte în stânga mea, şi-mi simt corpul trântit la pământ de forţa imensă a unei noi explozii. Cu o ureche nu mai aud, dar mă străduiesc să-mi recapăt echilibrul, apoi mă ridic şi-ncerc să înaintez. Peste tot în jur sunt trupuri prăbuşite. Chipul unui tânăr a încasat întreaga forţă a exploziei. Ochii lui fără viaţă mă fixează neputincioşi. Partea de jos a feţei, de sub buze, a dispărut. La picioarele mele văd corpul unei femei, cu faţa în jos în moloz. Are spatele înnegrit şi carbonizat, iar hainele i-au ars aproape în întregime. Poate că e Karin, fata de la coadă. Pentru o fracţiune de secundă, mă gândesc s-o-ntorc şi să verific, dar ştiu că n-are nici un rost. Nu contează.

Pe cer, exact deasupra mea, un al doilea elicopter se năpusteşte în jos şi trage în clădirea din care tocmai am scăpat, ucigând zeci de oameni lipsiţi de apărare care mişună în continuare printre dărâmături. Reuşesc să mai fac vreo câţiva paşi nesiguri şi-apoi mă arunc din nou la pământ, când primul elicopter se întoarce şi deschide focul asupra celui de-al doilea. O rachetă lansată cu precizie îl loveşte în mijlocul cozii, îi retează rotorul şi-l trimite în spirală spre pământ, unde aparatul explodează, umplând noaptea cu noi flăcări. E un adevărat haos peste tot în jur, cu zgomotul asurzitor şi isteria unei bătălii disperate până la moarte. Dar cine se luptă?

— Plecaţi de-aici! strigă un soldat, ridicând oamenii ca mine de pe jos şi împingându-i mai departe. Urmez mulţimea,

spre o poartă deschisă în ce-a mai rămas din gardul din plasă de sârmă care înconjura locul ăsta. Aproape la unison, alergăm pe o alee cu pietriş care şerpuieşte în întuneric. Acum, că suntem liberi, ne mişcăm ca o haită, vânând laolaltă. Duşmanii aici sunt puţini şi rari. Când îi descoperim, ne năpustim asupra lor şi-i sfâşiem în bucăţi. În spatele meu, clădirea în flăcări e scăldată în lumină. O privesc destul cât să văd sute de siluete fugind afară în toate direcţiile.

Alţi soldaţi ne mână pe o alee care urcă prin întuneric, în timp ce încă un elicopter coboară la înălţime mică deasupra noastră. Prieten sau duşman? Imposibil să ne dăm seama până când nu lansează o salvă de rachete înspre mulţimea de la sol. În timp ce o altă minge de foc creşte sus pe cer în spatele meu, lumina bruscă îmi permite să văd ca lumea, pentru prima oară, împrejurimile. Sub noi, pământul e presărat cu incredibil de multe cadavre. Multe dintre ele sunt victimele bătăliei dezlănţuite, dar e limpede, după cum stau, că mult mai multe aparţin celor ca mine, care au fost executaţi de ceilalţi. Le-au îngrămădit ca să scape după aceea de ele. Numai aici au fost ucişi sute de oameni. Şi câte alte asemenea locuri or mai exista, şi câţi alţii or fi murit aici în noaptea asta? Câţi dintre noi au fost asasinaţi de ticăloşii ăştia, şi cine sunt Furioşii acum?

În faţa mea desluşesc vârful unui deal. Încep să urc şi continui să alerg, alunecând şi derapând pe noroiul unsuros. Aud alte lupte undeva mai în faţă şi fug într-acolo, disperat să iau parte la bătălie, ca să mă răzbun pentru moartea şi distrugerea pe care le-am văzut. Încă vreo câteva secunde cu răsuflarea tăiată şi ajung în sfârşit în vârful movilei. O altă explozie uriaşă scaldă încă o dată cerul în lumină, şi văd un val de soldaţi înaintând spre noi. Fără nici o protecţie şi fără să-mi fie teamă de consecinţe, alerg în calea lor. Arunc o privire în jur şi văd că sute de alţi oameni avansează ca unul. Trebuie să-i distrugem înainte să mai distrugă ei mai mulţi dintre noi.

Primul duşman la care ajung, o femeie, trage în mulţime. Stă cu spatele la mine. Fără să mă gândesc o secundă, tăbar pe ea şi-i înfăşor gâtul cu braţele. O apuc de bărbie şi de ceafă şi răsucesc cât de tare pot, simţind o satisfacţie imensă când gâtul îi trosneşte şi o văd prăbuşită la pământ. În câteva clipe pornesc mai departe, căutând următoarea victimă. Unul dintre ei are arma îndreptată direct spre mine. Înainte să apuce să tragă, alerg spre el şi-l dobor. Mă mişc cu o viteză şi o putere cum n-am mai simţit niciodată şi sunt plin de viaţă. Înfruntând moartea, sunt de fapt şi mai viu! Smulg puşca din strânsoarea patetic de slabă a soldatului şi-i îndes cu putere în gură ţeava rotundă şi tare. Trag şi-i privesc jumătatea de sus a capului explodând în noroi. Peste tot în jur, acest instinct animalic preia controlul, şi ucidem ca să rămânem noi în viaţă. Pentru asta m-am născut.

Încă unul. Îi smulg unui soldat casca de luptă şi-ntorc biata creatură cu faţa la mine. Ochii ăştia... Ochii ăştia afurisiţi mă privesc duşmănos, plini de o ură absolută. Apăs cu degetele în blestematele lui de orbite şi i le scot, lăsându-l să ţipe şi să se zvârcolească pe jos.

Toată tulburarea şi nesiguranţa au dispărut. Durerea s-a stins. Fără teamă, luptăm cu o putere şi cu o ferocitate indescriptibile. Rup oase, sfâşii carne şi curm fără-ncetare vieţi.

În lumina fulgerelor de foc care umplu încă tot cerul, reuşesc să văd întreaga amploare a bătăliei. Se întinde pe o suprafaţă enormă de pământ. E brutală şi necruţătoare, elementară şi aproape medievală. Armele au fost aruncate deoparte. E o luptă corp la corp — unul la unul —, iar inamicul rămâne fără replică la forţa şi hotărârea noastră. Ei au avantajul că sunt mulţi, dar noi avem mai mult de-atât. Avem dorinţa de a-i distruge şi de a ne apăra pe noi şi pe alţii ca noi. Vom lupta cu toţii până la ultima suflare din trup.

Un alt elicopter se înalţă pe cer în faţa mea. Ridic ochii şi văd cum patru dâre şerpuitoare de foc biciuiesc întunericul

peste capul meu, însoţite de un şuierat pătrunzător şi de o răbufnire de aer încins până la roşu. Mă uit în urmă doar cât să văd rachetele lovind rămăşiţele distruse şi acum probabil pustii ale clădirii din care tocmai am evadat. Urmează o pauză de un moment — precum cel mai scurt interval posibil dintre fulger şi tunet — şi-apoi cea mai puternică explozie pe care-am auzit-o până acum, spulberând locul acela infernal în mii şi mii de bucăţi arzătoare. Chiar şi de la distanţa asta, simt pe piele căldura focului.

Un cuţit fulgeră spre mine de nicăieri şi mă taie la braţ. Adrenalina e mai puternică decât durerea, aşa că mă arunc imediat asupra atacatorului. El flutură din nou lama spre mine. Cumva, am reuşit să-l prind de braţ la jumătatea mişcării. Îi răsucesc pumnul şi-apoi îi forţez cuţitul în măruntaie. Se prăbuşeşte lângă carcasa în flăcări a unui vehicul răsturnat. Unde-am învăţat să fac aşa ceva? De unde-mi vin forţa şi viteza? E ceva instinctiv şi de neoprit.

— Plecaţi, strigă o voce abia perceptibilă în zarva asta.

Ridic privirea şi văd că bătălia de pe coasta dealului se domoleşte treptat. Deşi lupta din jurul ruinelor de dedesubtul nostru continuă, aici sus, pe creastă, am distrus inamicul.

— Mergeţi tot înainte, ne îndeamnă vocea.

Urmez restul mulţimii şi începem să ne târâm prin beznă.

43

ETÂRZIU ŞI AICI, AFARĂ, lumea e tăcută. Zgomotul bătăliei s-a oprit de mult. Înconjuraţi încă de hoardele celorlalţi, ne mişcăm repede pe câmpul pustiu. Cercetaşi înarmaţi ne călăuzesc prin întuneric. Nu ştiu unde mergem, dar ştiu că pot avea încredere în oamenii ăştia, aşa că-i urmez fără ezitare. Undeva în adâncul stomacului, ceva îmi spune că nu peste multă vreme s-ar putea să-ncep să capăt răspunsuri la miile de întrebări pe care am vrut cu disperare să le pun.

Mergem de mai mult de o oră şi n-am mai întâlnit pe nimeni. Am evitat în drumul nostru toate şoselele şi clădirile, practic toate semnele civilizaţiei. Acum trecem pe lângă baza unei văi adânci, ascunsă vederii de copaci şi tufişuri.

Ne oprim.

— Intrăm aici, spune una dintre călăuze, îndrumându-ne spre un crâng destul de mare.

Fără să punem întrebări, intrăm printre copaci, oprindu-ne numai când ajungem în zona cea mai deasă a pădurii. Aici aproape că nu e deloc lumină. O altă călăuză cercetează tufărişurile, părând să caute ceva. Loveşte cu piciorul o moviliţă pe pământul acoperit cu frunze. Se apleacă după cureaua unui bagaj pe care probabil că unul dintre ei îl ascunsese acolo mai înainte. Trage de curea şi scoate un rucsac mare. Femeia îl ridică şi scutură pământul şi frunzele de pe el. Deschide rucsacul şi începe să-l golească.

— Staţi jos şi odihniţi-vă, spune unul dintre ceilalţi cercetaşi în timp ce colega lui scoate pentru noi pachete cu mâncare şi sticle cu apă. Refaceţi-vă puterile, continuă el, apoi ascultaţi mesajul şi plecaţi.

Mesajul? Care mesaj? Despre ce vorbeşte? Îmi dau seama c-o să aflu mai târziu. În momentul ăsta, faptul că mănânc pentru prima oară după mai mult de o zi mi se pare mai important decât orice altceva.

Stau alături de alţi trei oameni. Între noi e un telefon mobil pregătit să ruleze mesajul. Un mesaj care, aşa cum ne informează călăuzele, este la fel de aproape de adevăr pe cât vom ajunge şi noi în seara asta. A fost distribuit ca fişier de către cei ca noi şi s-a răspândit prin ţară asemenea unui virus informatic. Acum se află în sute de mii de telefoane mobile, computere, playere media şi alte dispozitive, în prea multe ca să mai poată fi şters.

— Chris şi mai cum? întreabă un bărbat aşezat lângă mine.

— Chris Ankin, răspunde unul dintre cercetaşi.

— Cine naiba e ăsta?

— A fost politician, explică el. Destul de sus-pus, la Apărare. Era consilier în guvern când i s-a-ntâmplat. A apucat să audă o mulţime de informaţii înainte să se schimbe.

— Şi unde-i acum?

— Umblă zvonul că a murit.

— Grozav!

— Nu contează. A făcut ce-a vrut, înainte să pună mâna pe el.

— Ce anume?

— A vrut ca noi să ştim ce s-a petrecut. A vrut să ne avertizeze. A vrut să încerce să ne coordoneze.

— Să ne coordoneze?

— Să se asigure că ştim cu toţii ce avem de făcut.

— Adică?

— De ce nu dai drumul la afurisitul ăla de mesaj?

Bărbatul se apleacă şi ridică telefonul. Se luptă cu comenzile pentru o clipă, dar apoi reuşeşte să găsească fişierul şi-l deschide. La început, cuvintele sunt greu de distins. Potriveşte volumul şi ridică telefonul ca să auzim cu toţii.

„Dacă ascultaţi asta", rosteşte vocea obosită a lui Ankin, care pare subţire şi distorsionată, „poate că nu aveţi nici o idee despre ce s-a-ntâmplat cu voi şi cu restul ţării. N-o să ştiţi de ce vă simţiţi aşa cum vă simţiţi sau de ce toată viaţa voastră a luat-o razna. O să vă dau câteva informaţii, dar n-o să vă pot răspunde la toate întrebările. O să vă spun ce ştiu, dar nu asta e important acum. Până la urmă, nu contează cauzele sau ce anume a provocat totul, contează doar cum rezolvăm problema. Având în vedere natura fără precedent a schimbării şi a efectelor sale asupra societăţii, trebuie să acţionăm acum, şi repede. O să avem timp destul să căutăm motive, după ce se încheie lupta."

Mă foiesc pe locul meu şi arunc o privire spre celelalte chipuri adunate în jurul telefonului. Se uită la micul aparat cu figuri uluite. Nu sunt sigur că cineva crede ceea ce aude.

„Pe scurt", continuă vocea lui Ankin, „există o diferenţă genetică fundamentală între noi şi ei. O diferenţă fundamentală şi elementară care, până acum, a rămas latentă. Nu vă pot spune de ce, dar ceva s-a-ntâmplat — ceva care a declanşat o schimbare, iar acea schimbare a creat furia. Dacă speraţi să vă dau o explicaţie mai ştiinţifică, nu pot. Dacă aşteptaţi să vă explic de ce nu mai putem rămâne lângă oamenii pe care i-am iubit, alături de

care-am trăit şi-am lucrat până în urmă cu două săptămâni, nu pot. Într-o zi o să-nţelegem, dar deocamdată nu ne permitem luxul de a avea nici timpul, nici resursele să aflăm.

La început, s-a presupus că schimbarea era limitată doar la un număr mic de oameni. Dar înainte să mi se-ntâmple mie, în timp ce eram încă în funcţie, am văzut cifre care indicau că suntem mult mai mulţi decât s-a crezut iniţial. Este probabil ca nu mai puţin de trei oameni din zece să fie ca noi. Asta-nseamnă în jur de treizeci la sută din populaţie. Destul cât să-i înfruntăm şi să avem o şansă.

Schimbarea ne înlătură unele reţineri de dinainte. În termeni foarte elementari, ne face mai puţin susceptibili la tot felul de prostii şi mai dispuşi să trecem la acţiune. Schimbarea aproape că pare să ne fi amplificat instinctele. Ştim imediat cine reprezintă o ameninţare pentru noi şi cine este de partea noastră. Multe dintre straturile de condiţionare şi control care ne erau impuse de societate au fost înlăturate de schimbarea asta şi nu mai funcţionează. Acum luptaţi ori de câte ori este nevoie şi distrugeţi duşmanul pentru că ştiţi că vă va distruge el înainte dacă îi daţi chiar şi cea mai mică şansă.

Până acum am fost discriminaţi din cauza rasei, a religiei, a vârstei, a sexului şi a aproape oricărei diferenţe. Uitaţi-vă în jurul vostru în seara asta, şi-o să vedeţi că aceste diferenţe au dispărut. Acum, exprimând lucrurile cât mai simplu posibil, existăm doar <noi> şi <ei>, iar nouă ne e imposibil să coexistăm. Nu avem altă soluţie decât să luptăm, şi trebuie să continuăm lupta până când îi vom şterge de pe faţa pământului.

Schimbarea s-a răspândit în toată lumea cu o viteză incredibilă. Nici un colţ al planetei n-a rămas neatins. Trebuie să vă aduceţi aminte că nu noi suntem învinşii. Ei n-au decât avantajul că sunt mai mulţi. Noi am lucrat la toate nivelurile şi avem experţi în toate profesiile. Şi toate capacităţile posibile. Avem tot ce ne trebuie ca să luptăm împotriva lor şi să-i distrugem.

Uitaţi-vă trecutul. Uitaţi-vă familiile şi prietenii şi ceea ce eraţi înainte. Cu timpul, se va restabili un fel de normalitate. Până atunci, nu avem altă soluţie decât să luptăm."

Mesajul se încheie. Mă uit la telefon şi nu-mi vine să cred. E o glumă? Chiar poate fi adevărat ceva din toate astea? Pentru o clipă, sunt copleşit, incapabil să accept asemenea lucruri. Apoi mintea mi se umple de amintiri ale evenimentelor din ultima săptămână şi în special din ultima zi — omorurile, bătăliile, vărsarea de sânge, emoţiile — şi ştiu că fiecare cuvânt pe care l-am auzit e adevărat. Îmi aduc aminte de senzaţia de vigoare şi de putere pe care am avut-o cu câteva ore în urmă, când i-am ucis pe soldaţii inamici cu mâinile mele; ştiu că totul e real. Imposibil şi nedovedit, dar real.

DUMINICĂ

44

CÂND MĂ TREZESC, CUVINTELE POLITICIANULUI mort încă-mi mai răsună în cap. Am dormit puţin mai mult de o oră, dar mă simt la fel de înviorat de parc-aş fi dormit toată noaptea. Mă uit în sus la bolta de frunze şi ramuri contorsionate de deasupra capului meu. Un chip familiar se uită şi el la mine.

— M-am gândit eu că tu erai, vorbeşte Patrick. Ai reuşit să scapi, aşadar.

Mă ridic repede în capul oaselor. El îmi întinde mâna şi eu i-o strâng. Mă uit în jur şi văd că în timp ce dormeam au sosit aici şi mai mulţi oameni.

— Eşti teafăr, remarc, în timp ce mă ridic în picioare şi mă întind.

— Mă simt absolut fantastic, răspunde, zâmbind cu gura până la urechi. Tu?

Mă gândesc puţin înainte să răspund. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, am pierdut tot ce conta pentru mine. Ar trebui să mă simt dărâmat, devastat şi gol pe dinăuntru, dar nu-i aşa. Împărtăşesc sentimentul lui Patrick. Mă simt incredibil. Mă simt viu. Trupul meu e plin de energie şi de forţă. Mintea mi-e limpede. Sunt gata să fac ceea ce trebuie să fac.

— Nu m-am mai simţit niciodată aşa, îi spun. Nu m-am simţit niciodată atât de bine.

În curând plecăm mai departe. Cercetaşii care ne-au adus în locul ăsta ne spun că există un orăşel pe partea cealaltă a văii. O să-ncepem de acolo. Ştiu exact ce avem de făcut. Acum sunt gata să pornesc pe străzi şi să distrug cât mai mulţi dintre ei. Bătălia asta abia începe.

Lăsăm în urmă crângul de pe fundul văii şi ieşim la lumina unei dimineţi senine şi uscate. Soarele abia începe să răsară, şi aud deja sunetele luptei, purtate de adierea de vânt. În aer se simte o urmă de fum — mirosul lumii lor destrămându-se.

Dumnezeule, mă simt puternic. Ştiu că am scăpat în sfârşit de cătuşele şi de reţinerile vieţii pe care am dus-o până acum şi că sunt liber să-mi urmez instinctele şi să fac ceea ce-am fost născut să fac. Pentru prima oară de când am părăsit-o, mă pot gândi la Ellis în dimineaţa asta fără să simt nici o suferinţă. Ştiu că fetiţa mea e pe undeva, ucigând pentru noi. Sper că o s-o regăsesc într-o bună zi. O să-i spun cât de mândru sunt de ea.

Ne deplasăm ca o haită, urcând în forţă panta dealului abrupt care se iveşte în faţa noastră. Ajungem în vârf şi nici măcar nu respir prea greu. Stau lângă Patrick, uitându-ne împreună în jos către o scenă cu adevărat frumoasă. În depărtare zărim oraşul, care arde. Pe străzi s-au iscat deja lupte. Exploziile zguduie clădirile şi le transformă în moloz. Oamenii aleargă, se bat şi ucid.

E înălţător.

Patrick zâmbeşte ca un copil în dimineaţa de Crăciun.

Soarele scaldă scena cu o lumină sclipitoare, aurie, şi văd cale de kilometri întregi în toate direcţiile. Oamenii roiesc de peste tot către oraş. Arzând de emoţie înlăuntrul meu, o iau la fugă spre clădiri, dorind cu disperare să ajung acolo, să lupt şi să ucid.

Năvălim la vale pe partea cealaltă a dealului, străbatem alergând un câmp larg şi denivelat şi-apoi ajungem pe strada principală din oraş. Împreună cu alţi doi, intru cu forţa în prima clădire care ne iese-n cale. Spargem ferestrele din faţă ale casei mici, pătrate şi ne căţărăm înăuntru. Îi găsesc pe cei doi ocupanţi vârstnici la etaj, ghemuiţi de frică într-un dormitor. Unul dintre ei se ascunde sub pat. Îl apuc de picior, îl trag afară, îl ridic şi-i strivesc faţa de perete. Mai e unul în dulap. Încearcă să nu scoată nici un zgomot, dar îi aud răsuflarea neregulată şi scâncetul jalnic. Trag de uşile dulapului, îl arunc în partea cealaltă a camerei şi-i privesc cu satisfacţie pe ceilalţi doi care au intrat aici împreună cu mine cum îl sfâşie membru cu membru.

Până să ajungem înapoi afară, atacul nostru sângeros a fost repetat de nenumărate ori în nenumărate case. Fără să mă opresc să-mi trag răsuflarea, alerg mai departe, disperat să găsesc cât mai mulţi dintre ei, ca să-i omor.

E o zi perfectă.

După atâta nesiguranţă, teamă şi durere, totul e limpede. Totul capătă în sfârşit un sens.

Suntem în război.

Situația NU este sub control

În tradiția lui H.G. Wells și Richard Matheson, *Furioșii* este povestea unui om într-o lume devenită nebună — o lume infestată de frică, violență și FURIE.

PĂSTRAȚI-VĂ CALMUL

Un oraș din Anglia este lovit subit de o avalanșă de atacuri sângeroase. Botezați de mass-media „Furioșii", autorii lor ucid cu sânge-rece pe oricine le iese în cale.

STAȚI LA ADĂPOST

Atacurile sunt brutale și nemiloase: în câteva secunde, oameni perfect normali nu se mai pot controla și devin niște criminali turbați. Cum aparent nu există nici o legătură între ei și cum numărul lor crește văzând cu ochii, oricine poate deveni victimă, sau Furios.

AȘTEPTAȚI NOI INSTRUCȚIUNI

Toată lumea e îngrozită. Nimeni nu mai îndrăznește să iasă din casă, să meargă la serviciu, să vorbească. Dar, deși noua directivă este „Întâi atacă și lasă întrebările pentru mai târziu!", s-ar putea ca această poveste să aibă un răspuns extrem de surprinzător...

„O abordare lucidă a stării de furie care ne înconjoară și o poveste șocantă despre consecințele ei ultime... Păziți-vă! Furioșii vor fi din ce în ce mai aproape cu fiecare capitol, până când se vor confunda cu cele mai ascunse forme ale răului care zac în fiecare din noi."
– J.A. BAYONA

DAVID MOODY (n. 1970) este un autor de thrillere, pasionat de tema sfârșitului lumii. A debutat în 2001, publicându-și online prima sa carte (*Autumn*), ecranizată apoi în 2009. Tot online a fost publicat inițial și romanul *Furioșii* (2006), pentru care Moody a reușit să obțină, pe cont propriu, un contract de ecranizare cu Guillermo del Toro și cu Mark Johnson (producătorul *Cronicilor din Narnia*).

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-338-0
LEDA, *imprint al* GRUPULUI EDITORIAL CORINT
Imaginea și designul copertei: David Moody
www.grupulcorint.ro